

கயமை மயக்கம்

வரதர்

முதற் பதிப்பு, 1960.

இத் தொகுதியில்

உள்ள கதைகளும்

அவை

வெளிவந்த இதழ்களும்.

சிறப்புரை.

டாக்டர் மு. வரதாசன் அவர்கள்

1. மாதூளம் பழம்
(சுதந்திரன்)

2. உள்ளூறவு
(ஆனந்தன்)

3. வேள் விப்பலி
(மறுமலர்ச்சி)

4. கயமை மயக்கம்
(ஆனந்தன்)

5. உள்ளும் புறமும்
(புது வருட மலர்)

6. பிள்ளையார்
கொடுத்தார் (ஆனந்தன்)

7. வீரம்
(தினகரன்)

8. வெறி
(யாழ். எ. சங்கம்)

9. கற்பு
(மத்திய தீபம்)

10. ஒரு கணம்
(தினகரன்)

11. புதுயுகப் பெண்
(கலைச்செவ்வி)

12. வாத்தியார் அழுதார்
(ஆனந்தன்)

விற்பனையாளர்:

ஆனந்தா அச்சகம்
புத்தகாலை

228, காங்கேசன் துறை விதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை: ரூ. 2 - 25

பதிப்புரிமை:

'வரதர் வெளியீடு'
யாழ்ப்பாணம்.

காலம் மாறுகிறது; சூழ்நிலை மாறுகிறது; ஆனால் மனம் அவற்றிற்கு ஏற்ப மாறியமைவதற்குள் வாழ்க்கையில் போராட்டங்கள் பல ஏற்படுகின்றன. அந்த மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தச் சீர்திருத்தக்காரர் பேச்சுத் தொண்டு ஆற்றுகின்றனர்; எழுத்தாளர் எழுத்துத் தொண்டு ஆற்றுகின்றனர். அத்தகைய எழுத்தாளருள் முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கற்பனையான வாழ்க்கைகளில் அமைத்துக் கதைகளைப் படைப்பவர் ஒரு சிலரே. அவர்கள் செய்யும் தொண்டு ஆற்றல் மிக்கது; நிலைத்த பயன் தரவல்லது.

கதைகள், இலக்கியமென்னும் கலையைச் சார்ந்தவை, கதைகளைப் பொழுது போக்குக்காகவே படைத்துப் படிப்பவர்கட்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவோர் ஒருசாரார். கதைகளில் கலையின்பத்தை அமைப்பதோடு, விழுமிய உணர்ச்சிகளையும் அமைத்துப் படிப்பவரின் மனநிலையை உயர்த்துவோர் மற்றொரு சாரார். இவர்களுள் இரண்டாம் வகையைச் சார்ந்தவர்கள் எழுத்தாளர் என்ற சிறப்பும் பெறுகின்றனர். (அவர்களுள் வன்றெண்டர்களும் ஒரு சிலர் உள்ளனர். அவர்களின் எழுதுகோல் வன்மையான சம்மட்டியாகவே பயன்படுகிறது.)

இவ்வகையில் தோன்றும் எழுத்தாளர்களுள், சமுதாயத் தொண்டர்களின் தொகை பெருகி வருகின்றது. வாழ்க்கையை உள்ளத்தால் உணர்ந்து, சிக்கல்களுக்கு

அச்சுப்பதிப்பு: ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

மருந்தும் தேர்ந்து தெளிந்து அவற்றைத் தம் கதைகளில் படைத்துக் காட்டுவதில் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். 'கயமை மயக்கம்' என்னும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் ஆசிரியர் திரு. தி. ச. வரதராசன்(வரதர்) இவ்வகையான எழுத்துத் தொண்டு புரிந்துவருகிறார். இந்தத் தொகுப்பில் அமைந்துள்ள மானுடம் பழம், வீரம், வெற்றி, கற்பு, புதுயுகப்பெண் ஆகிய சிறுகதைகளைக் கற்பவர்க்கு இது எளிதில் விளங்கும்.

இந்தக் கதைகளுள் சிலவற்றில் கணவனும் மனைவியுமாகிய எழுத்தாளர் இருவர் வருகின்றனர். இளங்கோ, கயல்விழி என்னும் பெயர்ப்புண்ட அவர்கள் காதலர்களாக விளங்குவதை 'வீரம்' என்னும் கதையில் காண்கிறோம். கயல்விழி உண்மையான வீரம் இன்னது என்று உணரத்தக்க நிகழ்ச்சி இளங்கோவின் வாழ்வில் நிகழ்கிறது. அது படிப்பவரின் உள்ளத்தைத் தொட்டு உருக்கவல்லதாகும். அந்நிகழ்ச்சிக்குப்பின் அவர்களின் காதல் உறுதிப்படுகிறது. போலியான 'வீரன்' ஒருவரின் தலையீடு தொல்கிறது.

திருமணமாகி இல்லறம் நடத்தும் அவர்கள், அதோடு நிற்காமல், கதைத்தொண்டும் நடத்துகிறார்கள். வெற்றி என்ற கதையைக் கணவர் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்; அந்தக் கதையைக் கொடிய வகையில் முடிக்கும் நேரத்தில், மனைவி 'ஐயையோ' என்று பதறித் தலையீடுகிறாள். எப்படி முடிப்பது என்ற தயக்கமும் திகைப்பும் ஏற்படுகிறது. நஞ்சு குடித்துச் சாகவேண்டிய தந்தையைச் சாகாமல் செய்து கதையை முடிக்கவேண்டும் என்பது மனைவியின் எண்ணம். கணவர் விட்டுக்கொடுத்தார். மனைவி கதையை முடித்தாள்; அருமையான நல்ல முடிவை அமைத்தாள். கதையைப் பாராட்டுவதா? கதையை முடித்த அந்த மனைவியைப் பாராட்டுவதா? அந்த எழுத்

தாளர் குடும்பத்தைப் படைத்த திரு. வரதராசனைப் பாராட்டுவதா?

'ஒரு கணம்' என்ற சிறுகதையிலும் அந்த எழுத்தாளர் குடும்பம் வருகிறது. அங்கும் கதையின் முடிவைப் பற்றிப் பேச்சு உள்ளது. மனைவிக்கு வேலை இல்லாமலே, கணவரே கதையைத் திறமாக முடிக்கிறார். அந்தக் கதையில் காணும் சிற்றம்பலமும் பூவழகியும் குற்றம் உணர்ந்து நெஞ்சம் திருந்தி மறுநாள் பழகும்முறை மிக நாகரிகமாக உள்ளது.

இவ்வாறு கதைகளை மட்டும் அல்லாமல், கதை எழுதும் குடும்பத்தையும் படைத்துக் காட்டியுள்ள திறம், இந்தத் தொகுப்புக்குச் சுவையூட்டுகிறது. இவருடைய தொண்டு மேன்மேலும் வளர்வதாக.

என் எண்ணம்.

என்னுடைய சிறு கதைகளில் சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து ஒரு அழகிய நூலாகப் பதிக்க வேண்டுமென்று ஆசையைச் சில நண்பர்கள் தூண்டிவிட்டபோது—

நாலுருவம் பெற்று நிலைக்க வேண்டிய ஒரு தகுதி இவைகளுக்கு இருக்கிறதா என்று முதலில் சிந்தித்தேன். இக்கதைகளினூடே மறுபடியும் புகுந்து அலை ஆராய்ந்தேன்.

'இவைகளும் இலக்கியந்தான்; பெருமையோடு இவைகளை வெளியிடலாம்' என்று எனக்கு மனதிறைவு ஏற்பட்டதும் பதிப்பு வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டேன்.

'இவைகளும் இலக்கியந்தான்' என்று ஏன் துணிந்தேன்? இலக்கியம் என்றால் என்ன?— என்பது பற்றி என் எண்ணத்தை இங்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

கவிதையோ, காவியமோ, கட்டுரையோ, நாடகமோ, நாவலோ—உருவத்தில் அது எப்படியிருந்தபோதிலும் அதை 'இலக்கியம்' என்று சொல்வதற்கு இரண்டு தகுதிகள் இருக்கவேண்டும்.

முதலாவது அதில் ஒரு இலக்கு இருக்கவேண்டும். அந்த இலக்கு மனிதனுடைய அகத்தையோ புறத்தையோ உயர்த்துவதாக அமையவேண்டும்.

மற்றது, அதைச் சொல்லும் விதம், நடை, கட்டுக்கோப்பு ஆகியவற்றில் 'சுவை' இருக்கவேண்டும்.

இந்த இரண்டில் ஏதாவது ஒன்று இல்லாமற்போனாலும் அதை இலக்கியம் என்று கொள்ளமுடியாது. பாடப்படுத்தத்தில் நாங்கள் படித்த 'நல்லொழுக்கம்' என்ற

கட்டுரையில் சிறந்த இலக்கு இந்தபோதிலும்; சமீபத்தில் ஒரு வார இதழில் படித்துவிட்டுச் சிரி சிரி என்று சிரித்த ஒரு விகடத்துணுக்கில் சுவை இருந்தபோதிலும்— இவற்றை நாம் இலக்கியம் என்று ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை யல்லவா!

இது இப்படியிருக்க,

இந்த 1960-ம் ஆண்டில்கூட, இலக்கியம் என்றால் கவிதை உருவிலுள்ள பழைய தமிழ் நூல்கள்தான் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற பேரறிஞர்களும் நம்மிடையே இருக்கக் காண்கிறோம். இன்னும் சிலர் அந்தக்காலத்து 'பி. ஏ.' யும் 'மெட்ரிக்குலேஷ்'னும் படித்தவர்கள்— இவர்கள் சேக்ஸ்பியர், டோல்ஸ்டோய், பெர்னாட்ஷோ முதலியவர்கள் எழுதிய நாவல்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகளை 'ஆகா' என்று புகழுவார்கள். ஆனால் தமிழிலே சிறு கதைகள் வந்தால் தட்டிவிடுகிறார்கள். கல்கி, டாக்டர் மு. வ., கி. வா. ஜ. — இப்படி யாராவது எழுதியதானால் 'பரவாயில்லை, சுமாராக எழுதுகிறார்' என்று தராதரப் பத்திரம் கொடுக்கிறார்கள். அதுவும் படித்துப் பார்க்காமலே கொடுத்துவிடுகிறார்களென்று தோன்றுகிறது. சமீபத்தில் நடந்த ஒரு விழாவில் இத்தகைய ஒரு அறிஞர், "கல்கி ஆசிரியர் கி. வா. ஜ. அவர்கள் எவ்வளவு அழகாக எழுதுகிறார்" என்று பேசிய தமது இனத்தின் தகைமையை வெவிக்காட்டிக் கொண்டது பிரசித்தம்! "கலைமகளை நான் 'கதைமகள்' என்றுதான் சொல்லுவேன்" என்று கேசியாகப் பேசி, கலைமகளோடு சிறுகதை இலக்கியத்தையும் தாழ்த்திப்பேசுவதன் மூலம், தாம் உயர்ந்து நிற்பதாக எண்ணிக் கொள்பவர்களும் நமது இலக்கிய உலகில் இருக்கிறார்கள்.

இந்த 'மேதை'களைக் கீழே இறக்குவது இனி முடியாது; இவர்கள் ஆகாயத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கட்டும். இவர்கள் மதிக்கவில்லையே என்பதற்காக நாம் சோர்ந்துவிடக்கூடாது. நல்ல வேளையாக இப்போது வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் பண்டிதர்கள், புல

வர்கள், பி. ஏ., எம். ஏ. க்கள் முதலிய பட்டதாரிகளில் பெரும்பாலானவர்கள் ஆகாயத்தைப் பார்க்காமல் இந்த மண்ணிலே கால் வைத்து நடப்பதையே விரும்புகிறார்கள். மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு இது ஒரு நல்ல அறிவுறு.

நிறையப் படிக்கிறவர்கள்தான் நன்றாக எதையும் எழுதமுடியும். சும்மா படித்துக் கிழித்து விட்டால் போதாது. படித்ததைக்கொண்டு சிந்திக்க வேண்டும். சமீபத்தில் திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் ஒரு கூட்டத்தில் பேசும்போது, "ஒரு நல்ல நூலில் ஐநூறு பக்கங்களைப் படித்தால் அதில் சுமார் ஐம்பது பக்கங்கள் மனத்தில் ஊறும்; ஐம்பது பக்கங்கள் மனத்தில் ஊறினால் ஐந்து பக்கங்கள் எழுதமுடியும்" என்று குறிப்பிட்டார். இது முற்றிலும் உண்மை என்பதை நல்ல எழுத்தாளர்கள் உணருவார்கள்.

'கதை' என்ற பகுதியை சிறுகதை, நாவல் என்று இரண்டாகப் பிரித்திருக்கிறோம். 'சிறுகதை' என்றால் சிறிய கதை என்றும்; நாவல் என்றால் பெரிய தொடர்கதை என்றும் பல வாசகர்கள் எண்ணுகிறார்கள். இது தவறு. ஒரு சிறு இலக்கை—ஒரு கருத்தை வைத்துக் கொண்டு அதற்குத் தேவையான சம்பவங்களையும், அந்தச் சம்பவங்களை நடத்துவதற்குத் தேவையான பாத்திரங்களையும் மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எழுதப்படுவது சிறுகதை. அது ஐநூறு பக்கங்கள் நீண்டாலுங்கூடச் 'சிறுகதை' என்றுதான் சொல்லப்படும்.

நாவல் அப்படியல்ல. அது ஒரு சரித்திரம் போன்றது. ஒரு கதாநாயகன், கதாநாயகியையும் அவர்களைச் சூழ்ந்துள்ள பல பாத்திரங்களையும் சேர்த்து அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பல சம்பவங்களையும் கோவைப்படுத்தி எழுதப்படுவது நாவல். இருபது பக்கத்திலும் ஒரு நாவல் வரக்கூடும்; இரண்டாயிரம் பக்கங்களுக்கும் போகக்கூடும்.

ஆனால்,—

'சிறுகதை' என்று எழுதும்போது அதன் இலக்கணத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு—எதுகை மோனை சரிபார்த்துக் கவிதை எழுதுவதுபோல எழுதுவதென்பது சரிவராது. பொதுவாக எல்லாச் சிறுகதை எழுந்தாளர்களுமே அதன் இலக்கணத்தை ஓரளவு மீறித்தான் போகிறார்கள். நான் அறிந்தமட்டில் அமரர் கு. ப. ரா. அவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகள்தான் சிறுகதை இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக நிற்கின்றன.

'இந்தக் கருத்தை வைத்துக்கொண்டு சிறுகதை அமைக்கப் போகிறோம்; இதற்கு இன்ன இன்ன சம்பவங்கள் தேவை; இன்ன இன்ன பாத்திரங்கள் தேவை' என்று மனத்திலே படம் போட்டுக்கொண்டு எழுத உட்கார்ந்தால், ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்தில், அந்தக்கருத்துக்குத் தேவையற்ற சம்பவத்தையும், பாத்திரத்தையும் கதையில் புழுத்திவிடுகிறோம். மனத்தில் புனைந்து கொண்டிருந்த வேறு ஏதோ உணர்ச்சிகள் இந்தக்கருத்தோடு தொடர்பு கொண்டுவந்துவிடுகின்றன. கதையை எழுதிமுடித்துவிட்டுத் திரும்பப் பார்க்கும்போது அந்தக் குறை தெரிந்தாலும் கூட, அநாவசியமான அப்பகுதியை நீக்க மனம் வருவதில்லை. நீக்கினால் சுவையும் குறைந்துவிடக்கூடும்.—இந்தமாதிரியாக இலக்கணம் உடைபடுவது பரவாயில்லையென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். இலக்கணத்துக்காக இலக்கியம் படைக்கமுடியுமா?

சிறுகதையிலும் 'முற்போக்குச் சிறுகதைகள்' என்று சிலர் பிரிக்கிறார்கள். பொருளாதாரம், பொதுவுடைமை, தீண்டாமை முதலிய சமூகக் குறைபாடுகள் என்பன போன்ற கருத்துகளை வைத்து எழுதப்படுபவையே முற்போக்குச் சிறுகதைகள் என்று கருதப்படுமானால் அது தவறு. மனிதனுடைய மனத்தை—அகவாழ்வைப் பண்படுத்துகிற கருத்துக்கள்தான் மேற்கூறிய புறவாழ்க்கைப்

பிரச்சினைகளைவிட முக்கியமானவை என்று நான் எண்ணுகிறேன், ஏனென்றால், முதலறிவுகூறியவை, பத்து, நூறு ஆண்டுகளில் மாறக்கூடிய தற்காலிகப் புறப்பிரச்சினைகள். ஆனால் மனிதனுடைய மனத்தை நாம் எந்தத் திசையில் வளைக்கிறோமோ அது அப்படியே பல்லாயிரம் வருடங்களுக்கு வளரும். உதாரணமாகச் சங்க காலத்திலிருந்து நேற்று வரை 'காதல் காதல்' என்று, ஆண் பெண்பாலுணர்ச்சிக்குத் தெய்வீகத்தன்மை ஏற்றிவைத்தோம். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மனித இரத்தத்தில் ஊறிப் போன அந்தத் 'தெய்வீக'க்காதலினால் இன்று எத்தனை இளம் உள்ளங்கள் நாசமாகிவிடுகின்றன! ('காதல்' உதவாது என்று நான் குறிப்பிடவில்லை; 'காதல் போனால் சாதல்' என்று நினைக்கிறார்களே, அந்தப் 'பாரதி'களைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன்!)

ஆகவே அன்பு, இரக்கம், நன்றி, கடமை போன்ற அக உணர்ச்சிகளை வளர்க்கும் சிறுகதைகளுக்கும் நாம் முக்கியத்துவம் அளிக்கத்தான் வேண்டும்.

* * *

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள பல கதைகளிலும் சூத்திரதாரி போல வந்துதிக்கின்ற 'மூர்த்தி மாஸ்டர்' என்ற பாத்திரம், வேறு யாரும்மல்ல; என்னுடைய மனத்தின் உருவமே அவர், மனிதத்தன்மைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஒரு உருவம் அமைத்து அதற்கு மூர்த்திமாஸ்டர் என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறேன்.

'கற்பு' என்ற கதை மத்தியநிபத்தில் வெளிவந்த போதே சிந்தனையாளர்களால் மிகவும் பாராட்டப்பெற்றது. 'புதுயுகப்பெண்' கலைச்செல்வியில் வெளிவந்தபோது பழைமைப் பண்பாளர்களின் தாக்குதலுக்கு இலக்கானது. இந்தக் கதையின் முடிவில் கதாநாயகியைப் பாராட்டுமுகமாக, 'கண்மணி, நீ கட்டது உன் கணவனை மட்டுமல்ல; கணவன் என்ற பெயரால் என்னதான்

கொடுமை செய்தாலும் மனைவி அதைப் பொறுத்து நடக்கவேண்டுமென்ற புராணக் கொடுமையை யுமல்லவா சுட்டுவிட்டாய்!' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். கதையின் 'கரு' இங்கேதான் இருக்கிறது. இதை உணராமல், அவள் தன்னுடைய கணவனைச் சுட்டுவிட்ட அந்த நிகழ்ச்சியை மட்டுமே பச்சையாக எடுத்து வைத்துக்கொண்டு 'ஐயையோ, இவள் கொலைகாரி' என்று அழுதவர்களுமுண்டு. கற்பு, புதுமைப்பெண் என்ற இந்த இரண்டு கதைகளும், ஆணுக்கொரு நீதி படைத்துவைத்துக்கொண்டு பெண்களின் வாழ்க்கையை நாசமாக்கிவரும் சமூகத்தைத் தாக்கி எழுந்துள்ளன.

முதற் கதையான 'மாதுளம்பழம்' சுதந்திரன் மலரில் வெளிவந்தது. தெய்வத்தின் பெயரால் நடைபெறும் பல மூடத்தனங்களில் ஒன்றை எடுத்து இதில் உடைத்திருக்கிறேன்.

'கிழவி சொல்லிக்கொண்டே போனாள். மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு வயிற்றுக்குள்ளே என்னவோ செய்வதுபோலிருந்தது. ஐயர் வீட்டில் தின்ற அந்த மாதுளம்பழத்தின் சாறு வயிற்றிலே கொதித்துக் குழறியது. விங்கேசுவர சர்மா குப்பை மேட்டிலே எறிந்த மாதுளம்பழப்பாதி கண் முன்னே ஓடிவந்து கேலியாகச் சிரித்தது..'

இவ்விதம் எழுதியபோது அந்த மாதுளம்பழமல்ல; யாருடைய பிரதிநிதியாக அது வந்திருந்ததோ அந்த அதியாயங்கள் எல்லாமே என் தெஞ்சில் குமட்டிக்கொண்டிருந்தன.

இத்தகைய கதைகள்தான் 'பிள்ளையார் கொடுத்தார்', 'உள்ளும் புறமும்' என்பவைகளும். தெய்வங்களும், பக்தி உணர்ச்சியும் எந்தத் தரத்தில் போய் நிற்கின்றன. என்பதை இந்தக்கதைகளில் எடுத்துக் காட்ட முயற்சித்திருக்கிறேன்.

'கயமை மயக்கம்' ஒரு குறு நாவல் போல வளர்ந்து விட்டாலும், அது சிறு கதைதான். ஆனந்தலில் தொடர் கதையாக வந்த காரணத்தினால் — வாராவாரம் எழுதிய தனால் — இந்த மாதிரி நீண்டவிட்டது. ஒரு சாதாரண மனிதன் கயமை மயக்கத்தில் இழுபடும் இயற்கையையும், அவன் மனைவியினுடைய உண்மைக் காதல், அந்த மயக்கத்தை அறுத்து விடுவதையும் அந்தக் கதையில் உருவாக்கி மனநிறைவு பெற்றிருக்கிறேன்.

'ஒரு கணம்' என்ற தினகரனில் வெளிவந்த கதையையும் 'கயமை மயக்க'த்துக்குப் பக்கத்தில் வைத்துப் பார்க்கவேண்டும்.

சமீபத்தில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட வகுப்புக் சலவரச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி நான் எழுதிய இரண்டாவது கதை 'வீரம்'. இதுவும் தினகரனில் வெளியானது. மாற்றுகளைக் கொன்றழிப்பவனே — அடக்கியாள் பவனே வீரன் என்று பொதுவாகக் கருதப்படுகிறது. எங்கள் பழைய இலக்கியங்களிலெல்லாம் இந்த வீரத்தைத்தான் ஏத்தி ஏத்திப் பாடிவிருக்கிறார்கள். முட்டாள்தனமான போர்க் களங்களிலே நெஞ்சிலே புண்பட்டு மாண்டவர்களை யெல்லாம் வீரகவர்க்கத்தில் ஏற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். 'வீர' உணர்ச்சி பாராட்டப்படவேண்டுமானால் அது இப்படி முட்டாள்தனமாக இருக்கக்கூடாது என்று நான் நினைத்தேன். அதிலிருந்து தான் என்னுடைய 'வீரம்' என்ற கதை பிறந்தது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தில் நடைபெற்ற கதையரங்கத்தில் 'வெறி' என்ற கதையை வாசித்தேன். 'சனநாயகம்' என்பது எழுதிப் படிக்க அழகாக இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அதன் அலங்கோலம் சொல்லத்தரமன்று. கல்வியறிவு வளர வளர இந்த அலங்கோலங்கள் மறைந்து புத்தகத்தில் படித்த சனநாயகம் வந்துவிடுமென்று சொல்கிறார்கள். நான் ஆராய்ந்த அளவில் எங்கள் கல்வியறிவுக்கும்,

ஒழுக்கத்துக்கும் எத்தனிதமான தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. படிப்பற்றவரிடையே தேர்மையை ஏம், மெத்தப் படித்த கல்விமாண்களிடம் சிறுமைத்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம். சனநாயகத் தேர்வு முறையினால் உண்மையில் தகுதியான ஒருவர் தெரிவு செய்யப்படுவதில்லை யென்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். ஆட்சியாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டோரும், 'இன்னது செய்தால் அடுத்த தேர்தலில் வெற்றிபெறலாம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு அலுவல்களை ஆற்றுகிறார்களே தவிர, நாட்டின் நலனையோ தம்முடைய சொந்த மனச்சாட்சியையோ மதித்து நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வளவு மோசமான பயனைத் தரும் தேர்தல்களுக்காக கட்சி என்றும், ஊர் என்றும், இனத்தவர் என்றும், நண்பர் என்றும் பாகுபாடுகள் கற்பித்துக்கொண்டு மனிதர்கள் வாய்விச்சிலிருந்து கத்தி வீச்சுவரையும் வீசுகிறார்கள். ஒரு தேர்தலில் நடந்த சண்டை ஒழுமுன்னர் மற்றத்தேர்தல் வந்துவிடுகிறது!— இவைகளைப்பற்றியெல்லாம் நான் நிறையச் சிந்தித்திருக்கிறேன்; இந்தச் சிந்தனையில் ஒரு சிறு துளியே 'வெறி' என்ற கதையை உருவாக்கிற்று.

'இலக்கியம்' என்றால் என்ன. அதில் சிறுகதை எப்படி அமையவேண்டும் என்பனபற்றி என்னுடைய எண்ணங்களைக் கூறிவிட்டேன்; இந்தத் தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளின் போக்கைப் பற்றியும் கூறிவிட்டேன். வாசகர்களின் மனத்திலே உள்ள நல்ல பண்புகளை இவை சில நிமிடங்களுக்கேனும் கிளர்ந்தெழச் செய்யும்; அந்த எழுச்சி அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

டாக்டர் மு. வ. அவர்கள் இந்நூலுக்குச் சிறப்புரை வளங்கியுள்ளார். அவருடைய நாவல்களுக்குத் தமிழ் மக்களிடையே உள்ள பெருமதிப்பை யாவரும் அறிவர்.

நாவல் உலகிலேயே ஒரு புதிய தனி வழியை அவர் ஆக்கி வைத்திருக்கிறார். அந்த வழியிலே இன்று வேறுபலரும் செல்வதைப் பார்க்கிறோம். தமிழ் நாட்டிலே 'கல்வி' என்ற பெயருக்கு எப்படி ஒரு தனி மதிப்பு இருக்கிறதோ, அத்தகைய ஒரு தனி மதிப்பு டாக்டர் அவர்களுக்கும் உண்டு. 'கல்வி' அவர்களின் கதைகளிலே கலகலப்பான நடைமையும், நிறையச் சம்பவங்களையும் காண்கிறோம். டாக்டர் அவர்களின் கதைகளிலே தட்டுத் தடங்கலற்ற நீரோட்டம்போலத் தெளிந்த நடையையும், நிறையக் கருத்துக்களையும் காண்கிறோம். இவருடைய கருத்துக்கள் புதியன; அவை இன்றைய சமூகத்தையும் தனி மனிதனையும் பற்றிச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தெளிந்த கருத்துக்கள்; மனச்சாட்சியுள்ள எந்த ஒரு மனிதனையும் தொட்டுக் குலுக்கக்கூடியவை. இவரது சொல்லாட்சியும் வசன நடையும் தமிழை வளர்க்கின்றன; நிறைந்த கருத்துக்கள் மனிதனுடைய அகத்தை வளர்க்கின்றன.

இத்தகைய ஒரு பேரறிஞர் இந்த நூலைப்படித்து மிகவும் பாராட்டிச் சிறப்புரை வழங்கியிருப்பது குறித்து நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன்.

* * *

இலங்கையில் புத்தக வெளியீட்டுத்துறை இருள் மூடிக்கிடக்கின்றது. ஒளியைக் காணமுடியவில்லை. ஒரு பதிப்பகத்தின் உரிமையாளன் என்ற முறையில் இதற்கு விடிவு காணமுடியுமா என்று நான் நிறையச் சிந்தித்திருக்கிறேன்.

இலங்கையில் வாசகர்கள் இல்லை யா என்று கேட்டால், தென்னிந்தியப் பதிப்பகத்தார் சிரிப்பார்கள். இங்குள்ள தமிழ் மக்களின் தொகையையும் தென்னிந்திய மக்களின் தொகையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இங்கே விற்பனையாகும் நூல்களின் தொகை பாராட்டுக்குரியது என்று அவர்கள் சொல்வார்கள்.

துப்பறியும்—ஆபாசக் கதைப் புத்தகங்களைப்பற்றி நான் குறிப்பிடவில்லை. நல்ல நூல்களைப்பற்றியே குறிப்பிடுகிறேன்.

இப்படி நிறைய வாசகர்கள் இருக்கும்போது ஒரு நல்ல நூலை வாங்கி அதில் இரண்டாயிரம் பிரதிகளை அச்சிடுவதற்குக்கூட நாம் தயங்க வேண்டியிருக்கிறது. 'ஆதாயம் கிடைக்காதே' என்றதல்ல; ஆதாயம் கிடைக்காது விட்டாலுங்கூட, நல்ல நூல்கள் சிலவற்றை வெளியிட்டோம் என்ற மனநிறைவு ஏற்பட்டால் போதும் என்று நினைக்கிறோம். ஆனால் பொருள் இழப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறதே! பொருள் இழப்புக்கும் துணிந்து எத்தனை நூல்களை வெளியிடமுடியும்?

இற்குக் காரணமென்ன?

இங்குள்ள வாசகர்கள் தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளை நிறையப் படிக்கிறார்கள். அவற்றின் மூலம் அங்கேயுள்ள சில சிறந்த எழுத்தாளர்களின் அபிமானிகளாகி, அவர்கள் எழுதிய நூல்களென்றால் விரும்பிப் பணங்கொடுத்து வாங்குகிறார்கள். இலங்கை எழுத்தாளர்களைப்பற்றி,— இங்குள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு மட்டுமேயன்றி வேறு யாருக்குத் தெரியும்? பல நூற்றுக்கணக்கில் அழகான புத்தகங்கள் அடுக்கிவைக்கப் பெற்றுள்ள நூலகத்தில், முன்பின் தெரியாத ஒரு எழுத்தாளன் எழுதிய—அழகூட இல்லாத—ஒரு நூலை யார்தான் விலைகொடுத்து வாங்குவர்?

ஆகவே, வாசகரைக் குற்றம் சொல்லிப் பயனில்லை; அச்சில் வந்ததை யெல்லாம் வாசகர் வாங்கிவிட்டிருக்கிறான். 'இன்னார் எழுதியதா. இது நன்றாக இருக்கும்' என்று வாசகருக்குத் தெரியவேண்டும்.

இதற்கு வழியென்ன?

முக்கியமாக இலங்கை எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை வெளியிடுவதற்கென்று சில நல்ல இதழ்கள்

தோன்றவேண்டும். அவை பொழுது போக்குத் தொழிலாக 'ஏனோ தானோ' என்றிராமல் தென்னிந்திய சிறந்த இதழ்களுக்குச் சமமாக அமைப்பிலும் தரத்திலும் விளங்கவேண்டும். இவைகள் இலங்கையில் மட்டுமன்றித் தென்னிந்தியாவிலும், மலாயாவிலும் தமிழர் வாழும் இடமெல்லாம் பரவவேண்டும். அப்போதுதான் இங்குள்ள சில எழுத்தாளர்களையாவது தமிழுலகம் அறியும். அவர்களுடைய நூல்கள் பெருமளவில் விற்பனையாகும். எழுத்தாளன் பதிப்பாளனிடம் போகாமல், பதிப்பாளன் எழுத்தாளனைத் தேடி வரவேண்டிய நிலைமை உண்டாகும்.

இதைவிட நல்ல நூல்களை வெளியிடுவதற்கு இன்னொரு வழியைச் சிலர் சொல்கிறார்கள். வசதியுள்ள சிலர் சேர்ந்து பணம் போட்டோ. அல்லது சங்கங்களிலோ அரசினரிடமோ பண உதவி பெற்றோ நூல்களை வெளியிடலாமென்று சிலர் கூறுகிறார்கள். 'எப்படியாவது நூலை உருவாக்கி விடவேண்டும்' என்ற ஆசையைப் பூர்த்தி செய்யத்தான் இது உதவும். நூல்களை அச்சிட்டு வைத்து அழகு பார்ப்பதால் என்ன பயன் உண்டு? ஆனால் பொதுசன மதிப்பற்ற சில அருங்கலை நூல்களை இவ்விதம் வெளியிடலாம். மற்றைய நூல்களைப் பொறுத்தமட்டிலும் தற்காலிகமாக இவ்விதம் செய்தாவது ஒரு பழக்கத்தையும், எழுத்தாளர்களுக்கு உற்சாகத்தையும் அளித்தால் அதுவும் நல்லதுதான்.

சமீப காலமாக எங்கேயோ வெகு தொலைவில் ஒரு மெல்லிய ஒளி தெரிகிறது. அது மங்கிவிடாமல் காலக்கடிரவன்போல வளர்ந்து இருளைப்போக்கி, ஒளியைப் பரப்பட்டுமென்று எதிர்பார்த்து ஆவன செய்வோம்.

யாழ்ப்பாணம்.
24-8-60.

— வரதர்

1. மாதுளம்பழம்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் நித்திரை விட்டெழுந்தார். ஆனால் அது விடியற்காலையல்ல. பிற்பகல் நாலரை மணி. வழக்கமாக 2 மணிக்குப் பாடசாலையிலிருந்து வந்து சாப்பிட்டு முடிய 3 மணியாகிவிடும். அந்த நேரத்தில் வேறு என்ன தான் செய்ய முடிகிறது? ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கத்தொடங்கினால் பதினைந்து நிமிஷத்தில் கண்ணைச் சுற்றிக்கொண்டு நித்திரை வந்துவிடும். பள்ளிக் கூடத்தில் சிறுவர்களோடு தலையுடைத்துவிட்டு வந்த களைப்பை இந்த ஒன்றரை மணி நேர நித்திரை சிந்து ஆற்றிவிடுகிறதென்று மூர்த்தி மாஸ்டர் நம்பினார்.

அடுத்த அத்தியாயம், கோப்பி குடித்து விட்டு வெளியே கொஞ்சத் தாரம் உலாவப் போதல். மூர்த்தி மாஸ்டர் படலையைத் திறந்துகொண்டு தெருவுக்கு வந்தார். தெருவுக்கு வந்ததும் அவர் கண்ணிலே படுவது ஒரு புளியமரம். அவருடைய வீட்டிலிருந்து நாலு வீடு தள்ளி நிற்கிற அந்தப் புளிய மரம் அவர் கண்ணை உறுத்தும். அந்தப் புளிய மரத்தின் கீழே இருக்கிற அந்தக் குடிசையும், அங்கே வாழவைக் 'கழிக்கின்ற' இரண்டு சீவன்களும் அவர் நெஞ்சை உறுத்துவன. 'ஏழைகள்-உழைக்கும் சக்தியற்றவர்கள்' என்ற காரணத்தினாலே, இந்த உலகத்தின் காலடியில் மிதிப்பட்டு நெளியும் பரிநாபத்துக்குரிய மக்கட் கூட்டத்தின் பிரதிநிதிகளாக 'ஆச்சிக் கிழவியும் அவளுடைய புத்திர செல்வம் 'பாக்கி' யும் அந்தக் குடிசைக்குள்ளே கிடந்தனர்.

புனிய மரத்தடிக்குடிசையைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு வந்த மூர்த்தி மாஸ்டர், புனிய மரத்தைத் தாண்டி வெகு தூரம் வந்துவிட்டார். இதோ பிள்ளையார் கோவிலும் வந்துவிட்டது. அங்கே கொஞ்சநேரம் தங்கி விட்டு மறுபடியும் திரும்பி நடக்க வேண்டியதுதான்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போவது, தான் செய்த பாவங்களுக்கு மன்னிப்புக்கோரவோ அல்லது 'பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புவைவ நாலுந் கலந்து,' கொடுத்து, அதற்குப் பிரதிபலனாக 'ஏதாவது' அந்தப் பெருமானிடமிருந்து பெறுவதற்காகவோ அல்ல. இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் அவர் பிள்ளையார் கோவிலுக்கே போகிறதில்லை; கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் குடியிருக்கிற ஐயர் வீட்டுக்குத்தான் போவார். எல்லாம் வல்ல அந்த விக்கினேஸ்வரன், 'ஆச்சிக் கிழவி' களுக்குச் செய்யும் அநியாயத்தைக் கண்டு ஆத்திரம் கொள்வார் மூர்த்தி மாஸ்டர். ஆனால் அந்தப் பெருமானுக்குப் பூசை செய்யும் கணபதி ஐயரை, 'பாவம், நல்ல மனிதர்' என்று விமர்சனஞ் செய்வார். ஆமாம், கணபதி ஐயர் என்ன செய்வார்; பிள்ளையாரைப் படைத்த சமூகம், அவருக்குப் பூசை செய்யவும் ஒரு பரம்பரையைச் சிருட்டித்து வைத்து விட்டதே!

கணபதி ஐயர் தம்முடைய அறிவுக்கு எட்டியவரை நேர்மையாக நடக்கிறவர்; மனமறிந்து பிழை செய்யாதவர்; சாது. தானுண்டு தன்பாடுண்டு என்று வாழ்பவர். மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு இந்தக் கணபதி ஐயரை நன்றாகப் பிடிக்கும். மூர்த்தி மாஸ்டர் புரட்சிகரமாகச் சிந்திப்பவர். 'கடவுள், சாமி, மந்திரம், பூசை' என்பனவெல்லாம் அழிக்கப்படவேண்டிய மூடக்கொள்கைகள் என்ற வலுவான எண்ணமுடையவர். கணபதி ஐயரோ, 'ஆயிரம் நாட்படைத்த ஆதிசேடன் தான் இந்த உலகத்தைச் சமந்து நிற்கிறவன்' என்ற கம்பிக்கையுடையவர். இப்படி இருவரு

டைய கொள்கைகளும் வடதுருவம் தென் துருவமாக இருந்தபோதிலும், இருவரிடமும் 'மனிதத்தன்மை' என்ற கிற பண்பாடு இருந்ததிலே ஒருவரையொருவர் காண்பதிலும் பேசுவதிலும் மகிழ்வு கொண்டார்கள்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் தினமும் பிள்ளையார்கோயிலடிக்குப் போய், ஐயரோடு ஒரு மணி நேரம் ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருப்பார். பிள்ளையார் கோயிலில் அன்று நடந்த பூசை தொடக்கம், தமிழரசுக்கட்சியின் நடவடிக்கைகள் வரை பேச்சு நடக்கும். அபிப்பிராய பேதங்கள் வரும். ஆனால், அது மனத்திலே ஆத்திரத்தை உண்டாக்குவதில்லை.

கோயிலில் ஏதாவது விசேஷம் நடந்தால், அன்றைக்கு மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு மோதகம் முறுக்கு முதலிய பலகாரங்களும் கிடைக்கும். வெற்றிலை பாக்கு எந்த நாளும் தகரப் பெட்டியோடு காத்திருக்கும். மாஸ்டருக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுப்பதில் ஐயருக்கு ஒரு திருப்தி. மூர்த்தி மாஸ்டர் தமது மாமா டொக்டர் சந்திரமூர்த்தி வீட்டில் கிடைக்கும் 'உயர்ந்த' பலகாரவகைகளைத் 'தொட்டுப்' பார்க்கின்றவர்; இங்கே ஐயர் வீட்டிலோ மோதகத்தையும் முறுக்கையும் நன்றாகச் சுவைத்துச் சாப்பிடுவார்.

அன்றைக்கும் ஐயருடன் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு "சரி நேரமாகிறது ஐயா! நான் வரப்போகிறேன்" என்று எழுந்தார்.

"கொஞ்சம் இருங்கோ மாஸ்டர்!" என்று சொல்லி விட்டு உன்னே போன ஐயர், ஒரு மாதும் பழத்தோடு திரும்பி வந்து உட்கார்த்தார்.

"உங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றுதான் எடுத்து வைத்தேன்; கதைப் பராக்கில் மறந்துபோனேன்." என்று சொல்லிக் கொண்டே, பாக்கு வெட்டியால்

பழத்தை இலேசாகக் கீறி உடைத்தார். ஒரு பாதியைப் பிரித்து ஒரு கடதாசியில் முத்துக்களை உதிர்த்தி, “சாப் பிடுங்கோ மாஸ்டர்” என்றார்.

ஆகா, என்ன இனிமை! ‘ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே உபசரித்துக் கொடுப்பதனால் மாத்திரமல்ல; உண்மையாகவே அந்த முத்துக்கள் பார்ப்பதற்கும் மொழு மொழு வென்று, கொழுத்துத் தடித்த பணக்காரனீட்டு இளம் பெண்ணின் கன்னத்தைப்போல இருந்தன. தின்பதற்கும் தமிழைப்போலச் சுவைத்தன.

இந்தச் சமயத்தில் ஐயரின் கடைக்குட்டி-விங்கேச் வரசர்மா - ஒடி வந்து, “அப்பா! உப்பா! நேக்கு மாதானம் பளம் ஒணும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழே சிடந்த பாதியை எடுத்து ஒரு கடி கடித்தான். பழத்தோடு தோலும் சக்கையும் சேர்ந்து அவனுக்குக் கசந்திருக்க வேண்டும்.

“ஆய்க்! கக்கா!.....” என்று சொல்லிக்கொண்டே அதைத் தார விசி எறிந்தான். அருமையான பழம் - சரி பாதி - குப்பை மண்ணிலே போய் உருண்டு புரண்டது!

“ச்சீ, வாடா இங்கே!” — ஐயர் ஏசினார்.

“போகட்டும், அதைச் சாமி எடுத்துக்கொண்டார் என்று நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று கேவியாகவே சமாதானம் சொன்னார், மூர்த்தி மாஸ்டர். ஐயர் கோபிக்கவில்லை; சிரித்தார். “நீங்கள் பகிடிபண்ணுகிறீர்கள். ஆனால், உண்மையும் அதுதான்” என்று சொல்லி மனம் ஆறினார்.

“சரி, வருகிறேன் ஐயா” என்று விடைபெற்றுக் கொண்டு மூர்த்தி மாஸ்டர் வீட்டுக்குத் திரும்பினார். பொழுதும் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இதோ, ஆச்சிக் கிழவியின் குடிசையைக் காத்து நிற்கும் புனியமரம்! கிழவி

யின் குடிசையிலே வெளிச்சத்தைக் காணும். அவளுடைய நகர விளக்கிலே மண்ணெண்ணெய் காய்ந்துவிட்டதோ என்னவோ!

ஒளியைக் காணவில்லை. ஆனால் ஒரு ஒலி மாத்திரம் வந்துகொண்டிருந்தது.

“ஊம் ஊம்...” — அழுகிற சத்தம் கிழவியின் குரலல்ல; பாக்கியின் குரல்.

இல்லை; அது பாக்கியின் சத்தமல்ல, பசியின் சத்தமென்று மூர்த்தி மாஸ்டர் நினைத்தார். சட்டைப் பையிலே கையை விட்டார். ஏதோ, சில்லறை கிழங்கிற்று. அதைச் சுமந்துகொண்டு வீட்டுக்குப் போக மனமில்லாமல், ஆச்சிக் கிழவியின் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனார்.

“ஆரது? எடி, கத்தாதையடி; ஆரோ வருகிளம்..”

“நான் தான் ஆச்சி”

“வாத்தியாரா? வாருங்கோ”

“ஆர், பாக்கியமா அழுகிறது? என்னவாம்?”

“அதை ஏன் கேட்கிறியன் வாத்தியார்! உந்த முற்றத்தில் நிற்கிற மாதானியிலே இந்த வருஷந்தான் ஒரே ஒரு பிஞ்சு பிடித்திருந்தது. அதை அணில் கிணில் கொத்தாமல் கட்டிக் காத்து இன்றைக்குத்தான் பிள்ளையாருக்குக் கொண்டுபோய் கொடுத்தான் ... இந்த முதேவி மத்தியானம் போய் மரத்தைப் பார்த்து விட்டு அதைக் காணவில்லையென்று ஒரேயடியாய்ச் சிணுங்கிக் கொண்டிருக்கு எங்களிடம் அபிசேகம் பூசை செய்யக் காசு பணந்தான் இல்லை. இந்த ஒரு பழத்தை என்றாலும் கொடுப்போமென்றுதான் கொடுத்தேன்...”

கிழவி சொல்லிக்கொண்டே போனாள். மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு வயிற்றுக்குள்ளே என்னவோ செய்வதுபோலிருந்தது. ஐயர் வீட்டிலே தின்ற அந்த மாதுளம் பழத்தின் சாறு வயிற்றிலே கொதித்துக் குமுறியது. விங்கேசுவர சர்மா குப்பை மேட்டிலே கழற்சி எறிந்த மாதுளம்பழ்ப்பாதி கண்முள்ளே ஓடிவந்து கேசியாய்ச் சிரித்தது. கண்களை ஒரு முறை மடி அதை அப்புறப்படுத்தினார். பிரகு, சட்டைப் பையிலிருந்த ஐம்பது சதத்தை எடுத்துப் பாக்கியிடம் கொடுத்து, “மாதுளம் பழம் கூடாது; நீ கடையிலே போய் மாம்பழம் வாங்கிச் சாப்பிடு” என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தார்.

இப்போது வயிறல்லை; அவளுடைய நெஞ்சு கொதித்தது, இந்த நிலை கெட்ட மாந்தரை நினைந்து!

2. உள்ளூறவு.

“பூனைக்குட்டி! ஏ பூனைக்குட்டி!”

அலுவலகத்திலிருந்து அப்போதுதான் வீட்டுக்கு வந்த நாதன், அறையுள்ளே போகாமல் நின்றுகொண்டு கூப்பிட்டான். வழக்கமாக அவன் வரும் வழிமேல் விழிவைத்திருக்கும் அந்தப் ‘பூனைக்குட்டி’ இன்றைக்கு அவன் வந்து இரண்டு சத்தம் கூப்பிட்ட பிரகும் கூட வெளிக்கிளம்பவில்லை. நாதனுக்குக் கொஞ்சம் ‘செல்லக்’ கோபம் கூட வந்தது.

“ஏ பூனைக்குட்டி! நாய்க்குட்டி! எலிக்குட்டி! அணில் குஞ்சு!”

வீட்டிலே துணைக்கீருக்கும் வேலைக்காரக் கிழவியும் இன்றைக்கு இல்லை என்ற உற்சாகத்தில் வாய்க்கு வந்த பெயர்க்கையெல்லாம் நாதன் அடுக்கினான். அப்படியும் ‘அது’ வராமல் போகவே, படாரென்று கதவை அடித்துத் திறந்துகொண்டு உள்ளே போனான்.

உள்ளே படுக்கையின் மீது அவனுடைய ‘பூனைக்குட்டி’ முகங்குப்புறக் கவிழ்ந்து படுத்திருந்தான். நித்திரையோ அல்லது வேறு ஏதும் சுகயினமோ என்று நாதன் நினைத்தான்.

‘இந்தா,, பூ! என்ன சங்கதி, படுத்துவிட்டீர்?’ என்று கேட்டுக்கொண்டே அவளருகில் உட்கார்ந்து அவன் முகத்தைத் திருப்பினான்..... அவளுடைய முகமெல்லாம் அதைத்து, கண்கள் சிவந்து, அந்தக் கண்களிலே கண்ணீர் பெருகித் ததும்ப, ‘எக்எக்’ என்று கேவிக் கேவிக் விம்மினான் பூ.

நாதனுடைய உல்லாசமெல்லாம் 'பக்' கென்று பொசுக்கிப்போய்விட்டது "இது என்ன பூ? இது என்ன?" என்று அவன் பதறினான். அவன் மறுபடியும் முகத்தைத் தலையணைக்குள் புதைத்துக்கொண்டு பொருமினான்.

"பூ! என்ன நடந்தது?" என்னப்பா? ..."

அவனிடமிருந்து 'எக்...எக்' என்ற விக்கல்கள் தான் பதிலாகக் கிடைத்தது.

நாதன் மறுபடியும் அவன் முகத்தைத் திருப்பி "என்னென்று சொல்லுமேன்?" என்று ஆதரவாகக் கேட்டுக்கொண்டே அவனுடைய கண்ணீரைத் துடைக்கப்போனான். அவன் நிமிறிக்கொண்டு மறுபடியும் கவிழ்ந்து கொண்டான்.

"என்னேடு ஏதும் கோபமோ?" அவன் யோசித்துப் பார்த்தான், தான் ஏதாசிலும் தவறு செய்துவிட்டானாவென்று. அப்படி ஒன்றும் தெரியவில்லை. தற்செயலாகச் சில நாட்களில் வீட்டுக்கு வர நேரம் பிந்திப்போனால், அவன் கொஞ்சம் முறைப்பான். ஆனால், இன்றைக்கு ஒரு நிமிஷம் கூட அவன் தாமதிக்கவில்லையே!

அவன் மறுபடியும் அவனுடைய தோளைப் பிடித்துத் திருப்ப முயன்றான். அவன் இடக்கொடுக்கவில்லை. அவனை முத்தமிடக் குனிந்தான்; அதற்கும் இடமில்லாமல் தன் கன்னங்களைக் கைகளால் மூடிவிட்டான் அவன்.

"பூ! என்னென்று சொல்லாமல் நீ அழுதுகொண்டிருந்தால் எனக்கென்ன தெரியும்; சொன்னால் தானே. ..."

அவன் ஒன்றும் பேசுவதாயில்லை.

வெகுநேரம் இப்படியே கழிந்தது.

அவனுக்குச் சிறிது சலிப்பும் வந்துவிட்டது. "இதெல்லாம் என்னுடைய தலைவிதி!..... இன்றைக்குக் கிழவியுமில்லை. முல்பாத்தியாகப் பொழுது போக்கலா மென்றால்.....என்னைப்பிடித்த சனியன் விடப்போகுதோ?" என்று பாதி உண்மையாகவும் பாதி நடப்பாகவும் சொன்னான்.

பூ தலையை நிமிர்த்தாமலே, விக்கி விக்கி "நான் சனியன் தான்; உங்களுக்கு வேறே" என்று சொல்ல வந்ததை முடிக்காமல் நிறுத்தினான்.

"வேறே என்ன? அதையும் சொல்லி விடுமேன்?"

அவன் சொல்லவில்லை.

"ஏன் வாயை மூடிவிட்டீர்? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுகிறதுதானே?"

"..... நான் சனியன் தான்; நீங்கள் வேறே நல்ல பெண்ணாகப் பார்த்துக் கட்டியிருக்கலாம்"

"உம்மைச் சனியன் என்று சொன்னேனா?"

"சொல்லவில்லையோ?"

"சீ, உம்மையா சொன்னேன்? என்னுடைய தலை விதியையல்லவோ சொன்னேன்?" இந்தக் கதை யெல்லாம் இப்போது எதற்கு?"

"....."

"என்னென்று கேட்டால்?"

"என்னை ஒன்றும் கேட்கவேண்டாம்"

"வேறு யாரைக் கேட்கிறது?"

"சீ தாவைக் கேளுங்கள்!"

பூ, உடம்பு குலுங்க விம்மினான்.

'சீதா!'—நாதனுக்கு யாரோ இதயத்தில் குத்தியது போலிருந்தது. இவன் எதற்கு இப்போது சீதாவின் பெயரை இழுக்கிறான்?... ..

"என்ன சொல்கிறீர்?.. சீதாவா?.. எந்தச் சீதா?..."

"உங்களுடைய சீதாதான்!.. எனக்கு எல்லாம் தெரியும்!..."

"பூ!..."

"...நான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டேன்..."

"எனக்கொன்றும் சொல்லவேண்டாம். என்னுடைய வாழ்வு முடிந்து விட்டது."

"பூ"—நாதன் உணர்ச்சியோடு உரத்துக்கத்தினான்.
"பூ! கண்டபடி வார்த்தைகளைப் பேசாதே"

அவனுடைய வார்த்தையின் உக்கிரத்தாலோ என்னவோ பூ சிறிந்து மௌனமானான். நாதனுக்கு நெஞ்சுக்குள்ளே ஏதோ உருண்டு சுழலுவது போல இருந்தது. சீதாவைப்பற்றி இன்று இவனுக்கு யார் சொன்னார்கள்?, ஒரு வருடத்திற்கு—பூவைத் திருமணம் செய்வதற்கு முன்னால் அவனுடைய உள்ளத்தில் பலவித உணர்ச்சிகளையும் கிளறிவிட்ட அந்தப் பெயர்.....சீதா!—அவளுடைய ஞாபகம் வந்ததும் அவன் உள்ளத்தில் ஒரு பரிதாப உணர்ச்சி படர்ந்தது. 'அவளால், எனக்கும், என்னால் அவளுக்கும் எவ்வளவு கெட்ட பெயர்!, அந்தக் காலத்தில் சில கீழ்த்தரமானவர்களால் பரப்பப்பட்ட கீழ்த்தரமான—மிக மோசமான கதை, இன்று பூவின் காதலும் விழுந்து அவளுடைய மென்மையான உள்ளத்தைக் கருக்கிவிட்டதா?..... பாவம், பூவின் ஆத்திரத்துக்கு நியாயமிருக்கிறது. முழுக்க முழுக்க தனக்கு மட்டுமே உரித்தானவரென்று என்னை அவள் நம்பியிருக்க,

யாரோ ஒரு சீதாவின் பெயரோடு என்னை இணைப்பதை அவள் எப்படிப் பொறுப்பாள்?, உண்மையைத் தெரிந்தால் தெளிந்து விடுவாள்!

தெளிந்த உள்ளத்தோடும் மலர்ந்த முகத்தோடும் மறுபடியும் பூவை அணுகினான் நாதன்.

பூ டக்கென்று திரும்பிப் பார்த்தாள். பழி வாங்கும் பார்வையுடன், "நீங்கள் ஒருநாட்கூட அவனோடு வித்தியாசமாகப் பழகவில்லைத்தானே" என்று கேட்டாள்.

"இல்லை. இல்லவேயில்லை!"

"அவனிடமிருந்து பரிசாக—அவன் ஞாபகத்துக்காக—ஒருவருக்கும் தெரியாமல், இரகசியமாக, நீங்கள் ஒரு பொருளும் வாங்கவில்லையே?"

நாதன் திடுக்கிட்டான். சீதாவிடமிருந்து எப்பொழுதோ எதையோ தான் வாங்கியிருக்க வேண்டுமென்ற ஞாபகம் வந்தது. ஆனால், மனத்திலே பதித்து வைக்கக் கூடியதாக—குறிப்பிடத்தக்க எந்தப்பொருளையும் வாங்கியிருக்கவில்லை. அல்லாமலும்—அவனிடமிருந்து தான் பரிசுப் பொருள் வாங்கியதாக ஒத்துக்கொண்டால், அது தன்மீதுள்ள சந்தேகத்தை வளர்த்துக்கொள்ளுவதுமாகும். பல மிழந்த குரலில் அவன் சொன்னான்: "பூ! சீதாவிடமிருந்து நான் எதற்காக ஞாபகப்பொருள் வாங்கப்போகிறேன்? அப்படியான கருத்தோடு நான் பழகவில்லையே!"

ஒரு ஏமாற்றக்காரனை—அற்பனைப் பார்ப்பதுபோல், அருவருப்புடனும், கோபத்துடனும் பூ நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் உதடுகள் துடித்தன. எதையோ தீர்மானிப்பவன்போல ஒரு கணம் தோன்றினான். மறுகணம், தலையணையை மிதத்தி, அதன்கீழிருந்த ஒரு புத்தகத்தை

எடுத்து, அதிலே அடையாளமாக மடித்து வைத்த ஒரு பக்கத்தைப் பிரித்துக் காட்டினான்.

அது அவனுடைய பழைய நாட் குறிப்புப் புத்தகம்!

திடீரென்று மனத்திலே தோன்றி உடம்பெங்கும் பரவித் தெறித்த ஒரு பரபரப்புடன் நாதன் அந்தப் பக்கத்தைக் கவனித்தான்:

“இன்று சீதா எனக்கு ஒரு கைலேஞ்சி பரிசாகக் கொடுத்தாள். அதில் தன்னுடைய கையால் ஒரு பூ வேலை செய்திருந்தாள். இதிலும் பார்க்க எவ்வளவோ அழகான பொருளைக் கையிலே வாங்கிவிடலாம். ஆனாலும் ஒருவர் அன்போடு கொடுக்கிற பரிசுக்கு விலைமதிக்கமுடியாது.”

இதைப் பார்த்ததும் நாதனுக்கு ஒரு நிமிஷம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அந்த நேரம் ஏதோ ஒரு போக்கில் அப்படி எழுதி வைத்தான். அவன் படித்த எத்தனையோ கதைகளில் வரும் எத்தனையோ விதமான உணர்ச்சிப் போக்குகளுக்கிடையே இந்தக் குறிப்பு அப்படி ஒரு வித்தியாசமான எண்ணத்தை உண்டாக்கக்கூடியது போல தோன்றவில்லை. அதற்குப்பிறகு ஊரிலே நடந்த மோசமான கதைகள் காதில் விழுந்த பிறகாவது இந்தக் குறிப்புக்களை அழித்திருக்கலாம். ஆனால், இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம், — தன்னுடைய உண்மையான காதலைப்பற்றி, உயிருக்குரியான மனைவியின் மனத்திலே விஷத்தைக் கலக்கும் குறிப்பாக, அது வந்து சேருமென்று அவன் கனவிலும் கருதவில்லை. மேலும், அவன் ஒரு பெரிய தவறு செய்துவிட்டான். ‘சீதாவிடமிருந்து ஒரு பரிசுப் பொருளும் வாங்கவில்லையா?’ என்று பூ கேட்டபோது அவனுக்கு இப்படி ஏதோ வாங்கிய ஞாபகம் இருந்தது; ஆனால்,

ஆனால், அதைச் சொன்னால் தப்பிப்பிராயம் ஏற்படுமென்றெண்ணி — அஞ்சி, தன்னுடைய நாட் குறிப்பையோ, அதை அவன் பார்த்திருப்பானென்றதையோ எதிர்பாராமல் ‘இல்லை’ என்று மறுத்துவிட்டான். அந்தச் சிறு பொய் இப்போது எவ்வளவு மலையாக வளர்ந்துவிட்டது! “இவன் ஏன் தன்னை இப்படியெல்லாம் சோதிக்கவேண்டும்?” என்று கோபமும் வந்தது. ஆனாலும், சமாளித்து விடலாமோ என்ற ஆசையில், சிரித்துக்கொண்டே “பூ! இந்தக் குறிப்புகளைப் பார்த்துவிட்டுத்தானே இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டமும் செய்கிறீர்? ஏதோ அந்த நேரத்தில் கம்மா எழுதிவைத்தேன். நீர் நன்றாகப் பாரும். அதிலே எங்கேயாவது ‘வித்தியாசமாக’ நடந்துகொண்டதுபற்றி எழுதியிருக்கிறேனா?” என்றான்.

பூ தன்னுடைய மனப்போக்கிலிருந்து கொஞ்சமும் இறங்கி வராத தொனியிலேயே சொன்னான். “நான் எல்லாம் வாசித்து விட்டேன். எனக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது! ... இன்னொரு நாள் நீங்களும் அவளும் ஏதோ முல்பாத்தியாகக் கதைத்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். யாரோ வருவதுபோலத் தெரியவே அவன் உங்களுக்கு இரகசியமாகச் சைகை செய்தான். உடனே நீங்களும் நல்லபிள்ளை மாதிரிப் பாடத்தைத் தொடங்கினீர்கள் ... இப்படி எத்தனையோ!.....”

குற்றச்சாட்டுகளைக் கேட்கக் கேட்க நாதனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. ஆனாலும் அடக்கிக்கொண்டு, “பூ! நானும் அவளும் எவ்வளவு பரிசுத்தமாக நடந்துகொண்டாலும், மற்றவர்கள் ஏதும் நினைக்காமலிருக்கவேண்டுமல்லவா?.....” என்றான்.

“நீங்கள் எவ்வளவோ இரகசியமாகத்தான் கொண்டாடினீர்கள். ஆனாலும், அது ஊரெல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. நானும் இந்த ஊரிலிருந்தால் உங்களுடைய ஏமாற்றுக்கு

“பூ! கொஞ்சம் யோசித்துப் பேசு!”

“இனி யோசித்து என்ன? என்னுடைய சீவியம் இன்றோடு சரி. நீங்கள் அவனையே.....”

“நீ பேசத்தான் போகிறாயா?” என்று கத்திய நாதனின் முகமெங்கும் அனல் தெறிப்பதுபோலிருந்தது. ஆனாலும், பூவோ இந்தச் சூழலிலேயே இல்லாதவள் போலப் பேசினாள்:

“..... அழகோ பணமோ எது இல்லாவிட்டாலும் என்னுடைய கணவனுடைய அன்புமட்டும் களங்கமற்றதாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பினேன். விரும்பியது கிடைத்துவிட்டதென்று மனப்பால் குடித்தேன். உங்களைப் போன்ற ஒரு ஏமாற்றக்காரனின் கையில்.....”

“சீ, மூடு வாயை”— நாதன் சீறினான். பூ வெறி பிடித்தவள்போலச் சொன்னாள்: “என்னுடைய வாயை மூட நீங்கள் யார்? நான் உங்களுக்கு மனைவியல்ல. நான் நாளைக்காலையிலேயே அண்ணை விட்டுக்குப் போகிறேன். என் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது!”

“போ! தொலைந்து போ! உன்னைப்போன்ற சந்தேகப் பூச்சியோடு — பழிகாரியோடு— விஷப்பாம்போடு சீவிப் பதிலும் பார்க்க ...”

“சீதாவைப்போன்ற மயக்குக்காரியோடு.....”

“பேசத்தான் போகின்றாயா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே, பயித்தியக்காரனைப்போல ‘பனீர்’ என்று பூவின் மலர்போன்ற கன்னத்திலே அடித்து விட்டான் நாதன்.

“அம்மா! ஐயோ, அம்மா” என்று பரிதாபமாகக் கதறிக்கொண்டே பூ சுருண்டு விழுந்தாள்!

* * *

‘கலைச்சோலை’ப் புத்தகசாலையின் அதிபர் நடராசன், அன்றைய தினம் தபாலுக்குச் சேர்க்கவேண்டிய கடிதங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர் சாதாரணமான ஆனல்ல. தமிழ் நாடு முழுவதும் பிரசித்தமானவர். ‘நடராசன்’ என்றால் தெரியாது; ஆனால், ‘வெள்ளி’ என்ற பெயரைத் தெரியாதவர்களே இல்லையென்று சொல்லலாம்; ‘வெள்ளி’ என்பது நடராசனின் புனைபெயர். அந்தப் புனை பெயரோடு தென்னிந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் தலைசிறந்த மூன்று பத்திரிகைகளில் அவர் அடிக்கடி கதைகள் எழுதி வருகிறார். ஏதாவது ஒரு பத்திரிகையில் அவருடைய தொடர் கதை எப்போதும் வெளிவந்து கொண்டேயிருக்கும். யாழ்ப்பாணத்துக்கே இந்த ‘வெள்ளி’ யினால் ஒரு தனிச் சிறப்பும் மதிப்பும் ஏற்பட்டிருந்தது. நடராசன் கடிதங்களைப் பார்த்துக் கையெழுத்துக்களைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தபோது அவருடைய உதவி ஆள் ஒரு தந்தியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். நடராசனுக்கு அடிக்கடி அவசியமற்ற விஷயங்களுக்கெல்லாம் தந்திகள் வருவது வழக்கமாயினும் ‘தந்தி’ என்றதும் ஒரு பரபரப்பு ஏற்படத்தான் செய்கிறது. கடிதங்களை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டுத் தந்தியைப்பிரித்து வாசித்தார்.

“பூ இன்று காலையில் ரயிலேறி வருகிறாள். ஸ்ரேசனில் சந்திக்கவும். —நாதன்.”

ஏதோ வெளி விஷயங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த நடராசனை, இந்தச் செய்தி குடும்பச் சூழலுக்குள் இழுத்துக்கொண்டு வந்தது. நாதனுடைய முரட்டுத்தனமான அடியினால் ‘அம்மா!’ என்று கத்திக்கொண்டு சுருண்டு விழுந்த பூவுக்கு அம்மாவும் அப்பாவுமான ஒரே ஒரு தமையன் நடராசன். பூவினும் பார்க்க நடராசன் பத்து வயதுக்கு முத்தவர். இவர்கள் இருவருக்குமிடையில் பிறந்த இரண்டு சூழ்ந்தைகளும் சிறு வயதிலேயே

இறந்துவிட தலையும் வாலுமான இந்த இருவருமே மிஞ்சினார்கள். பூ பிறந்த சில நாட்களிலேயே தாயைப் பறி கொடுத்தான். அவளுக்குப் பதினைந்து வயதாயிருக்கையிலேயே தந்தையும் 'போய்' விட்டார். அதன் பிறகு நடராசனே அவளுக்குத் தாயும் தந்தையுமானார். பூ என்றால் அவருடைய உயிர் மாதிரி. அவளுக்கும் அண்டையே தெய்வமாக இருந்தார். நடராசனுக்கு வாய்த்த மனைவி மனோன்மணியும் தங்கக்கட்டி. பூவும் எதற்கு எடுத்தாலும் 'மச்சான், மச்சான்' என்று மனோன்மணியை மிகவும் கவர்ந்திருந்தான். மனோன்மணியின் சொந்தத் தம்பிதான் நாதன். ஆனால் அதற்காகவே அவனுக்குப் பூவைக் கொடுத்து விடவில்லை. நடராசன். குணத்திலும், அறிவிலும், தோற்றத்திலும் அவன் பூவுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவன் என்று கருதியே அவர்களைப் பிணைத்து வைத்தார். ஆனால் இந்தத் திருமணத்தில் அவரிளும் பார்க்க மகிழ்ச்சியடைந்தது மனோன்மணியென்றே சொல்லலாம்.

ஒருபுறம் அவளுடைய அருமைத் தம்பி; மறுபுறம் அவளுடைய அன்பைக் கவர்ந்துவிட்ட மைத்துனி. இவர்கள் இருவரையும் ஒன்று சேர்த்துவிட்டதனால், ஏதோ ஒரு பெரிய இலட்சியத்தை அடைந்து விட்டதைப் போல அவன் பூரித்திருந்தான்.

திடீரென்று இப்போது வந்த இந்தத் தந்தியை வைத்துக்கொண்டு நடராசன் யோசித்தார்: 'இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு வந்த கடிதத்தில் கூட, தான் வரப் போவதாகப் பூ எழுதவில்லையே? ஏதும் சுகயீனமென்றால் — அப்படியென்றால் அவளை நாதன் தனியாக அனுப்பமாட்டானே?.....'

அவரால் ஒன்றையும் தீர்மானிக்கமுடியவில்லை. அவளுக்குச் சுகயீனம் ஒன்றுமிருக்காது என்ற அளவில் மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனார். அவ

ருடைய முகத்தைப் பார்த்ததும் ஏதோ கடுமையான சிந்தனையிலிருக்கிறாரென்று மனோன்மணிக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆனாலும், அவன் திடுக்கிடவில்லை. இந்த அனுபவம் அவளுக்குச் சர்வ சாதாரணம்.

"என்ன, புதிதாக ஏதோ கதை எழுதப் போகிறீர்கள் போலிருக்கிறதே!" என்று பரிசாசம் செய்தான் மனோன்மணி.

நடராசன், "இல்லை மனோன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே லேசாகச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பிலும் ஒரு சலிப்பு ஒட்டிக்கொண்டதானிருந்தது. மனோன் மறுபடியும் விசாரிக்குமுன்பே தந்தியை எடுத்துக் கொடுத்தார் நடராசன்.

மனோன்மணி தந்தியை வாசித்துப் பார்த்தான். அவளுடைய குதூகலமெல்லாம் டப்பென்று எங்கேயோ ஓடிப் பதுங்கிவிட்டன. பெண்களுக்கே உரித்தான நெஞ்சுத் துடிப்புடன், "இது என்ன, இப்படி அடித்திருக்கிறேன்?" என்றான்.

நடராசன் பெருமூச்சுடன் "நானுந்தான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன். என்ன சங்கதியென்று ஒன்றும் விளங்கவில்லை!" என்றார். அவருடைய கவலையின் அளவை மகத்தோற்றத்திலே கண்டுகொண்ட மனோன்மணி, அவரைத் தேற்றுவதுபோலச் சொன்னான்: "எப்படியிருந்தாலும் கவலைப்படக்கூடியதாக ஒன்றுமிருக்கா தென்று நினைக்கிறேன். பூவுக்கு ஏதும் சுகயீனமென்றால், தம்பி அவனைத் தனியாக அனுப்பமாட்டான். நான் நினைக்கிறேன், பூ ஒரு பிடிவாதக்காரி. திடீரென்று இங்கே வரவேண்டுமென்று நினைத்திருப்பான். தம்பிக்கு வர வசதியில்லாமலிருக்கும்....."

"என்னவோ! எல்லாம் பொழுதுபடத் தெரியும்" என்று தமது சிந்தனைகளுக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி போடு

பவர் போல கடராசன் சொன்னார். ஆனால், அது முற்றுப் பன்னியாக இராமல், அரைப்புள்ளி (கமா) யாகத் தானிருந்தது!

அன்று மாலை யில் நடராசன் ஸ்ரேஷ்டனுக்குப் போய் புவைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்தார். அவளுடைய அகத்தின் நிலையை முகத்தில் அவதானித்துக் கொண்டாலும், அவர் ஒன்றும் விசுவாக விசாரிக்கவில்லை. “திடீரென்று தந்தி வந்ததும் உனக்கு ஏதோ கமயினமாக்குமென்று பயந்து விட்டோம். — ஏதும் விசேஷமோ?” என்று கேட்டார். ஒரு பகல் முழுவதும் புவைகவண்டிக்குள் தனியாகவிரிந்து மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு வந்த பூ, குமுறிக்கொண்டு வந்த உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு “ஒன்றுமில்லை அண்ணை; கம்மா இருந்தாற்போல் வரவேண்டுமென்று நினைத்தேன்; உடனேயே புறப்பட்டுவிட்டேன்” என்றாள். அவள் பொய் சொல்லுகிறாளென்று நடராசனுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும், மேலும் கிளறிக் கேட்கவில்லை. மனேன்மணி புவை ஆதரவாக உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போய், அவளுக்குப் பிடித்த மாதிரி யாகத் தயாரித்து வைத்திருந்த தேநீரைக் கொடுத்தாள். தேநீரைக் கையில் வாங்கிக்கொண்ட பூவுக்கு டக்கென்று நாதனின் ஞாபகம் வந்தது. ‘இந்நேரம் அவரும் வீட்டிற்கு வந்திருப்பார். அடிக்கடி தேநீர் தேநீர் என்று குடிப்பாரே! பாவம், அவருக்கு இன்று யார் தேநீர் கொடுப்பார்கள் என்று நினைத்தாள். ஒரு நிமிஷத்தான் இந்த நினைப்பு. மறு நிமிஷம், ‘அவரைப்பற்றிய கவலை எனக்கு ஏன்? எல்லாவற்றையும் கைகழவி விட்டுத்தானே வந்துவிட்டேன்’ என்று எதிர்வாதமிட்டாள். ஆனாலும், மச்சான் அருமையாகத் தயாரித்த அந்தத் தேநீர் அவளுக்குச் சுவைக்கவில்லை.

“என்ன பூ, இப்படி மெலிந்துவிட்டாயே? முகமெல்லாம் கறுத்து வாடிப் போய்விட்டதே! ஏன்?” என்று

கேட்டாள் மனேன். “ஒன்றுமில்லை மச்சான். பகல் முழுக்க ரயிலில் வந்தது. அதுதான் கொஞ்சம் கணியாகவிரிந்திருந்தது. தலையும் வலிக்கிறது.....”

“அப்படியானால் நீ கொஞ்சநேரம் அறைக்குள்ளே படுத்து சிம்மதியாக இரு. சாப்பாட்டு நேரத்துக்கு நாள் எழுப்புகிறேன்” என்று மனேன்மணி சொன்னது பூவுக்கு எவ்வளவோ வாய்ப்பாக இருந்தது. “சரி மச்சான்; எனக்குச் சாப்பிட வேறுப்பமில்லை. ஆனாலும், ஒன்பது மணி போல் எழுப்புகோ.....” என்று சொல்லிப் படுக்கைக்குப் போன பூ.

பூ வந்து மூன்று நாள்களாக ஆகியும் அவளிடமிருந்து எந்த விஷயத்தையும் கிரகிக்க முடியவில்லை. நடராசனும் மனேன்மணியும் ஐந்தாறு தடவை சாடையாகக் கேட்டுப்பார்த்தார்கள். அவள் வெளியே வதாயில்லை. ஆனால், அவளுடைய தோற்றத்திலிருந்து ஏதோ நடந்திருக்கிறது என்பதை மட்டும் ஊகிக்க முடிந்தது. பூ வந்த அடுத்த நாளே, மனேன்மணி தனது சகோதரனுக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தாள். நாலாம் நாள் அதற்குப் பதில் வந்தது. அவளும் கருக்கமாக ‘எல்லாம் புவையே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று எழுதியிருந்தாள். அன்று நடராசன் வந்ததும் மனேன்மணி கடிதத்தைக் காட்டி “பார்த்தீர்களா? இவர்களுக்குள் ஏதோ சண்டைதான்! ஒவ்வொரு சமயம் அவள் ஒரு முரடன்... ..என்ன செய்தானோ தெரியவில்லை!” என்றாள்.

“நீ என்னுடைய தம்பியைக்குறை சொல்கிறாய். ஆனால், இவள்தான் லேசப்பட்டவளா? இவள் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால் அல்லவோ?” என்றார் நடராசன்.

“இன்னும் கொஞ்ச நாள் பூ இங்கே இருந்தால் எல்லாம் சரியாய்விடும்.”

“கொஞ்ச நான் ஏன்? இரண்டு பேரின் குணமும் எனக்குத் தெரியும். இவர்களுடைய அடிமனத்திலே இருக்கிற உன்னூறு ஒருபோதும் அழியாத பொருள். அதைக் கொஞ்சம் கிண்டிக் கிளறிவிட்டால் — இரண்டே நாளில் காரியம் முடிந்துவிடும்!” — நடராசனின் பிரசித்தி பெற்ற கற்பனாசக்தி வாய்ந்த மூளை ‘ஏதாவது’ செய்ய ஆவல் கொண்டது.

“என்ன செய்யலாமென்று சொல்கிறீர்கள்?”

“..... ம் ... இன்றிரவு சொல்கிறேன் ” என்றார். நடராசன்.

அடுத்த நாள் மத்தியானம் நடராசன் காரியாலயத்திலிருந்து வந்ததும் “பூ! பூ!” என்று கூப்பிட்டார். பூ வந்ததும், “உன்னுடைய மச்சாணக் கூப்பிடு. அவளுக்கு அவனின் தம்பி கடிதம் எழுதியிருக்கிறான்” என்றார்.

“அவரா!” என்று கேட்ட பூவின் உள்ளத்திலே நிறைந்திருந்த ஏக்கத்தை நடராசன் கவனித்துக்கொண்டார். அவருடைய குரல்கேட்டு மனோன்மணியும் வந்தான்.

“இந்தா மனோன்! தம்பி கடிதம் எழுதியிருக்கிறான்” என்று ஒரு கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டினார் நடராசன்.

கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்ட மனோன்மணி, “நீங்கள் பிரித்துப் பார்க்கவில்லையா?” என்றான்.

“உன்னுடைய தம்பி உனக்கு எழுதிய கடிதத்தை நான் ஏன் பிரிக்கப்போகிறேன்? இன்னொருவர் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்ப்பது நாகரீகமல்லவே!”

“நல்ல நாகரீகந்தான்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்த மனோன்மணி,

“ஐயையோ! பூ இங்கே வந்த நான் தொடக்கமாக அவனுக்கு கமலில்லையாமே!” என்றுள்.

“என்ன!” என்று திடுக்கிட்டு எழுந்தார் நடராசன். ஒரு நிமிஷத்துக்குள் என்னவோபோல் ஆகிவிட்ட பூவின் முகத்தையும் அவர் கவனித்துக்கொண்டார். மனோன்மணி மேலும் சொன்னான்: “ஆஸ்பத்திரியில் போய் படுத்திருக்கிறோம் அவனுக்கு வேணும்! கட்டிய மனைவியோடு சந்தோஷமாக வாழ விதியில்லாதவன்!”

மனோன்மணியின் இந்தச் சொல், தன்னையும் தாக்குவதாகப் பூ உணர்ந்தான். ஆனால், அதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவளுடைய உணர்வெல்லாம் நாதனின் படுக்கையருகே ஓடிச் சென்றுவிட்டது.

“என்ன வருத்தமாம்?” என்று கேட்டார் நடராசன்.

“நியூமோனியாக் காய்ச்சலாம். ஒரு நாள் அறிவு கூடக் கெட்டுவிட்டதாம்...”

“அடே! இவ்வளவு நாளும் பேசாமலிருந்து விட்டானே!”

“என்ன செய்கிறது? அனுபவிக்கவேண்டியதை அனுபவிக்கட்டும்!”

“எனக்கு இன்றைக்கு ஒரு முக்கியமான அலுவல் இருக்கிறது நீ இன்று மாலை யில் புறப்பட்டுப் போ மனோன்!”

“நான் போகவில்லை. எனக்கு என்ன வில்லங்கம்?...”

திடீரென்று பூவின் வீம்மல் சத்தத்தைக் கேட்டு, இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“நீ ஏன் அழுகிறாய் பூ? அவன் உன்னை வருத்தினதற்குக் கடவுளாகப் பார்த்துத் தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்!” என்றான் மனோன்மணி.

“இல்லை மச்சான், நான்தான் வீணாக அவரோடு சண்டை போட்டேன். அவர் வருத்தத்தோடு கஷ்டப்பட நான் இங்கே சுகமாக” — வசனத்தை முடிக்காமலே பூ விம்மினாள். பிறகு தமயனைப் பார்த்து “அண்ணை! நான் இன்றைக்குப் போகவேணும்!” என்றான்.

“அழாதே பூ; அப்படி ஒன்றும் ஆபத்து இருக்காது, நாளைக்கு நானும் வருகிறேன். நாளைக்கே போகலாம்” என்றார் நடராசன்.

“ஐயோ, நான் என்ன செய்வேன்?” என்ற பூவின் குரலில் அழகை கூடிக்கொண்டது.

“சரி, அழாதே. இன்றைக்கு மாலையிலேயே புறப்படலாம்” என்றார் நடராசன்.

பூ அப்பால் போனதும், நடராசன் லேசாகச் சிரித்துக்கொண்டே மெதுவான குரலில் “எப்படி என் வேலை?” என்றார். மனோன்மணியும் சிரித்துக்கொண்டே, “நீங்கள் சரியான ஆள்தான்! பாவம், பூ மிகவும் கவலைப்படுகிறது. பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது அது சரி. தம்பிக்கும் நேற்றுக் கடிதம் போட்டதாகச் சொன்னீர்களே! இன்று அதுவும் அவனுக்குக் கிடைத்திருக்கு மல்லவா?” என்றான்.

“ஓ! அவனும் துடித்துக்கொண்டிருப்பான், ... நாலு நாளாக லேசான வருத்தமாயிருந்த பூவின் நிலைமை இப்போது கவலைக்கிடமாயிருப்பதாகவல்லவோ எழுதியிருக்கிறேன் நாளைக்கு இருவரும் சந்தித்ததும்”

“எங்கள் மேல் சண்டைக்கு வரப்போகிறீர்கள்!”

“ஆனாலும், மனத்திற்குள் வாழ்த்துவார்களே!”

அன்று மாலையே புறப்படுவதற்குப் பூ ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தபோது நடராசன் வந்தார்.

“பூ! இதோ பார், நாதன் தந்தி அடித்திருக்கிறான்!” என்றார்.

‘தந்தி’ என்றதும் பூவுக்கு மயக்கம் வந்துவிடும்போலிருந்தது.

நடராசன் தாமதிக்காமல், “அவன் இன்று ரயிலேறி நாளைக்கு வருகிறான்!” என்றார்.

தந்தியை வாங்கிப் படித்துப்பார்த்த பூ, “வருத்தம் கடுமையாக இருக்குமோ” என்றான்.

“சே, சே! கடுமையாக இருந்தால் பிரயாணம் செய்ய முடியுமா?” என்றார் நடராசன். பூவுக்கும் மனதிலே ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டது. ஆயினும் ‘என்னவோ, ஏதோ’ என்ற பதகனிப்பு மாறவேயில்லை!

* * *

அடுத்தநாட்காலையில் படுத்தபடுக்கையாகக்கிடந்து மெனிந்து வாடிப்போய் வந்து சேரப்போகிற காதினை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் பூ

துள்ளித் திரிந்த பூனைக்குட்டி, கோயினால் குறண்டிப்போய்ப் பரிதாபமாகக் கிடக்குமென்று நினைத்துக் கொண்டு வந்தான் நாதன்

இருவரும் ‘மொழு மொழு’ என்ற தோற்றத்தோடு சந்தித்ததும்

அதை எப்படித்தான் எழுதுவேன்!

வேள்விப் பலி

பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு மலேயாவிலிருந்து மறுபடியும் என்னுடைய ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன். இந்த ஊர்தான் எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிப்போய் விட்டது வீடு, வாசல், மரம், தடி — எல்லாமே உரு மாறி விட்டன. மனிதர்களையும் யார் யாரென்று விசாரித்துத்தான் அறியவேண்டியிருக்கிறது. முன்னே நான் இங்கே இருந்தபோது, 'மாமா! எனக்கு 'ஆ' லு எழுதத் தெரியும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு என் மடியில் ஓடிவந்து ஏறிய அடுத்த வீட்டுப் பெண் என்னைப் பார்க்க வந்தாள். வருடம்போது ஒக்கலையில் தனது குழந்தையையும் கமந்துகொண்டு வந்தாள்!

முன்னெல்லாம் என்னே ஒரு இளைபிரியாத என் நண்பர் முத்தையா, என் வரவறிந்து ஸ்ரேசனுக்கு ஓடி வருவாரென நினைத்திருந்தேன். நான் இங்கே வந்தும் ஒரு பகல் கழியப்போகிறது. இன்னுந்தான் அவர் முகத்தைக் காணவில்லை. பழைய நினைவுகள் முத்தையாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டின. பொழுது படும் சமயத்தில் அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். "ஓ! வாருங்கள், வாருங்கள்! நானே வரலாமென்று இருந்தேன். தெரியாதா என்பாடு" என்றார்.

"குடும்பத் தொந்தரவுகளே? எல்லாமாக எத்தனை கூப்பன் வைத்திருக்கிறீர்கள்?"

"மூன்று சாதாரணம், இரண்டு பிள்ளை, ஒரு குழந்தை — இன்னும் இரண்டு மாதத்தால் இன்னும் ஒரு குழந்தைக் கூப்பன் கிடைக்கும்....."

இப்படியே பேச்சு வளர்ந்து சென்றது. அவையெல்லாம் இக்கதைக்குத் தேவையற்றவை. முக்கியமான பகுதிக்கு வந்து சேருகிறேன். ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கையில், "பெளர்ணமிக்கு இன்னும் மூன்று நாள்தானே இருக்கிறது?" என்றார் முத்தையா.

"பங்குனி மாதப் பெளர்ணமியல்லவா? பத்திரகாளி கோயில் வேள்வியும் அதோடு வரவேண்டுமே?" என்றேன்.

திமிரென்று அவர் முகத்தில் புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போன்ற பாவம் தோன்றிற்று. ஏதோ ஒரு மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பவம் அவர் நினைவில் துடித்தது போன்றிருந்தது.

"நான் அப்படி என்ன சொல்லிவிட்டேன்? 'பத்திரகாளி கோயில் வேள்வி எப்போது' என்றுதானே கேட்டேன்! ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?" என்றேன்.

"..... அந்த நினைவு என் நெஞ்சை உடைக்கிறது!"

"நீங்கள் சொல்வது"

முத்தையா சால்வைத் தலைப்பினால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, "இப்படி வாருங்கள்" என்று என்னை உடனே ஒரு அறையினுள் அழைத்துச் சென்றார். "இந்தப் படங்களைப் பாருங்கள்" என்றார்.

அமரராகிவிட்ட மகாத்தாவின் படம் ஒன்று. மற்றப் படத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாக இருவர் இருந்தனர். அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி இருந்தது. நினைவு வரவில்லை. "யார் இது? தெரியவில்லையே!" என்றேன்.

"இதோ இந்த மகாத்தா சென்ற 30-1-18 ல் தெய்வமானவர்; மற்றப் படத்திலிருப்பவர் இரண்டு வருடம்

களுக்கு முன்னால் தெய்வமாகிவிட்டவர். மகாத்மாவின் சீடர் என்றே சொல்லலாம்—குருவை மிஞ்சிய சீடர் என்று சொல்வேன்”

“அந்தப் பெண்.....”

“அவருடைய தர்ம பத்தினி. அவருடைய மனமெனும் தோணியைச் சரியான பாதையில் திருப்பி விட்ட சுக்கான்!”

“அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி.....”

“மாதிரியென்ன, உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தவர் தான்; இராமலிங்க உபாத்தியாயரின் மகன்—”

“அ!..... சுந்தரமூர்த்தியா? அவர்.....”

“அவர்தான்!”

“என்ன நடந்தது? விபரமாகச் சொல்லுங்கள்!”

“சுந்தரத்தினுடைய குணத்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!”

“தங்கப்பவுணயிற்றே! நல்லொழுக்கமும், தெய்வ பத்தியும்—இராமலிங்க உபாத்தியாயர் வளர்த்த வளர்ப்பல்லவா?”

“ஆனாலும் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த வழக்கத்தை விட்டுவிட அவருக்குத் துணியில்லை. வருடந்தவருமல் பத்திரகாளிக்கு ஒரு முதல் தரமான ஆட்டுக்கடா பஸிகொடுத்து வந்தார்.”

“அதிலே—”

“தவறு இல்லை, செய்யவேண்டிய காரியமென்று தான் அவரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உண்மையை எடுத்துக்காட்டி, அந்த வழக்கத்தை

நிறுத்திவிட்டவன் அவருடைய மனைவீதான். அவரைத் தங்கப்பவுண் என்று சொன்னீர்களே, அந்த மங்கையர்க்கரசியை எப்படிச் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவளைத் தெய்வமாக வணங்கலாம். ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவளை இலட்சியமாகக்கொண்டு வாழலாம் ‘மங்கையர்க்கரசி’ என்ற பெயர் அவளுக்கேபொருந்தும்!”

“பிரமாதமாகப் புகழ்கிறீர்களே, புருஷன் மனம் கோணுமல் அவனுடைய விருப்பப்படி நடப்பவனல்லவோ—”

“மங்கையர்க்கரசி அப்படியில்லை என்று யார் சொன்னது? சுந்தரத்தின் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவள் என்றும் நடந்ததில்லை. அவளுடைய இனிய பேச்சுகளும், சீரிய நடத்தையுமே ஒருவரைத் தெய்வமாக்கி விட்டன வென்றால், — அவருடைய பெருமை.....”

“சுந்தரம் தமது பவியை நிறுத்தினார். அதனால்—?”

“அவர் அவ்வளவோடு நிற்கவில்லை. காந்தீய வாழ்விலே தீவிரமாக முன்னேறிச் சென்றார். வெகு சீக்கிரத்தில் அவர் ஒரு தாய்மையான, ஒழுங்கான வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டார். அந்த வாழ்வின் தாய்மை அவர் முகத்தில் ‘பனிச்’ சென்று தெரிந்தது. எந்த முரடலும் அவரைக் கண்டால் பணிந்து செல்வது வழக்கமாகிவிட்டது.”

“பிறகு?...”

“காந்தீயத் தொண்டர் சபை என்பதாக ஓர் சபையை அவர் நாலு வருடங்களுக்கு முன்னால் ஆரம்பித்தார். அநேகமாக ஊரிலுள்ள எல்லா இளைஞர்களும் அதில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அறிவும், பண்பாடும் உள்ள நாளிந்து இளைஞர்கள் உண்மையான ஆர்வத்துடன் சபையின் வளர்ச்சிக்காகச் சுந்தரத்தோடு ஒத்துழைத்

தார்கள். சுந்தரத்தின் முகத்துக்காக முதலில் சேர்ந்த வர்கள் கூட நாளடைவில் பண்பட்டு வந்தார்கள். சபை ஆரம்பித்து ஒரு வருடமாவதற்குள் ஒரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்வதற்கு இளைஞர்கள் தீர்மானித்து விட்டார்கள்."

"வேள்வியை நிறுத்தவா?"

"இல்லை. எங்கள் முருகமூர்த்தி கோயிலைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்க்குத் திறந்துவிடவேண்டுமென்று துடித்தார்கள். சுந்தரம் முதலில் கொஞ்சம் தடுத்தும் பார்த்தார். 'சபையின் வளர்ச்சி இன்னும் அதிகமாகட்டும். உங்கள் பண்பாடு வளரட்டும். அடுத்த வருடம் இந்த வேள்வியைச் செய்யோம். அதற்குள் பொது சனங்களின் மனத்தையும் பக்குவப்படுத்தப் பிரசாரங்கள் செய்யலாம்' என்றார். குறு குறுத்த இளைஞர்களின் மனம் கேட்கவில்லை. அப்போதே அந்த முயற்சியில் நிச்சயமாக வெற்றியடையலாம் என்றார்கள்!"

"ஆலயப் பிரவேசம் நடந்ததா?"

"இல்லை; நடக்க முயற்சி நடந்தது. இளைஞர்களின் எண்ணத்துக்குச் சுந்தரமும் சம்மதித்துவிட்டார். தேதி குறிப்பிட்டு விளம்பரம் ஒட்டினார்கள். கூட்டங்கள் நடத்தினார்கள். 'பழையவர்'களின் எதிர்ப்பும் இருந்தது. கொஞ்சநாள்கள் ஊரெங்கும் இதே பேச்சாக இருந்தது. குறிப்பிட்ட திகதியில் கோயிலில் ஒரே சூழல். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஆலயப்பிரவேசத்துக்கு — திகிலூடன் — தயாராக இருந்தார்கள். திடீரென்று அட்டகாசமான ஒரு குரல் கேட்டது. பொன்னனைத் தெரியுமல்லவா? — அவன் குடித்துவிட்டு யமன் மாதிரி வந்தான். சுந்தரத்துக்கு முன்னால் போய் தாறு மாறாகப் பேசினான். இளைஞர்கள் சிலர் துடித்தார்கள். சுந்தரம் அவர்களை உடக்கி விட்டு — அவர்களுடைய கொள்கையை ஞாபகப்படுத்தி

விட்டு, பொன்னனுக்குச் சாந்தமாக ஏதோ பதில் சொன்னார். அவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென்று பொன்னனின் கைத்தடி உயர்ந்தது. மறுகணம் 'படர்' என்று சுந்தரத்தின் தலையில் அது வீழ்ந்தது!"

"அட்டா!"

"'முருகா!' என்ற சத்தத்துடன் சுந்தரம் நிலத்தில் சரிந்தார். 'கிக கிக' என்று தரையெல்லாம் இரத்தம் பெருகிற்று. ஒரே அல்லோல கல்லோலமாகிவிட்டது. பொன்னன் ஓடிவிட்டான். நல்லவேளை! நின்றுருந்தால் அந்த இளைஞர்களைத் தங்கள் அகிம்சா தர்மத்தை விட்டு விடிகச் செய்திருப்பான்!....."

"சுந்தரம் அதோடு —"

"இல்லையெல்லாம். ஆஸ்பத்திரியில் மூன்று மாதம் கிடந்து எழும்பி வந்தார்!..... பொன்னனுக்கு கோட்டிலே எட்டு மாதச் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது!"

"ஆலயப் பிரவேசம்?"

"அன்று நடக்கவில்லை. ஆனால், சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கும்போதே, இளைஞர்கள் சனங்களைப் பக்குவப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள். அந்தச் சம்பவம் நடந்த பிறகு யாரும் எதிர்க்கத் துணியவில்லை. சுந்தரத்தின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள். சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்த அதே தினத்தில் ஒரு வித எதிர்ப்புமில்லாமல் மிகக் கோலாகலமாக ஆலயப் பிரவேச விழா நடந்தது!"

"மகாத்மாவின் ஆயுதம் இலேசானதல்ல என்பதை இன்றுதான் சரியாய் அறிந்தேன். இல்லாவிட்டால் இந்தச் சனங்கள் —"

"அகிம்சையும், தியாகமும் யாரைத்தான் வசமாக் காது?"

“சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்! சுந்தரத்தின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான பாகத்தை இன்னும் சொல்லவில்லைப்போலிருக்கிறதே?”

“அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன். ஆலயப் பிரவேச விழா நடந்த அதே வருடத்தில் காந்தியத் தொண்டர் சபை இன்னொரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தது. — பத்திரகாளி கோயில் வேள்வியை நிறுத்திவிடுவதென்று தீர்மானித்தார்கள்!”

“ஆலயப் பிரவேசத்தைப் போல இது ஒரு வேசான காரியமல்லவோ? பல முரடர்களுடைய கடுமையான எதிர்ப்புகளை மீறிக்கொண்டு வெற்றிகாண வேண்டுமே!”

“எல்லாம் சுந்தரத்துக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால், இதில் முழுப் பொறுப்பையும் தாமே தாங்கிக் கொண்டார். ஆலயப் பிரவேசத்தின்போது இளைஞர்களுடைய துடிப்பைக் கண்டவராதலால், எது நேர்ந்தாலும், அவர்களுடைய கொள்கையை விட்டு விலகக்கூடா தென்பதை மாத்திரம் படித்துப் படித்துச் சொல்லி வைத்தார். சனங்களிடையே பிரசாரம் செய்வது மட்டுந்தான் இளைஞர்களுடைய வேலை. எதிர்ப்புகளுக்கெல்லாம் சுந்தரம் தாம் ஒருவராகவே ஈடு கொடுக்கத் துணிந்துவிட்டார்!”

“அப்படியென்றால்?”

“வேள்விக்குப் பதினைந்து தினங்களுக்கு முன்னதாகவே ‘உண்ணு விரதம்’ அனுட்டிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். ‘ஒரு உயிர் கூட வேள்வியில் பரியாகக்கூடாது. அப்படிப் பவியிட்டால் சாகும் வரை உண்ணு விரதம்!’ என்றார்.”

“ஐயையோ —”

“காந்தியத் தொண்டர் சபையார் எவ்வளவு வேர நடுத்தும்பார்த்தனர். அவர் கேட்கவில்லை. எல்லோருக்கும் பெரிய ஏக்கர்தான். வெற்றியோ நிச்சயமில்லை. சுந்தரமும் சொன்ன வார்த்தையை மீறிப் போவதில்லை. மங்கையர்க்கரசியே பதறிவிட்டான். ‘இந்த முரட்டுச் சவங்களின் மத்தியில் நீங்கள் கருணையை எவ்வீதம் எதிர்பார்க்கலாம்? வேண்டாம்; உண்ணு விரதமிருக்க எண்ணியிருப்பதை விட்டுவிடுங்கள். இன்னும் சிலகாலம் பிரசாரம் செய்ததன் பின்னர் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கலாம்’ என்றார். சுந்தரம் சிரித்தார். ‘மங்கையர்க்கரசி! நீயே தடுமாறிவிட்டாயே? காந்தி மகாவின் அகிம்சாதர்மத்தின் பலத்தை நீ கூடவா உணர்வில்லை? நிச்சயம் வெற்றியடைவேன். ஒரு சமயம் தோற்றுவிட்டாலும் கூட அந்தத் தோல்வியே என் கடமையைச் செய்துமுடிக்கும்!’ என்றார்.

‘ஐயோ, நீங்கள் இல்லாதபோது, அந்த வெற்றி— என்று விம்மினான் மனைவி.

‘அட்டா, துயரத்தினால் அறிவையும் இழந்து விட்டாயே? வெற்றியை அனுபவிப்பதற்காகவா, நாம் போராடுகிறோம்? நம்முடைய வேலை கடமையைச் செய்ய வேண்டியது. பலனை அனுபவிக்கவேண்டியது நமது சமூகமல்லவா! உன்னைப்பற்றி நான் மிகவும் பெருமையாக நினைத்திருந்தேனே; ஏன் இப்படியாகிவிட்டாய்? வீரத்தமிழ்ப் பெண்மணிகள், போர்க்களம் செல்லும் தம்கணவரை எப்படி விடைகொடுத்து அனுப்பினார்கள் என்பதைப் படித்துவிட்டால் மாத்திரம் போதுமா?’ என்று மனைவியைத் தேற்றினார் சுந்தரம்.

‘அவள் விம்மிக்கொண்டே, ‘உண்மைதான். என்னை மன்னியுங்கள். இறைவனருளால் நீங்கள் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவீர்கள். ஒருவேளை தவறிவிட்டால் — எனக்கு ஒரு

வரமளித்துச் செல்லுங்கள். உங்கள் போராட்டத்தை எந்த இடத்தில் விட்டீர்களோ, அதே இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து நடத்த என்னை அனுமதியுங்கள்!" என்றான்.

'மிகவும் சந்தோஷம். அதுதான் சரி' என்று அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தார் சுந்தரம்."

"உண்ணு விரதம் நடந்ததா?"

"குறிப்பிட்ட திகதியில் ஆரம்பமாயிற்று. பத்திரகாளி கோயிலிலேயே இருந்து சுந்தரம் விரதத்தை ஆரம்பித்தார். மங்கையர்க்கரசியும் பக்கத்திலேயே இருந்து வந்தாள். ஏதோ கடமைக்காக அவள் உணவருந்திவந்தாள் இரவும் பகலும் தொண்டர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். சனங்களுக்குப் பொதுவாக நம்பிக்கையில்லை. 'பதினைந்து நாளாவது, ஒன்றும்ல்லாமல் கிடப்பதாவது! ஏழெட்டு நாளிலேயே விட்டுவிடுவார்!' என்று பலர் நினைத்தார்கள். ஏழெட்டு நாளும் போயிற்று. சுந்தரம் படுத்த படுக்கையாக ஆகிவிட்டார். வர வரப் பலரினம் அதிகரித்து வந்தது."

"அட்டா, ஊரிலே நீங்களெல்லாரும் —"

"நாங்களெல்லாம் சும்மாயிருக்கவில்லை. பலியை நிறுத்திவிடுவதற்காக இயன்றளவு பாடுபட்டோம். கோயில்திகாரி இலேசில் சம்மதிக்கவில்லை. 'ஊரார்குறை சொல்வர்' என்று அவர் சாட்டுச் சொன்னாலும், வரும்படி போய்விடுமே என்ற ஏக்கர்தான் அவருக்கு. பத்து நாளும் கழிந்து விட்டது. கோயில்திகாரி ஒருவிதமாகச் சம்மதித்தார். அதன்பிறகு ஊரிலே முக்கியமான சில பிரமுகர்களையும் சம்மதிக்கப் பண்ணுவதற்குள் மேலும் இரண்டு நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. சுந்தரத்தின் நிலை மகா மோசமாகிவிட்டது. எல்லாரும் அவரிடம் போய்ப் பலியை நிறுத்தி விடுவதாகச் சொன்னார்கள். அவர்

இரண்டு கைகளையும் கூப்பி வணங்கினார். பிறகு மிகமெனீந்த குரலில் 'தெய்வ சித்தம். வெள்ளியன்று விரதத்தை முடித்துக்கொள்கிறேன்' என்றார். அதற்குமேல் அவரை நெருக்கமுடியவில்லை. என்னாலும் ஓரளவுக்கு எல்லார் மனத்திலும் ஒரு ஆறுதல் பிறந்தது.

"நல்லவேளை! பிறகு —"

"பிறகுதான் அந்தக் கொடுமையான சம்பவம் நடந்தது. வெண்ணைய் திரண்டபோது தாழி உடைந்துவிட்டது!"

"சொல்லுங்கள், என்னதான் நடந்தது?"

"வேன்விக்கு முதல் நாள் இரவு — நடுச்சாமிருக்கும். தொண்டர் படையைச் சேர்ந்த நானில்து பேர்கள் தான் சுந்தரத்தோடு இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் நல்ல தூக்கம். மங்கையர்க்கரசி கூட அயர்ந்துபோய்க்கொண்டிருந்தாள்.

'டேய்!' என்ற பயங்கரமான ஒரு சப்தம்கேட்டது.

"மங்கையர்க்கரசி திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தாள் ...

"என்னது!"

"பொன்னன்! அவனுடைய சிறை வாசம் முடிந்து அன்றுதான் வெளிவந்திருந்தான். சுந்தரத்தின் மீது நீராத ஆத்திரம். மனித இதயத்தை நாசமாக்கிவிடும் மதுபானமும் சேர்ந்திருந்தது. மங்கையர்க்கரசி பார்த்த போது ஒரு பெரிய கொடுவாட் கத்தியை அவன் ஒங்கிக் கொண்டிருந்தான் ..."

"கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள் மங்கையர்க்கரசி நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டாள். 'ஐயோ' என்று கதறிக்கொண்டே சுந்தரத்தைத் தாவி அணைத்துக்கொண்டாள். அந்தப் படுபாதகனின் கைகூசவில்லை. ஒங்கிய

கையின் வேகம் சற்றும் குறையாமற் கீழே விழுந்தது! ...
... ஒரே வெட்டுத்தான்! தெய்வத்தன்மை பொருந்
திய இந்த இரு உயிர்களையும் பவியெடுத்துவிட்டது.....
மங்கையர்க்கரசி நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு
இறைவனடி சேர்ந்தாள். சுந்தரம் ஒரே வார்த்தைதான்
சொன்னார்: 'அவனை மன்னித்து விடுங்கள்!' என்றார்"

“முருகா! முருகா! அவனை.....”

“நமது அரசாங்கம் அத்தகைய நிலைமைக்கு இன்
னும் வரவில்லையே! அவனுக்குத் தண்டனை கிடைத்தது.
துக்குத் தண்டனை!”

“பத்திரகாளி —”

“சுந்தரமூர்த்தி தம்பதிகளின் தியாகக்கனல் கல்வி
னாற் செய்த பத்திரகாளியின் இதயத்தைக்கூடத்தான்
சுட்டிருக்கும்! இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு, எந்த மனி
தன்தான் பத்திரகாளிக்குப் பவியிடத் துணிவான்?
இந்த ஒரு கோயிலில் மாத்திரமல்ல; இந்தச் சுற்றுப்புறத்
திலுள்ள எல்லாக் கோயில்களிலுமே உயிர்ப்பவி செய்
வதை நிறுத்திவிட்டார்கள்!...”

நண்பர் முத்தையாவின் குரல் உணர்ச்சிப்பெருக்கி
னல் தழுதழுத்து விட்டது. என் உள்ளத்தில் கூட. —
ஏதோ எல்லாம் விறைத்துப்போய் சூன்ய நிலை ஏற்பட்டு
விட்டதுபோலிருந்தது. கை கூப்பி அந்தப்படங்களுக்கு
வணக்கம் செலுத்தினேன்.

உயிர்ப் பவியைத் தடுக்கவேண்டுமென்பதற்காக
ஒரு மனிதன் தன் உயிரையே பலிகொடுத்தான்;
ஆனால் தன் உடம்பை—என்றோ ஒருநான் எரிந்து
பிடிசாம்பராகப் போகிற உடம்பை—வளர்க்கவேண்
டுமென்பதற்காக எத்தனையோ உயிர்களை வதைக்
கிறானே, அவனும் ஒரு மனிதன்தானா?

4. கயமை மயக்கம்.

“காதல் என்வின்ற பூஞ்சோலைப் பாதை வழியே
நடந்துகொண்டிருக்கும் வரை பேராணந்தம்; ஆனால்
அந்தப் பாதை கொண்டுவாய்ச் சேர்க்கிற இடமோ
கல்யாணம் என்ற சாக்கடை”

நான் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பத்திரிகையிலே
மேற்படி சிறு துணுக்கைக் கண்டதும் அதை மீண்டும்
ஒருமுறை உரந்துப் படித்தேன். பக்கத்திலிருந்த
நண்பர் சதாசிவம், “நீங்களும் அதைச் சரியென்று ஒத்
துக்கொள்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லாமலா உங்களுக்கு அதைப் படித்துக்காட்ட
விரும்பினேன்?—என்ன அழகான உபமானம்!”

“உபமானம் அழகாக இருக்கலாம். ஆனால்
கருத்து!—”

“நூற்றுக்கு நூறு சரியான வார்த்தை, ‘காதல், —
காதல்’ என்று சில நாட்களைக் கற்கண்டாக அனுபவித்து
விட்டுக் கடைசியில் கல்யாணம் ஆனபின்பு ‘ஐயோ கசக்
கிறதே’ என்று கதறுகிற ஆயிரம் பேர்களை நான் உதார
ணம் காட்ட முடியும்.”

“உங்கள் உதாரணங்களுக்கு நேர் எதிராகவும்
வாழ்க்கை இருக்கிறது. காதல் என்ற சிறு முனை, கல்யா
ணம் என்ற நிலத்திலே வேருன்றி, உறுதிவாய்ந்த மர
மாகிவிடுவதை நீங்கள் தெரிந்ததில்லையா? முதலிலே
தோன்றுகின்ற காதல், ஒரு ஒவியக்காரனின் சிந்தனை
யிலே எழுகின்ற கற்பனை. அந்தக் கற்பனையை அவன்
திரையிலே தீட்டிய பிறகு உண்மையான சித்திரம் வரு

வதுபோல, இல்வாழ்க்கை என்கின்ற திரையிலேதான் சாதலின் உருவத்தைக் காணமுடியும்." என்று கூறிய நண்பர் சதாசிவத்தின் முகத்திலே ஏதோ பழைய நினைவின் அலைகள் லோலம் போட்டன. 'சரிதான் ஏதோ கவையான சம்பவத்தைக் கேட்கலாம்' என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு, "நீங்கள் சொல்வதெல்லாம், காவியங்கனிலே இனிமையாக விருக்கும்; சிறுகதையில் படித்தால் பொழுதுபோகும். ஆனால், வாழ்க்கையில் எங்கே நடக்கிறது?" என்று சொல்லிக்கொண்டே எனது பொடிடப்பியை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினேன்.

'சிறுக், சிறுக்' என்று பொடியை இழுத்தவுடன் சதாசிவம் ஆரம்பித்துவிட்டார்.

அன்று நான் தனியாகவே படம் பார்க்கப்போனேன். செல்லம் என் வாழ்க்கைத் தோழியாகி விட்டபின்னர், அவள் இல்லாமல் நான் படத்துக்குப் போனது கிடையாது. அவள் பக்கத்தில் இல்லாமல் படமும் கவைக்காது என்ற நிலை எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் அன்றைக்கு நாங்கள் புறப்பட ஆயத்தமானபோது அவளுடைய தோழி ஒருத்தி திரிதிப்பென்று வந்து குதித்தாள். பல மாதங்களாகச் சந்திக்காதவள் ஏழெட்டுமையல் தூரத்திலிருந்து வந்துவிட்டாள்; அவளைப் புறக்கணித்துவிட்டுச் செல்லம் படத்துக்கு வருவது எப்படி?

"புறப்பட்டுவிட்டு நீங்கள் நிற்கவேண்டாம்; இங்கிலீன் படத்தானே, எனக்கு அவ்வளவு விருப்பமும் இல்லை; நீங்கள் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்" என்று வன் செல்லம்.

"சரிதான்; நான் இருந்தால் உங்கள் வம்பளப்புக்கு இடைஞ்சலாயிருக்குமாக்கும்!" என்றேன். அவள் உதட்

டைக் கடித்துச் செல்லமாக ஒரு பொய்க் கோபம் காட்டி, "சரி, அப்படியே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்!" என்றதும் நான் புறப்பட்டுவிட்டேன்.

எப்படியோ நான் அன்று தனியாகப் போகவும், அந்தப் பழைய மோகினியைத் தியேட்டரில் சந்திக்கவும் — சந்தர்ப்பம் அப்படி அமைந்துவிட்டது!

முதலாவது மணி அடித்துக்கொண்டிருந்த போது நான் தியேட்டருக்குள் நுழைந்தேன். முதல் வகுப்பில் கூட்டநிலை. நாலைந்து வெள்ளைத் துரைகளும் துரைச் சானிகளும்; அவர்களையடுத்து ஏழெட்டுக் கறுப்புத் துரைகளும் துரைச்சானிகளும் — அவ்வளவே. அந்த வகுப்பில் நான் ஒரு தனிப்பட்ட சாதிபோலத் தோன்றியது. அவர்களுக்கு மறு பக்கத்தில் வெறுமையாகக் கிடந்த நாற்காலிகளில் ஒன்றிலே — கொஞ்சம் ஒதுக்கமாகவே நான் போய் உட்கார்ந்துகொண்டேன். ஒரே புழுக்கம். மேலே அண்ணாந்து பார்த்தேன். காற்றடியிருந்தது. ஆனால் கழலவில்லை. துரைமார்களுக்கு மேலே கரணம் போட்டுச் சழன்றுகொண்டிருந்த விசிறிகளிலிருந்து வந்த காற்றே எனக்கு எட்டவில்லை.

அப்போதுதான் நான் இருந்த பக்கத்துக்கு இரண்டு பேர் வந்தார்கள். ஆணும் பெண்ணும். கணவனும் மனைவியுமாயிருக்கலாம். புடவையின் நீலவர்ணம் கண்ணை இழுக்க, ஒரு பார்வை பார்ப்பதற்கிடையில் அவள் முன்னேறிவிட்டாள். முன்னமருதானே போயிற்று? பின்னமரு இருக்கவே இருக்கிறதல்லவா! முன்னமருகைப் பார்ப்பதில் கஷ்டம் உண்டு; அதுவும் நம்மைப்பார்க்கும். அதில் என்ன கஷ்டமென்றால் அது என்னவென்று தெரியவில்லை; ஏதோ ஒரு கஷ்டம். ஆனால் பின்னமரு இருக்கிறதே, மனம் கொண்ட மட்டும் — இடம் கிடைத்தவரையும் அனுபவிக்கலாம்!

அவளுடைய கூந்தலின் கொண்டை இயற்கையாக செயற்கையாக என்பதை என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாவிட்டாலும், அது அழகாக இருந்தது! முதுகை முடி விரித்திருந்த மெல்லிய மேகவண்ணப்படினூடாக சோளி ரவிக்கையின் கோடுகள் ஒரு கனவுக்கோலத்தை உண்டாக்கின. அதற்குக்கீழே அவள் இடையின் சிவப்பு — சிவப்புக்கு மேலே மெல்லிய மேகவண்ணத்தைத் திட்டினால் அப்படி ஒரு அழகான தோற்றம் வருமா.....?

[‘என்ன மாஸ்டர்! நீங்கள் கூடவா இப்படிப் பிறபெண்களின் அழகைச் சுவைத்தீர்கள்; என்னால் நம்பமுடியவில்லையே!’ என்றேன்.]

‘ஐயா, அழகை அனுபவிப்பது தவறென்று நீங்கள் சொல்வதையுந்தான் என்னால் நம்பமுடியவில்லை. சீதாதேவி கம்பனுக்குப் பிறபெண்களே, அவள் அழகை அனு அனுவாக அவள் எடுத்துக்காட்டவில்லையா? மனத்திலேயோன கோக்கமெதுவும் இல்லாவிட்டால்.....’

‘சரி மாஸ்டர்! இப்போது கதையைத் தொடருங்கள். உங்கள் தத்துவத்தை இன்னொருமுறை கேட்டுக்கொள்விறேன்’ என்றேன். நண்பர் சதாசிவம் ஆரம்பித்து விட்டார்.]

எனக்கு முன்னால் ஒரு வரிசைவிட்டு முன் வரிசையில் அவர்கள் இருவரும் வந்து உட்கார்ந்தனர். அந்தப் பெண், மேலே அண்ணாந்து காற்றடியைப் பார்த்தாள். பிறகு பின்புறமாகத் திரும்பினாள்.—சரிதான்; நான் பார்ப்பதை அவள் பார்க்கப்போகிறாளே என்று மனம் சினைக்க முன்னரே என் கண்கள் வேறு திசைக்குத் திரும்பி விட்டன. ஒரு நிமிஷம் கூடக் கழிந்திருக்காது; என் பார்வை மறுபடி பழைய இடத்திற்கு ஓடிற்று. அப்போது அவள் தன் கணவனிடம் ஏதோ, சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். உடனே இருவர் தலைகளும் பின்புறம் திரும்பின. —என்னுடைய பார்வையின் ‘கவிச்’ அங்கேதான் இருந்

த்தோ! — அவர்கள் திரும்பின அதே நிமிஷம் என் பார்வையும் வேறிடத்திற்குத் திரும்பிவிட்டது.

புறக் கண்தானே திரும்பியது! — அகக்கண் அங்கே தாளிருந்தது. அவர்கள் இன்னமும் இந்தப் பக்கந்தான் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாக என் மனம் உணர்ந்தது. ஏதோ பேசுவதைச் செவி கிரகித்தது. என்னைக் குறித்துப் பேசுகிறார்களா? என் மனதுக்குள்ளே ஒரு பரபரப்பு.

“மாஸ்டர்!” — ஒரு மெல்லிய இனிய பெண் குரல். எங்கேயோ கேட்ட குரல். — என்னையா!

பார்வையைத் திருப்பினேன்.

இருவரும் என் பக்கமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பெண்ணின் சிரித்த முகம்

எனக்குப் பின்னால் யாரையாவது பார்க்கிறார்களா என்ற சந்தேகத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒருவரு மில்லை. அப்படியானால்..... அப்படியானால் அந்த அழைப்பு எனக்குத்தானே?

“என்ன மாஸ்டர்! மறந்துவிட்டீர்களா?” — நிச்சயமாக என்னைத்தான்! அவள்தான் கேட்டாள்.

மனம் ஓடி ஓடி அலைந்தது. எங்கேயோ வைத்துக் காணாமற்போன ஒன்றைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக ‘மனோ வேகம்’ துடியாய்த் துடித்தது! — இதெல்லாம் சொல்வதற்கு இவ்வுளவு நேரமாகிறதே தவிர, நடந்ததெல்லாம் ஒரு அரைநிமிஷம்கூட இருக்காது.

ஞாபகம் வந்துவிட்டது.

திரேசா!

ஐந்து வருடங்களுக்கிடையே எவ்வளவு மாறிவிட்டான்! 'பூ' என்று ஊதினால் விழுந்துவிடுகிறவன் மாதிர் அப்போது இருந்தானே, கட்டிசமை சொட்டுகின்ற இந்தக் காரிகையான் அந்தத் திரேசாதாலு! ஆண் களைக் கட்டி இழுக்கின்ற அந்தக் கண்களும் மயக்கக் தருகின்ற அந்த உதடுகளுந்தான் எனக்கு அவனை 'அவந்தான்' என்று நிச்சயப்படுத்தின.

['மாஸ்டர்' நீங்களும் சரியான ஆந்தான்! உங்களுடைய வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு 'கட்டி இழுக்கின்ற கண்ணம்பா'ளோடு பழக்கமிருப்பதாக எனக்குச் சொல்லவேயில்லையே!' என்று நான் கதையின் குறுக்கே புகுந்தேன்.

'வாழ்க்கையில் சில சம்பவங்களைத் திருப்பி ரூபகப்படுத்த மனம் வருவதில்லையல்லவா?' என்று மழுப்பினார் சதாசிவம்.

'அது சரி; ஆனால் இப்போதாவது எனக்கு அந்த விபரங்களை நீங்கள் சொல்லத்தானே வேண்டும்! இல்லாவிட்டால் இப்போது நீங்கள் சொல்கிற அனுபவத்தைச் சரியாக அனுபவிக்கமுடியாது. 'ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு' என்று தொடங்குங்கள்' என்றேன்.

'சரிதான். உங்களிடம் வாயைக் கொடுத்துவிட்டேன். இனி விடமாட்டீர்கள்' என்று ஆரம்பித்தார் நன்பர்.]

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நான் வெள்ளவதையில் படித்துக்கொண்டிருந்தேனல்லவா? அந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு நான் போனபோது அங்கே 'ஒரு வகையில்' என்னைக் கவர்ந்த ஒரு பொருள் இருந்தது.

அந்தப் பொருள்தான் திரேசா! அவளும் அங்கே படிப்பித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவளுக்கு முன்பின்னாக இருபது வயதிற்கும், கொடிபோல ஆடி

வருவான். கொழும்புப் பெண்களுக்குரிய சிறப்பு நாகரீகம் அவளிடமே குடிக்கொண்டிருந்தது. இது நடந்து பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. அந்தக்காலத்தைக் குறித்துச் சொன்னேன். இப்போதுதான் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்துச் சிங்காரிகள் கொழும்புப் பெண்களையும் மிஞ்சிவிட்டார்கள்! — அந்த நாகரீகத்திலே ஒரு கவர்ச்சி — காமக் கவர்ச்சி இருந்தது. அதைவிட இயற்கையும் அவள் மேலே ஒரு மயக்கு வர்ணத்தைத் தடவியிருந்தது. அவளுடைய கண், பார்வை, உதடு, கன்னம், சிரிப்பு, வெட்டு, கட்டு, உடுப்பு, நெளிப்பு, — எல்லாவற்றிலும் ஒரு தனி ஓயாரம். தோற்றத்தில் மாதிரி இப்படியில்லை. அவள் வாயைத் திறக்காமல் சிரித்தாலும் சரி, வாயைத் திறந்து பேசினாலும் சரி, — இதே மயக்கந்தான்!

முதல் நாளை என்னுடன் கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். முதலில் ஒரு சின்னச் சிரிப்பை உதிர்த்தி நோட்டம் பார்த்தான். என்னைக் கேளாமலே என் உதடுகளும் — ஏதோ கண்டறியாததைக் கண்டுவிட்டனபோல! — மலர்ந்துவிட்டன. உடனே அவன் ஆரம்பித்துவிட்டான்.

"உங்களுக்கு எந்த ஊர் மாஸ்டர்?"

"யாழ்ப்பாணம்"

"அதுதான் தெரியுதே; யாழ்ப்பாணத்தில் எந்த இடமென்று கேட்டேன்"

"யாழ்ப்பாணத்திலும் யாழ்ப்பாணந்தான்!"

"பட்டினமா? அதுதான் மற்றவர்களைவிடக் கொஞ்சம் மினுக்கமாக இருக்கிறீர்கள்"

நான் அப்போது கல்யாணம் ஆகாத வாலிபன்; பெண்களோடு — இளம் பெண்களோடு அளவளாவிக்க

கதைத்துப் பழகியவனுமல்ல. என்னைப்போன்ற ஒருவனை இந்தமாதிரி ஒரு அப்சரல், 'மற்றவர்களைவிட மினுக்கமாக இருக்கிறீர்கள்' என்று புகழ்ந்தால்! என் மனதுக்குள்ளே ஒரு மல்லிகை மணம் விரிப்பதுபோல இருந்தது. எனக்கு ஏற்பட்ட பரபரப்பில், என்னவோ பேசாமல் நிற்கக்கூடாதே என்ற நினைப்பில் "நீங்கள் எந்த ணர்?" என்று கேட்டுவிட்டேன்.— ஏதோ நானும் சகசமராகக் கதைப்பதுபோலப் பாவனை.

"சாவகச்சேரி"

"ஓ!.....உங்களுக்கும் எனக்கும் வெகுதூரம்; 10—15 மைலுக்கு மேல்!"

'கலீர்' என்று அவன் சிரித்தான்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்றேன்.

அவன் வெகு சாதாரணமாகச் சொன்னான். "இல்லை, உங்களுக்கும் எனக்கு மிடையில் 10—15 மைல் என்று சொல்கிறீர்களே;..... இதோ, இவ்வளவு கிட்டவல்லவோ நிர்கிறேன். இரண்டு அடி வைத்தால் பிடித்து விடுவீர்கள்!"

எனக்குத் தொண்டை அடைத்து விட்டது. கால்கள் நிலத்தில் நிற்கின்றனவா என்று சந்தேகம் வந்துவிட்டது. இவன் என்ன சொல்கிறான்? இரண்டு அடி வைத்து வந்து தன்னைப் பிடிக்கச் சொல்கிறானா! சொல்லும் போது அவளுடைய முகத்திலே தோன்றியது என்ன? கண்ணைச் சுழித்தானா, உதட்டைக் கடித்தானா

அந்த நேரம் அவளுக்கு எதையோ சொல்லி எப்படியோ தவறி விட்டேன். என்னுடைய மனம் முழுதும் அசடு நிறைந்தது. அது முகத்திலும் வழிந்ததோ என்னவோ!

இது முதலாவது அனுபவம். இதற்குப் பிறகு அவன் என்னைப் பழக்கிவிட்டான் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். — எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவன் என்னை

['ஏன் சுருக்குகிறீர்கள் மால்லர்? கவையான பகுதியைச் சுருக்கி விட்டு, ஒப்பாரிப் படலத்திலா நீட்டப்போகிறீர்கள்? கம்மா சொல்லுங்கள். பொழுது போகட்டும்' என்றேன்.

'உங்களுக்கு நேரமிருந்தால் சரி' என்று தண்பர் சதாரிவம் தொடர்ந்தார்.]

திரேசாவைக் கண்டு நான் எவ்வளவு தூரம் வெருண்டேனோ அவ்வளவுக்கு அவளுடைய தோற்றம் என் மனத்திலே ஒரு இன்ப ஓவியமாக உருவெடுத்தது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அவளுடைய அளவுக்கு மீறிய பேச்சுகளினால் பதறினேனோ அவ்வளவுக்கு அவை என் மனத்திலே காணம்—காதல் கீதம்!— இசைத்தன. 'இவன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறானே' என்று நினைக்குமளவுக்கு நான் அப்போது பக்குவப்படவில்லை. அதனால் அவனை நவயுகத்தின் புதுமைச் சித்திரம்— பெண்மையின் இனிய பிரதிநிதி என்று நினைத்து விட்டேன். இவற்றோடு அவளுடைய இன்னொரு திறமையும் சேர்ந்து அவன்மீது எனக்கு ஒரு மதிப்பையே உண்டாக்கி விட்டது!

['அது என்ன திறமையோ? சங்கீதம் — ஒரு வேளை நாட்டியம்.....']

சங்கீதமும், நாட்டியமும் — இரண்டும் சேர்ந்து அவனையே தஞ்சமடைந்திருந்தாலும் நான் மதிப்புக்கொடுக்க மாட்டேன். ஒருவேளை 'இதேதடா சனியன்' என்று விட்டுத் தொலைத்திருப்பேன். எனக்கும் அவைகளுக்குந்தான் வெகு தூரமாச்சே!

[' இவற்றை விட்டால் ஒரு ' நவநாகரீகப் பெண்ணிடம் வேறு என்னதான் 'திறமை' இருக்கப்போகிறது மாஸ்டர்?']

அவள் ஒரு கதாசிரியை !

['போச்சு!']

பத்து பதினைந்து நாட்களாக அவள் என்னோடு கதைத்து நெளிந்துக்கொண்டு வர, எனக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கூச்சம் தெளிந்துவிட்டது. பிறகு நானு விடுவேன்! அவள் ஒரு அடிபாய்தால் நான் துள்ளி நாலு அடி பாயத்தொடங்கிவிட்டேன். அந்த நேரம் என்னுடைய வயது அப்படி; ஆழ்ந்தெரியாமல் மனத்தை விடுகிற வயது!

ஒருநாள் ஒரு பெரிய 'என்வலப்'பைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் நீட்டினான் திரேசா. அவனோடு எவ்வளவுதான் பழகியிருந்தபோதும், ஒரு நிமிஷம் திகைத்துவிட்டேன்.—காதற் கடிதம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வந்துவிட்டதே என்ற திகைப்பு! என்னுடைய முகம் போன போக்கை அவள் அவதானித்துவிட்டாளென்று அவளுடைய அந்தச் சிரிப்பு என்னைக் கிள்ளிவிட்டது. அந்தப் பழைய அசடு—சனியன்!—முகத்துக்கு ஓடிவர, கையை நீட்டிக்கொண்டே என்வலப்பைக் கவனித்தேன். என்னுடைய விலாசம்—ஒரு விலாசமுமே அதில் எழுதப்படவில்லை. பெரிய என்வலப். அதிலும் ஏதோ நிறைய இருந்ததுபோலிருந்தது. அதை வாங்கிக்கொண்டு, "இது என்ன?" என்றேன்.

என்னுடைய என்னத்தை அறிந்துகொண்டு என்னைப் பிய்த்தெடுப்பவன் போல, "நீங்கள் என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்?" என்றான் அவன்.

எனக்கும் துணிவு வந்துவிட்டது. "நான் நினைக்கிறது இதில் இல்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்" என்றேன்.

அவளும் விடவில்லை, "என்ன நினைத்தீர்கள் மாஸ்டர்?"

"அது என்னவோ!"

"எதற்கும் அதைத் திறந்து பாருங்கள். ஒருவேளை நீங்கள் நினைத்ததும் இருக்கலாம்!" என்று சொல்லி அவள் ஒரு கள்ளச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

நான் திறந்து உள்ளேயிருந்த கடதாசிக்கட்டை எடுத்தேன். அதிலே,

சிறுகதை:

காதற் கடிதம் "திரேசா"

என்று எழுதியிருந்தது.—இது தலையங்கம், இதைத் தொடர்ந்து ஏழுபக்கங்கள் நிறைய—மணி மணியான எழுத்துக்களில்—அந்தக் கதை!

எனக்கு அப்போது ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை வெறும் சொற்களினால் உருவாக்கி விடமுடியாது.

'ஒருவேளை நீங்கள் நினைத்ததும் இருக்கலாம்' என்று அவள் சற்றுமுன் சொன்ன ஓசை காதுக்குள் இருந்தது.

'காதல் கடிதம் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வந்துவிட்டதா!' என்ற திகைப்பின் உடைப்பு மனத்திலே இன்னும் இருந்துகொண்டிருந்தது.

'சிறுகதை: காதற் கடிதம்' என்ற எழுத்துக்களை எண்கண்கள் இன்னமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன

இவற்றுக்குள்ள தொடர்பினால் எனக்குள்ளே எழுந்த அந்த உணர்ச்சி.....

"என்ன யோசிக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்? கதையின் பெயரைப் பார்த்தா?"

“ஓமோம் .. இல்லை யில்லை - நீங்கள் கதைகூட எழுது வீர்களா!”

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவளுடைய முகம் என் னுடைய கேள்வியினால் செந்தாமரையாகிவிட்டது!

“இதுதான் உங்கள் முதலாவது கதைமா?”

“இல்லை. நிறைய எழுதியிருக்கிறேன். இது முப்பத் தோராவது கதை! ...”

“ஓ!”

“இதுதான் எனக்கு மிகவும் பிடித்தகதை. ஏதாவது நல்ல பத்திரிகைக்கு இதை அனுப்பவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறேன்”

“எனக்குக் கதையென்றால் மிகவும் பிடிக்கும். எழு தத் தெரியாது. ஆனால் எழுதுகிறவர்கள் மீது மிகுந்த அபி மானம் உண்டு.....”

[‘அந்த ‘அபிமானம்’ பெண் எழுத்தாளர்களோடு மாத்திரத்தானே மாஸ்டர்?’ என்று கேட்டேன் நான். ‘ஏன் அப்படிச் சொல்வீர்கள்? உங்களோடு எனக்கு ஏற் பட்ட நட்பு, உங்களுடைய எழுத்தின் மேல் ஏற்பட்ட அபிமானத்தினால்தானே ஏற்பட்டது!’ என்றார் சதாசிவம். ‘சரிதான், நான் சும்மா முஸ்பாத்திக்குச் சொன்னேன். நீங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள் அது சரி, உங்கள் ‘திரேசா’ என்ற பெயரில் ஒரு நட்சத் திரம், எழுத்தாளர் உலகத்திலே இருப்பதாகவும் தெரி யவில்லை. இருந்ததாகவுந் தெரியவில்லையே!’ என்று நான் கேட்டேன். எழுத்தாளர் உலகத்தைப்பற்றி எனக் குக் கொஞ்சம் தெரியும் என்று காட்டிக் கொள்வதில் எனக்குப் பெரிய பெருமை! ‘எல்லாம் சொல்லுதேன்’ என்று நண்பர் ஆரம்பித்தார்.]

“இதற்குமுன் முப்பது கதைகள் எழுதியிருக்கிறீ ர்களா! அவைகள் அந்தப் பத்திரிகையில் வெளியாயினா? ” என்று நான் திரேசாவைக் கேட்டேன்.

“பத்திரிகைகளில் நல்ல கதைகளைப் பார்த்தா வெளி யிருக்கிறீர்கள்? ஆசிரியருக்குப் பிடித்தவர்களுடைய கதை களை வெளியிடுகிறீர்கள். மற்றவைகளைத் ‘தகுதியில்லை’ என்று தள்ளிவிடுகிறீர்கள்.”

“நீங்கள் ஒருமுறை ஏதாவது ஒரு பத்திரிகாலயத் துக்கு கேரே போய்க் கொடுத்துப் பாருங்கள். உங்களைப் பார்த்தால் அவர்களுக்கு நிச்சயம் பிடித்துவிடும்!”

“சும்மா பகிடி பண்ணுதீர்கள்..... இந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் எல்லாருமே ஒரு ‘மாதிரி’. பெண்ணென்றால் பிடிபடும் இரங்குமென்பார்கள். இவர்களுக்கு யாவரப் பிடிக்கும், யாரைப் பிடிக்காது என்று சொல்லமுடியாது.... ... ஒரே ஒரு பத்திரிகைக்காரர் மாத்திரம் இதற்கு வீதி விலக்கு. ‘சர்வஜன ரஞ்சனி’ என்று ஒரு பத்திரிகை சென்ற வருடம் வெளியானது. இரண்டு இதழ்களோடு அது நின்றுவிட்டது — நல்ல பத்திரிகைகளுக்குத்தான் இது காலமில்லையே! — அந்தச் ‘சர்வஜன ரஞ்சனி’ யின் இரண்டாவது இதழிலே என்னுடைய ‘உண்மைக் காத லின் வெற்றி’ என்ற கதை வெளியாகியிருந்தது. பாவம், அந்தப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் என்போன்ற இளம் எழுத்தாளர்களை”

“எழுத்தாளிகளை!”

“..... ஆதரிக்கிறவராயிருக்கவேண்டும். அவரை ஒருமுறை போய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன்.”

“நல்லவேளை! நினைத்ததோடு விட்டுவிட்டுவீர்களாக் கும்!”

“இல்லை, போனேன். அந்த விலாசத்தில் வேறு யாரோ குடிபுகுந்துவிட்டார்கள். நான் விடவில்லை. ‘சர்வ ஜன ரஞ்சனி’ அச்சிட்ட அச்சகத்தில் போய் விசாரித் தேன். அந்த மனேச்சர் கொஞ்சமும் மனுசத்தனமே

இல்லாதவன். என் னோ டே யே முரட்டுத்தனமாகக் கதைத்தான். 'அவன் பத்திரிகை நடத்திய அழகில் நானூறு ரூபாவுக்குக் கள்ளச் செக்கைக் கொடுத்து எங்களுக்கு மண்போட்டுவிட்டான்' என்று அந்த மனைச்சர் முறைத்தான். நான் பேசாமல் வந்துவிட்டேன். பாவம். அந்தப் பத்திரிகாசிரியர் வேண்டுமென்றே ஏமாற்றி இருக்கமாட்டார். என்னென்ன கஷ்டமோ!"

"ச்சோ! ச்சோ! உங்களைப்போல ஒரு அழகான பெண்மணி இவ்வளவு அனுதாபப் படுவதை அறிந்திருந்தால் அவர் தமது கஷ்டங்களை யெல்லாம் ஒரு நொடியில் மறந்துபோய் மகிழ்ச்சிக்கடலில் தினைத்திருப்பார்! எனக்குக்கூடப் பொருமையாயிருக்கிறது"

"எதற்கு?"

"அந்த 'அவராக நானே இருந்திருக்கக்கூடாதா என்று! ... போகட்டும், என்னிடம் ஒரு முந்தாறு, நானூறு ரூபா சேரட்டும். நான் ஒரு பத்திரிகை ஆரம்பித்து அதிலே முழுக்க முழுக்க உங்களுடைய கதைகளையே பிரசுரித்து விடுகிறேன்!"

திரேசா முகத்தைச் சுழித்து 'உம்' என்று வைத்துக்கொண்டு "நான் உங்களிடம் இதெல்லாம் சொல்ல வந்தேனே,— நான்தான் வெறும் மோடி!" என்றாள்.

"ஐயையோ இதென்ன இது! நான் ஏதோ பகிடிக்குச் சொன்னால் இப்படிக்கோபிக்கிறீர்களே!" என்று நான் சமாதானம் பிடிக்க, அவள் கடைக்கண்ணால் மென்மையாக என்னை நோக்கி அழகிய அந்த உதடுகளை மெல்ல மலர்ந்த; நான் உடல் குளிர்ந்து, உள்ளம் நிறைந்து சிரிக்க; அவள் 'கலீர்' என்று நகைக்க

[மாஸ்டர்! கதையை மறந்துவிட்டு எங்கையோ நினைவை விட்டுவிட்டீர்கள்!] என்று நான் ரூபகப்படுத்

தினேன். 'ஓ!' என்று சிரித்துவிட்டுச் சதாசிவம் சொல்லிவிட்டார்.]

அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு திரேசா எழுதுகிற கதைகளை வாசிப்பதற்கு ஒரு வாசகராவது கிடைத்து விட்டார்.— அது நான்தான்! வாசிப்பது மட்டுமல்ல, அவைகளைப்பற்றி அபிப்பிராயமும் — புகழுகளும் — சொல்லவேண்டிய நிலைமை எனக்கு! ஒரு எழுத்தாளருக்கு இப்புகழுகளை கிடைத்துவிட்டால் பிறகு கேட்க வேண்டுமா? திரேசா நானொரு கதையும் பொழுதொரு கற்பனையுமாகப் படைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். இந்தக் கதைகளின் மூலம் எங்கள் பேச்சுக்களிலும் கவை அதிகரித்துவிட்டது. காதுலைப்பற்றி ஒரு— அழகான கற்பனை மிகுந்த (?) பெண்ணோடு பேசுவதில் எவ்வளவோ இன்பம் இருந்தது. — இது அப்போது.

அப்படி இருக்கின்ற காலத்திலேதான் ஒருநாள் செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் என்னிடம் வந்து "தம்பி" என்றார். அவரைப்பற்றி நான் அறிந்ததெல்லாம் 'செல்லத்துரை உபாத்தியாயர்' என்ற அளவுதான். ஐம்பதுக்கு முன் பின்னாக வயதிருக்கும். என்னுடைய வகுப்புக்குப் பக்கத்திலேயே அவருடைய வகுப்பு இருந்தபோதும் நாங்கள் கதைத்துப் பழகியதில்லை. எப்போதாவது அத்தியாவசியத் தேவையை முன்னிட்டு இரண்டொன்று பேசுவதோடு சரி. 'அவருடைய உலகம் வேறு; என்னுடைய உலகம் வேறு' என்று இருந்துவிட்டேன். ஆனாலும் அவருடைய வயதுக்கும் முகத்தோற்றத்துக்கும் ஒரு மதிப்பு என்னுடைய மனத்திலே ஊன்றியிருந்தது.

அவர் 'தம்பி' என்றதும், நான் வெகு மரியாதையாக "என்ன ஐயா?" என்று கேட்டேன்.

அவருடைய பார்வை ஒருமுறை திரேசாவின் பக்கம் ஓடிப்போய் வந்தது. பிறகு மெதுவான குரலில், "போகும்

போது கொஞ்சம் என்னோடு வருகிறீரா? ஒரு விஷயம் கதைக்கவேணும்” என்றார்.

“அதற்கென்ன, அப்படி முக்கியமான விஷயமோ?” என்று நான் கேட்டேன். பாடசாலை விட்டதும் நானும் திரேசாவும் கொஞ்சத்தூரம் சேர்ந்து போவது வழக்கம். ‘இன்று அதற்கு உலைவைக்கிறாரே இவர்’ என்று மனம் துடித்தது.

“முக்கியமான விஷயந்தான் தம்பி. போகும்போது சொல்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு அவர் தமது வகுப்புக்குப் போய்விட்டார்.

அவர் பேசிய விதமும், குரலும், சொல்லும்போது திரேசாவைப் பார்த்த பார்வையும் என் சிந்தனையைக் கிளறிவிட்டன.

[‘எனக்குக் கூடத்தான் அவர் சொன்னதை அறிய ஆவலாக இருக்கிறது. என்ன சொன்னார்? சொல்லுங்கள்’ என்று நான் கேட்டேன். ‘சொல்கிறேன் என் மனத்தைத் துடிக்கவைத்த கதை..... கேளுங்கள்’ என்று நண்பர் சதாசிவம் ஆரம்பித்தார்.]

செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்ததைத் திரேசா கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். அவர் போனதும் பேராவலோடு கேட்டான். வாயினால் அல்ல; தலையைக்கூட அசைக்கவில்லை. புருவத்தைச் சுருக்கி, விழிகளிலே ஒரு ஆட்டம்போட்டான். அந்த அபிநயத்தின் கருத்து ‘அவர் என்னவாம்?’ என்பதே.

“ஏதோ கதைக்கவேணுமாம். போகும்போது தன்னோடு வரச்சொன்னார்” என்றேன் நான்.

“போகும்போகிறீர்களா?” — அவனாடைய முகத்திலே ஒரு புதிய பாவம் கோலம் கிறிக்கொண்டிருந்தது.

வெறுப்பு, கோபம்—இவற்றோடு ஏதோ ஒரு பயமும் கலந்துதான் அந்த உணர்ச்சி தோன்றியிருக்கவேண்டும்.

அவன் முகத்தை ஒரு வெட்டு வெட்டித்திருப்பி “நீங்கள் போங்கள்!” என்றான்.

“திரேசா!”

“.....”

“திரேசா”

“என்னிலும் பார்க்க உங்களுக்குச் செல்லத்தரையர் தானே பெரிது! இனிமேல் ஒவ்வொரு நாளும் அவருடனேயே போங்கள்!”

“என்ன திரேசா, சிறு குழந்தைகள் மாதிரி இருக்கிறீர்களே!.....”

“நான் சின்னக்குழந்தைதான். நீங்கள் பெரிய மனிதர். பெரிய—கிழகு கட்டைகளாய்ப் பார்த்து இனிமேல் சினேகிதம் பிடியுங்கள்!”

“உங்களோடுதான் ஒவ்வொரு நாளும் வருகிறேனே! அந்த மனுஷன் கேட்டுவிட்டார் என்பதற்காக ஒரு நாள்—ஒரே ஒரு நாள் போனால் இப்படி.....எனக்கென்ன அவருடன் போகிறதில் ஆசையா? ...”

“.....நான்தான் வெறும் மோடி. உங்களோடு கொஞ்ச நேரம் கதைக்கிறதென்றாலும் எனக்கென்னமோ திரவியம் கிடைத்த மாதிரி..... உங்களுக்கும் அப்படித்தான் இருக்குமென்று நினைத்தேன். இப்போது தெரிகிறது...நான் வெறும் மோடி ...”

[‘மாஸ்டர்! கொஞ்சம் நில்லுங்கள். எனக்கு ஒரு அருமையான தத்துவம் பிடிபடுகிறது’ என்று நான் குறுக்கிட்டேன், உணர்ச்சியோடு கதை சொல்லிவந்த நண்பர் சதாசிவம், கதையை நிறுத்திவிட்டு ‘நீங்கள்

பெரிய மோசம்! இப்படிக்கே குறுக்கே குறுக்கே' என்றார். 'இல்லை மாஸ்டர், இந்த இடத்தில் என்னும் சொல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை, இத்தக 'காதல், இருக்கிறதே; அது வந்து குதித்த இடத்தைப் பார்த்தீர்களா?... ..'காதலுக்குக் கண்ணில்லை' என்று சொல்வது எவ்வளவு சரியான வார்த்தை! இந்த இடத்தில் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்தவிதமாகத் திரேசாவின் காதல் பீறிட்டுக் கிளம்பிய மாதிரியே ஒரு தனி அழகுதான்! உண்மையில் அவள் பெரிய கதாரியையேதான்! 'நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன்; நீங்களும் என்னைக் காதலிக்கிறீர்களென்று நம்பியிருந்தேன்' என்று எவ்வளவு நயத்தோடு சொல்லாமல் சொல்லியிருக்கிறாள்!' என்றேன். 'சரிதான், நீங்கள் அந்த நயத்தை நன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டிருங்கள். உங்களுக்குக் கதை சலித்துவிட்டதுபோலிருக்கிறது. நானும் நிறுத்திவிடுகிறேன்' என்று நண்பர். 'ஐயையோ' அந்த மாதிரிச் செய்துவிடாதீர்கள்! ஏதோ 'கல்யாணம் ஆனபிறகுதான் காதல் உறுதி பெறுகிறது' என்று கதையை ஆரம்பித்தீர்கள். சினிமாத் தியேட்டரிலே — நீங்கள் தனியாகப் போயிருந்தபோது அங்கே எழிலோவியமான திரேசாவும் அவள் கணவனும் வந்தார்கள்; அவர்களை அங்கேயே அந்தரத்தில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு 'கதையை நிறுத்திவிடுகிறேன்' என்று துடிக்கப்பதைக்க சொல்கிறீர்களே! மாஸ்டர், படிபில்லை! நான் மிக ஆவலோடு கேட்டுக்கொண்டு வருகிறேன். சொல்லுங்கள்' என்றேன்.]

அன்று பாடசாலை விடுவதற்கு மணியடித்ததும் வழக்கம்போல் நான் அவசரமவசரமாக வெளிக்கிடவில்லை. ஆத்திரம் அவளை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது. மனமளவென்று புறப்பட்டான். என்னைத்திரும்பியும் பாய்க்கவில்லை. முகம் நிறையக்கோபம். — அவள் பார்விட்டாள்!

ஒரு கணம் எனக்குச் செல்லத்துரையர் மீது கோபம் வந்தது. 'இந்த மனுஷன் என்ன இழவு மந்திரம் கதைக்

கப்போகிறாரோ! சொல்கிறதை இங்கேயே சொல்லித் தொலைக்கக்கூடாதோ? திரேசா கடுங்கோபத்தோடு போகிறாளே; பாவம்! என்மீது அவளுக்கு அளவற்ற பிரியம்.

['பிரியம்' என்று ஏன் மூடி மறைக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்! 'காதல்' என்று சொல்லுங்கள்' என்று நான் சொன்னேன். 'அவனிடம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த பிரியத்துக்குக் 'காதல்' என்ற பெயர் சரியல்ல; அல்லது காதல் என்ற பெயருக்குக் கவிஞர்கள் கதாரியர்கள் கொடுக்கின்ற விளக்கம் சரியல்ல. எங்களுக்குள் ஏற்பட்ட நட்பு-என்னைப்போறுத்த மட்டில்—' என்று நண்பர் ஏதோ விளக்கவுரை ஆரம்பித்தார். 'சரிதான் அந்தக் 'காதல்' எப்படியாவது டிடக்கட்டும்—பிறகு நான் குறுக்கே குழப்புலதாகக் குற்றஞ்சாட்டாமல், கதையைச் சொல்லி முடியுங்கள்!' என்றேன். சதாசிவம் சொல்கிறார்.]

செல்லத்துரை உபாத்தியாயரும் நானுமாகப் புறப்பட்டோம். சிறிது தூரம் மெளனமாக நடந்தோம். நான் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்வதற்கு அவர் நெஞ்சிலே உருக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். நான் கேட்கவேண்டைக் கேட்பதற்கு என்னைத் தயார் செய்துவிடாண்டு, "சொல்லுங்கள் ஐயா! என்ன விசேஷம்?" என்றேன்.

"தம்பி, உம்மைப் பார்த்தால் நல்ல இடத்துப்பின்னை போல் இருக்கிறது. — அதுதான் எனக்கு மனம் கேட்கவில்லை... .."

நான் இடையிலே அவரைக் குழப்பவில்லை.

"அந்தப் பெண் — திரேசாவோடு நீர் அதிகம் பழகிறது நல்லாயில்லைத் தம்பி!"

"அப்படி நாங்கள் வித்தியாசமாக ஒன்றும்"

"நான் உம்மைக் குறைசொல்லவில்லை. உம்முடைய வயதில் யாருக்குமே இது சகசம். இயற்கை. ஆனால்

உமக்குச் சந்தித்த இடம் தோதாக இல்லையே!
உமக்கு அந்தப் பெண்ணைப்பற்றித் தெரியுமா தம்பி?"

"இங்கே கண்டு — கதைத்துப் பழகிய அவ்வளவுத் தான்!"

"அவளுடைய பெயரிவிருந்து அவள் கிழிந்தவள்! பெண் என்னுவது தெரிந்திருப்பீர்.—நீர் சைவப்பிண்ணை!"

"ஐயா!"

"சொல்லுங்கள்!"

"நீங்கள் நினைத்து விட்டீர்கள்போலிருக்கிறது, நான் அவளைக் கல்யாணம் செய்யப்போகிறேனென்று"

"நீர் இல்லையென்று சொல்கிறீர்?"

"நிச்சயமாக இல்லை!"

"மிகவும் சந்தோஷம்"

"ஆனால், நான் ஒரு பெண்ணை விரும்பிவிட்டால் அவள் வேறு சமயம், வேறு சாதி, வேறு வேறு..... ஏழை அது— இது ஒன்றும் பார்க்கமாட்டேன்; — மனதுக்குப் பிடித்தால் சரிதான்!"

"திரேசாவைக் கல்யாணம் செய்யவென்று இப்போது நீர் நிச்சயம் செய்யாமலிருக்கலாம். ஆனால் கூடிய கெதியில் அந்த நிச்சயத்துக்கு வந்துவிட்டுமென்று தான் பயம் ... தம்பி, நீர் சொன்னதுபோல ஒரு வனுடைய மனைவி வேறு சாதி, வேறு மதம், வேறு ஸ்தானத்தில் இருந்து வரலாம். ஆனால்—"

".....?"

"தம்பி, யாரையும்பற்றி— அதிலும் பெண்களைப்பற்றிக் குறை சொல்வது என் வழக்கமல்ல. ஆனால் உம்மைப் பார்த்த பிறகு சொல்லாமலிருப்பது அறமல்ல என்று என்

மனச்சாட்சி இடிக்கிறது.... தம்பி, ஒருவனுடைய மனைவி ஒழுக்கம் கெட்டவளாக இருக்கக்கூடாதென்பதை நீர் ஒத்துக்கொள்வீர்தானே?"

நான் திடுக்கிட்டேன். என்னுடைய 'உசார்' எல்லாம் உருகிக் கரைந்து ஒருவதுபோல ஒரு உணர்ச்சி. இதயத்திலே கனமாக நிறைந்திருந்த ஒரு பொருள், திடென்று ஆவியாகக் கரைந்து போகிறதுபோல

"என்ன யோசிக்கிறீர்கள் தம்பி?"

"நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

"உம்மிடம் சொல்லத்தான்வேணும் தம்பி, நீர் இங்கே வரமுன்பு கனகலிங்கம் என்று சுண்டிக்குளி உபாத்தியாயர் ஒருவர் இங்கே இருந்தவர். இந்தத் திரேசா அவரோடு உயிரை விட்டவள்—அவர் கல்யாணமானவர் என்று தெரிந்த பிறகும்! அவர் தன்னுடைய மனைவியை விவாகரத்துச் செய்துவிட்டு, இவனைக் கட்டப் போவதாகவும் ஒரு கதை இருந்தது போனவருடும் இவள் ஏதோ பெரிய சகயினமென்று ஒரேயடியாக இரண்டு மாதம் வீவு எடுத்துக்கொண்டு பிற ஊர் போய் வந்தவள்.—ஒரு குழந்தையைப் பெற்று எங்கேயோ விட்டிருப்பதாகக் கதை. நிச்சயம் தெரியாது. பிறகு இவள் திரும்பி வந்ததும் கனகலிங்கத்தோடு தெறித்துப் போய் விட்டது. அவரும் மாற்றம் எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார். ஏற்கனவே அவருக்குக் கல்யாணமாகியிருந்தபடியாலேதான் தவறினார்! இல்லாவிட்டால் அந்தக் குழந்தை அப்படிக் கண்காணாத இடத்திலே இருக்காது! தாயையும் தகப்பனையும் கோர்ட்டுக்கு இழுத்திருக்கும். மானம் ரோசம் உள்ளவனுடைய கோர்ட்டுக்குப்போகாமல், அவளுடைய கழுத்திலே தாலியைக் கட்டிவிட்டதான் பார்ப்பான்"

“ இவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்கிறதா? எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே! ”

“ தெரிந்தால் இவ்வளவு தூரம் போயிருக்கமாட்டீர்! ”

“ ஆனால் நீங்கள் நினைக்கிறமாதிரி இல்லை ஐயா! தீரேசாவைக் கல்யாணம் செய்யலாமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. முல்பாத்தியாகக் கதைக்கிறான். அழகானவன். கம்மா பொழுது போக்கு..... ”

“ ஆபத்தான பொழுதுபோக்கு! மயக்கத்தின் ஆழத்தை அனுபவியாத வயது. கெட்ட பெயர் ஒரு நிமிஷத்தில் வந்து விடும். பிறகு அதை ஆயுள் முழுவதும் போக்கமுடியாது.....சரி. நான் வருகிறேன் தம்பி. ஏதோ கவனமாக நடந்துகொள்ளும்” என்று சொல்லி விட்டுச் செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் தமது பாதையிலே பிரிந்தார். என்னுடைய கால்கள் தமக்குப் பழக்கமான பாதையிலே நடந்தன. மனமோ ஒரு புதிய இடத்திலே வழி தெரியாமல் சிக்கிக் குழம்பிக்கொண்டிருந்தது.

எனக்குப் பட்டினத்தாருடைய பாடல் ஒன்று ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ‘ஆற்றையும் நம்பலாம், கொல்லும் வேங்கைப் புலியையும் நம்பலாம்..... சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பே! — பட்டினத்தார் என்னைப்போன்ற ஒரு குழந்தையிலேதான் இந்தப் பாடலைப் பாடியிருக்கவேண்டும்! ஆம், சேலை கட்டிய மாதரை நம்பக்கூடாது. ‘அழகு மயக்கம்’ என்ற சேலையினாலே — ‘காமச் கவை’ என்ற சேலையினாலே பெண்கள் — சில பெண்கள் — தங்கள் பெருநோயை மூடி மறைத்து விடுகிறார்கள்!

செல்லத்துரை உபாத்தியாயரைப் பற்றிய என்னுடைய மதிப்புமேலும் பலமடங்கு உயர்ந்தது. மனத்தினால் அவருக்கு வணக்கம் செலுத்தினேன். ஏனெனில், தீரேசா

வைத் திருமணம் செய்யும் எண்ணம் எனக்குக் கனவிலும் கிடையாது என்று சொன்னது முற்றிலும் உண்மையல்ல. ஆனால் பொய்யுமல்ல. இரண்டும்கெட்ட ஒன்று. அவளுடைய கவர்ச்சியிலே நான் இழுபட்டது உண்மை. ஆனால் என்னுடைய ‘மனைவியின்’ இடத்திலே அவளை வைத்துப் பார்த்ததில்லை. அவளைப்பற்றிச் செல்லத்துரையர் சொல்ல முன்புங்கூட, அவளை ‘மனைவி’ என்று எண்ண மனம் இடம் தரவில்லை. அவளுடைய அருமையான கவர்ச்சியல்லாம் ஒரு ‘வேசி’க்கு இருக்கலாம்; ஆனால் ஒரு மனைவிக்கு திருக்கக்கூடாதென்று என்னுடைய அடிமனத்திலே ஒரு எண்ணம் விழுந்திருந்தது. ஆனால் செல்லத்துரையர் சொன்னதுபோல, அவளுடன் போக்குகின்ற பொழுது ஆபத்தானதுதான்! என்னுடைய ‘நற்சிந்தனை’ என்ற தென்றலை, இருந்த இடமும் தெரியாமல் அழித்துவிடக்கூடிய பேய்க்காற்றுத்தான் அந்தப் ‘பொழுதுபோக்கு’

செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் என்னிடம் என்ன சொல்லப்போகிறார் என்பது தீரேசாவுக்கு உடனேயே தெரிந்திருக்கவேண்டும். அவனாலேதான் அவள் அந்தச் சந்திப்பைத் தடுத்துவிடத் தெண்டித்தான். எவ்வளவு கபடம்! ஆனால் அடுத்தாள் அவள் செல்லத்துரையரைப் பற்றிச் சொன்ன விஷயங்களோ...! — என் முனையே குழம்பி விடும்போலிருந்தது!

அடுத்தநாள், முகத்திலே நேற்றைய கோபத்தை வைத்துக்கொண்டு தீரேசா என்னைத் திரும்பிப்பார்க்காமல் இருந்தான். ஆனால் அவள் திரும்பாமலே கவனித்துக்கொண்டிருப்பாளென்பது எனக்குத் தெரியும். செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் அவளுடைய சயஉருவத்தை எனக்குக் காட்டிவிட்டபிறகு என்னுடைய மனத்திலே ஒரு வெறுப்பும், பயமும் குடிபுகுந்திருந்தன. தீரேசாவோடு ‘பொழுது போக்கு’வை இனிச் சடாரென்று

துண்டித்துவிடவேண்டுமென்றுதான் மனச்சாட்சி இடித்துக்கொண்டிருந்தது. 'அவன் இருக்கிற பக்கமே பார்க்காதே' என்று அது வற்புறுத்திற்று. ஆனால் இது தற்காலிகமான கட்டுப்பாடுதான். 'அவனோடு இன்னும் பழகவேண்டும்; இத்தகைய பெண் இன்னும் எவ்வளவு தூரம் போகிறாள் என்பதை அறியவேண்டும்.....' என்ற ஆவல் வெகு சீக்கிரத்தில் கட்டை அறுத்துக்கொண்டு பாயுமென்பதும் எனக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது.

அவன் பார்க்காத நேரமாகப் பார்த்து நான் அவனை - அவளுடைய முகத் தோற்றத்தைக் கவனித்தேன். அவளுடைய முகத்திலும் ஒரு பய உணர்ச்சி படர்ந்திருப்பது போலத் தோன்றிற்று.

நான் பார்க்காத நேரத்தில் அவன் பார்க்க; அவன் பார்க்காத நேரத்தில் நான் பார்க்க - இப்படி நடந்து கொண்டிருந்த பார்வைச் சவாரி, திடீரென ஒருமுறை மோதிக்கொழுவிக்கொண்டது! அந்தக் கொழுமலை டக்கென்று எடுக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையிலே அவன் முதலில் சிரித்தானா, அல்லது நான்தான் முதலில் சிரித்தேனோ என்பது தெரியவில்லை. சிரித்து விட்டோம். ஏதோ பெரிய பாரம் மனத்தைவிட்டு இறங்கினதுபோலிருந்தது. இத்தகைய அழகான சிரிப்பின் சொந்தக்காரி தானா, செல்லத்துரை உபாத்தியாயர் சொன்ன நடத்தைகளுக்கும் உரிமைக்காரியாக இருந்தான்? அவர் சொன்ன தெல்லாம் பொய்யாக இருக்கக்கூடாது என்று மனத்தின் மூலையில் ஒரு ஆசை நெனிந்தது. ஆனால், எனக்குத் தெரியும் செல்லத்துரையருடைய முகம் ஒரு பொய்யனுடையதல்ல!

எங்களுக்குள் ஏற்பட்ட சிரிப்பு திரேசாவுக்கு ஒரு கல்ல சந்தர்ப்பத்தைக்கொடுத்தது. அவன் அடக்கமுடியா

மல் இதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த ஆவல் வெளியே வந்துவிட்டது. அவன் கேட்டான்: "நேற்றுச் செல்லத்துரையர் என்ன மந்திரம் ஒதினர் உங்களுக்கு?"

['என் மாஸ்டர் நீங்கள் அவளிடம் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டீர்களா? ' என்று தான் கேட்டேன். 'எப்படிச் சொல்லிறது? ஒரு புத்திசாலி அனைச் சொல்லமாட்டான்' என்றார் நண்பர் சதாசிவம். 'புத்திசாலிகள் மாத்திரமல்ல; வாலிபத்தின் கவர்ச்சியினால் கோழையாவி விட்டவர்களும் சொல்லத்தான்மாட்டார்கள்.....' சரி, சரி; நீங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்' என்றேன் நான். நண்பர் சொல்லுகார்.]

நான் ஒரு நிமிஷம் நிகைத்துத்தான் போனேன். ஏனென்றால், இவன் கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வதென்பதைப்பற்றி நான் கொஞ்சங்கூட யோசித்து வைக்கவில்லை. ஆனாலும் எனக்குத் 'திடீர் யோசனை'கள் சமயத்துக்குக் கைகொடுப்பது வழக்கம். நான் சொன்னேன்: அவரா? அவர் ஏதோ சொன்னார்!"

"எனக்குத் தெரியக்கூடாதா இரகசியமாகும்?"

"ஓமோம்..... ஒரு பெண்ணைப்பற்றி இன்னொரு பெண்ணுக்குச் சொல்வது நல்லாயில்லாதானே?

... .. அவருடைய சொந்தத்திலே ஒரு பெண் இருக்காம்....." என்று நான் சொல்லும்போதே திரேசாவின் முகத்தில் தென்பு வருவதைக் கவனித்தேன்.

"அந்தப்பெண்ணுக்கு மாப்பிண்ணை தேடுகிறாராமோ?"

"உங்களுக்குத் தெரியும்போலிருக்கிறதே!"

"இல்லை; 'ஒரு பெண் இருக்கிறது' என்று உங்களிடம் சொன்னால் வெறு என்ன காரணம் இருக்கப்போகிறது.நீங்கள் என்ன சொன்னீர்கள்?"

நான் சிரித்தேன். பிறகு, “இன்னும் நாலைந்து வருடங் களுக்குள் நான் திருமணம் செய்யிற யோசனை கொஞ்சங் கூட இல்லை!” என்று சொல்லி விட்டேன்” என்றேன்.

“உண்மையாகவா?”

“இதில் ஏன் சந்தேகப்படுகிறீர்கள்? உண்மையாகவே சொல்லிவிட்டேன்.”

“அதல்ல; நீங்கள் 4—5 வருடத்தவளை போட்டது... ..”

“அதுவா?.....” என்று ஆரம்பித்த எனக்கு, ஏனோ ஒரு உள்ளக் கிளர்ச்சி வந்துவிட்டது. அந்தக் கவர்ச்சிகரமான அழகியோடு — ‘அவள் நெறி தவறியவள்’ என்பதனாலே, அவளைப்பற்றிய காமக் கவர்ச்சி அதிகரித்துவிட்டது — அவளோடு சல்லாபமாக வாழ்வதையாவேண்டுமென்ற ஆவல் என்னுடைய மனச்சாட்சி, புத்தி, திறமை எல்லாவற்றையும் மடக்கிவிட்டு முன்னுக்கு வந்துவிட்டது. அந்த உணர்ச்சி சொல்லிற்று: “.....திரோசா, உங்களைப்போன்ற ஒருவர் பக்கத்திலிருந்து கதி கூட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது நாலைந்து வருடங்கள்.....”

அவளுடைய முகத்திலே என்ன அற்புதமான ஒளி! “கம்மா இருங்கள்..... செல்லத்துரையர் வேறு ஒன்றும் சொல்லவில்லையா?” என்று கேட்ட அவள் குரல்கூடத் துள்ளிற்று!

“செல்லத்துரையரா, அவருக்கும் எனக்கும் இடையில் வேறு என்ன கதை இருக்கப்போகிறது?” என்று என்னுடைய வாய் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது, உள்ளத்தில் ‘உண்மை’ தலை தூக்கிற்று. கணநேர மயக்கம் புகை விலகுவதுபோல விலகி ஒளித்தது. ‘இந்த விஷயம் பார்ப்போடு இன்னமும் வினையாட எண்ணுகிறேயே!’

என்று மனம் சீறிக் கடித்தது. நான் இந்தமாதிரிக் கடிபட்டுக்கொண்டிருக்கையில் “செல்லத்துரையரை இலேசாக நினையாதீர்கள். நேற்று உங்களை அவர் கூட்டிக் கொண்டு போகும்போதே எனக்குப் பெரிய பயம். ஆன் பூனை மாதிரி; ஆட்களை முடிந்துவிடுகிறதிலே புலி. அதோடு என்மீது அவருக்குப் பெரிய ஆத்திரமும் உண்டு..... உங்கனிடம் சொன்னாலென்ன — சொல்லவந்தான் வேண்டும். மாஸ்டர்! இந்தக் கிழ வருடைய மனைவி இறந்து போனாள். பிள்ளைகள் இல்லை. இந்த வயது சென்றும் இதற்கு ஆசை விடவில்லை..... தன்னைக் கல்யாணம் செய்யும்படி என்னையே கேட்டார்!.....”

என் நெஞ்சிலே இடி இடித்தது. செல்லத்துரையர் அந்த மாதிரி இவளைக் கேட்டுவிட்டார் என்று நம்பியல்ல. அந்தப் பெரிய மனிதர் தன்னுடைய காலடியில் இவள் படுவதைக்கூட விரும்பமாட்டாரென்று எனக்குத் தெரியும்..... இவள்— இந்த மோகனகந்தரி — இத்தகைய பெரிய பழியை அவர்மீது போடுகிறாள்! தன்னுடைய உட்கரைக் காப்பாற்றுவதற்காக நாகபாம்பு நஞ்சைக் கக்குகின்றது. ஆனால் இவளோ தன்னுடைய — கெட்டுப்போன—மானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக இப்படிப் பெரு நஞ்சைக் கக்குகின்றாளே!..... இவளை நினைப்பது கேடு; இவளைப் பார்ப்பது அபாயம்; இவளோடு பேசுவது பெருமோசம்; இவளைத் தொடுவதோ!.....

என் உள்ளம் நடுங்கிக்கொண்டிருக்கையிலே அவள் மேலும் சொன்னாள்: “இதையெல்லாம் சொல்வது எனக்கு விருப்பமில்லை. உங்கனிடம் இல்லாதது பொல்லாததைச் சொல்லி, உங்கள் வெள்ளை மனத்தைக் கெடுத்தாலும் கெடுத்து விடுவார் என்ற பயத்தினாலேயே சொன்னேன்..... அதெல்லாம் இருக்கட்டும், உங்கனிடம் இன்றைக்கு முக்கியமான ஒரு விஷயம் கேட்கவேண்டுமென்று இருக்கிறேன். நீங்கள் மறுக்கக்கூடாது!”

'ஏது, இவன் இப்போதே திருமணத்துக்கு உறுதி வாங்கப் போகிறானோ!' என்று நினைத்தேன். என் மனத்தின் சிரிப்பு உதட்டிலே நெயிய, "சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

"சொன்னபிறகு 'மாட்டேன்' என்று சொல்லமாட்டீர்களே?"

"என்னால் முடியுமானால் செய்கிறேன்."

"முடியாததைக் கேட்பேனா?மாஸ்டர்! இன்றைக்கு என்னுடைய பிறந்த நாள். இன்றைக்குப் பின்னரம் நீங்கள் தேவீர்பருக எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டும்."

"இன்றைக்கு....."

"பார்த்தீர்களா, ஏதாவது சாட்டுச் சொல்லீர்களென்று எனக்குத் தெரியும்.....அதெல்லாம் நான் கேட்க மாட்டேன். நீங்கள் வராவிட்டால்"

இவனோடு இப்படிக்கதையை வளர்ப்பதில் எனக்கு மனம் செல்லவில்லை. எப்படியானாலும் பேச்சை நிறுத்துவதற்காக 'சரி, வருகிறேன்' என்றேன். நான் என்ன அரிச்சந்திரனா, இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்திலே கூடப் பொய் சொல்லாமலிருக்க?

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு பையன் ஒரு 'தந்தி'யைக் கொண்டு வந்து என்விடம் தந்தான். எனக்குத்தான். கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டுக்கிடந்த என் மனம் தந்தியைப் பார்க்க முன்னரே பதறத்தொடங்கிவிட்டது. ஒருவேளை அதனுள்ளிருந்த பயங்கரச்செய்தியின் சக்திதான் என்னைக் கலக்கிறதோ?

பதறும் கைகளினால் தந்தியைப்பிரித்துப்படித்தேன்.

[மாஸ்டர்! பத்திரிகைகளிலே தொடர்கதை எழுதுகிறவர்கள் 'அடுத்தது என்ன' என்ற ஆவலைக் கொடுப்பக்கூடியதாக 'தொடரும்' என்று போடுவார்கள். அதுமாதிரி நீங்களும் 'ஏதோ பயங்கரச்செய்தியுடைய ஒரு தந்தி வந்தது. பதறும் கைகளினாலே அதைப்பிரித்தேன்.....' என்று சொல்லிவிட்டுப் பேசாமலிருக்கிறீர்களே; அது என்ன அப்படிப் பொல்லாத விஷயம்? சொல்லுங்கள்!']

"அந்தத் தந்தியிலே என்ன இருந்ததென்று கேட்கிறீர்கள்?..... நான் என்னுடைய தாயாரை உயிருக்குயிராய் நேசிப்பது உங்களுக்குத் தெரியும். எல்லாருக்குமே தெரியும். ஆனால் என்னுடைய தகப்பனாரிடம் நான் கொண்டிருந்த பேரன்பு—நன்றி—மரியாதை எல்லாம் என் நெஞ்ச நிறைய இருந்தது. ஆனால் வெளியிலே தெரிந்ததில்லை. என் தகப்பனாரிடம் நான் கொண்டிருந்த அன்பையும், பக்தியையும் என்னதாயார்கூடச் சரியாக உணர்ந்திருக்கமுடியாது. ஏனென்றால் நான் அப்பாவோடு அதிகம் பேசுவது கிடையாது. ஏதும் அலுவலில்லாமல் அவர் திருக்கும் பக்கத்துக்குக்கூடப் போகமாட்டேன். நான் அவரிடம் கொண்டிருந்த மரியாதைதான் இதற்குக் காரணம்..... அவருக்கு நான் ஏதோ பெரிய கடமைப்பட்டிருப்பதுபோலவும், நான் என்னதான் செய்தபோதிலும் அந்த நன்றிக்கடன் தீராத போலவும் என் உள்ளத்திலே ஒரு எண்ணம் படர்ந்து நிறைந்திருந்தது. அவருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்க—கடமை செய்ய ஒரு சந்தர்ப்பம் வராதா என்று என் மனம் என்றுமே ஏங்கிக்கொண்டிருந்தது.....ஐயா, அது தீராத ஏக்கமாகவே நின்று விட்டது. ஆம், அந்தத் தந்தி என்னுடைய அருமைத் தந்தையாருடைய மரணச்செய்தியைத்தான் கமந்து வந்திருந்தது. செய்தியை வாசித்தபிறகு நான் இந்தச் சாதா

ரணமான உலகத்தில் இல்லை. பெரிய சந்தோஷம்— இன்பம் ஏற்பட்டால் இந்த உலகத்தையே அது மறைத்து விடுமென்று எழுதுவார்கள். அதேமாதிரி பெரிய துன்பமும்—கவலையும்—இந்த உலகத்தை நமக்கு மறைத்துவிடுகின்றன. நான் எப்படி யாழ்ப்பாணம் வந்தேன், எனது நந்தையின் மரணச் சடங்குகளை எப்படிச் செய்தேன் என்பதெல்லாம் கொஞ்சங்கூட எனக்கு நினைவில்லை. ஏதோ மற்றவர்கள் சொன்ன கட்டளைகளை என் உடம்பு நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தது. மனம் துயரச் சமுத்திரத்திலே அமுங்கிச் செயலற்றுவிட்டது. யாரோ சொன்னார்கள், “கடைசி நேரத்தில் ஏதோ கண்ணிலே முழிக்க முடியாவிட்டாலும், ‘கடமை’ செய்யவாவது கொடுத்து வைத்துவிட்டார்!” என்று.

‘கடமை!’

என் தகப்பனுருக்குச் செய்யவேண்டுமென்று என் மனம் துடித்துக்கொண்டிருந்த நன்றிக்கடன், இந்தக் ‘கடமை’தானா?

அந்தத் துயரத்திலும் எனக்குச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது! ...

[“அதன் பிறகு எப்போது கொழும்புக்குப் போனீர்கள்:—பிறகு நடந்ததைச் சொல்லுங்கள்.”]

பிறகு நான் கொழும்புக்குப் போகவேயில்லை. தகப்பனுருக்குப் பிறகு ‘குடும்பத் தலைவன்’ என்ற பொறுப்பை நான்தானே ஏற்றவேண்டியிருந்தது! உத்தியோகம் பார்த்தால் மாத்திரம் போதுமா? காணி, பூமி; அது, இது என்று எத்தனையோ பொறுப்புகள்! எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அம்மாவைத் தவிராக விட்டு விட்டு நான் எப்படிப் போகமுடியும்? எனக்கு உன்னுள் பள்ளிக்கூடத்திலேயே இடம் கிடைத்துவிட்டது!— ஐநூறு ரூபாயைத் தவிர வேலை யூயா! அது கிடக்கட்டும். இதற்குப்பிறகு

‘அம்மாவின் ஆய்க்கிளை நாங்கமுடியாமல்’ கல்யாணமும் செய்துகொண்டேன்

[“திரேசா?”]

அவளுடைய நினைவுகள் மங்கிமறைந்துவிட்டன. என் ‘இல்லா’ளாய் மாத்திரமில்லாமல் ‘உள்ளா’ளாயும் வந்து வாய்த்த செல்லம் என்ற சூரியப்பிரகாசத்துக்கு முன்னே அந்த மின்மினியின் பகட்டு இருந்த இடமும் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. இந்த நிலையிலேதான் நான் அன்று படம் பார்க்கப் போனேன்; அங்கே திரேசாவை— அவளுடைய பழைய மினுமினுப்போடும் அவளுடைய ‘கணவன்’ என்ற பண்டத்தோடும் சந்தித்தேன்.

[‘அடேயப்பா! ஒரு மாநிரி பாரதக் கதைபோல இழுத்துப் பறித்து சதையை முடிக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே!அது சரி; ஏதோ, ‘கல்யாணமான பிறகுதான் உண்மையான காதலைக் காணமுடியும், அதற்குத்தான் பெரிய சக்தி இருக்கிறது’ என்று கதை சொல்ல ஆரம்பித்தீர்களே, கடைசியில் கதைக்கும் கருத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு, கோகுலாஷ்டமீக்கும் குலாம் காதலுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புதானே?]

‘நான் இன்னும் கதையே சொல்லவில்லையே!’

‘என்ன!.....’

‘ஓமோம், கதை ஆரம்பித்த இடத்திலேதானே இருக்கிறது? நான் ஆரம்பிக்கு முன்னர் நீங்கள் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி விடுத்த விடுத்துக் கேட்டீர்கள்

அனுமார் வால்மாநிரி அந்த விருத்தாந்தம் வளர்ந்து போனதே தவிர, கதை ஒரு அடிகூட நகரவில்லையே!’

‘சரியாய்ப்போச்சு!.....இனியாவது உங்கள் ‘கதையைச் சொல்கிறீர்களா?’

க ம

'இனி, நீங்கள் குறுக்கே கேள்வி கேட்டாற்கூட நாள் வீண் அலம்பல் அலம்பப் போவதில்லை.....கச்சிதமாய் நிறுகதை இலக்கணத்தோடு முடிக்கப்போகிறேன்'

'அச்சா, நமது எழுத்தாளர் உலகத்துக்கு உங்களைப் போன்ற ஒருவர் சரி, சரி; கதையைச் சொல்லுங்கள்!'

நண்பர் சதாசிவம் சொல்லுகிறார்:]

"என்ன மாஸ்டர்! மறந்துவிட்டீர்களா?....."

தென் பூசிய குரலிலே திரேசா கேட்டது என்னைப் பார்த்துத்தான்! படம் ஆரம்பமாக இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள்கூட இல்லை. பிரகாசமான மின்சார விளக்குகள் ஆணைக்கப்பட்டபின் நிலவு போன்ற ஒரு மெல்லிய வெளிச்சத்திலே—அந்த வெளிச்சம், அந்தச் சூழ்நிலை மனிதரின் மனத்தையும் பாதிக்கிறதா! திரேசாவைப் பற்றிய பழைய நினைவுகளைல்லாம் ஒரு கணநேரத்தில் வந்து போனபிறகும்—அவள் எந்தத் 'தர்மான பெண்' என்பதை நினைவுகூர்ந்தபிறகும், அவளுடைய குரலிலே என் மனம் இனிமையை துகர்கிறதா! அவளுடைய தோற்றத்திலே அழகை—கவர்ச்சியைக் காண்கிறதா! மயக்கம்—கயமை மயக்கம் ஏற்படுகிறதா!

"ஓ....." என்று நான் நாக்கைக்கடித்துக்கொண்டே எழுந்தேன்—'ஐயையோ, இதுவரை உங்களைக் கவனியாமல், உங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருக்கிறேனே!' என்று சொல்வதன் 'முத்திரை' தான் இந்த நசக்குக் கடிப்பு.

எனக்கு இரண்டு வரிசைக்கு முன்னால்தான் அவளும் 'அவ'ரும் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னாலிருந்த வரிசைக்கு நான் போனேன். திரேசாவின் எண்ணத்திலே

பொங்கிய பழைய நினைவுகள் அவளுடைய முகத்தின் கவர்ச்சிக்குச் சிகரம் அமைத்தன. 'அவ'ருடைய முகத்தை நான் அதிகம் கவனியாது விட்டாலும், ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புத்தான் அதை அலங்கரித்திருக்க முடியுமென்று நினைக்கிறேன். 'அவ'ருக்கு நேரே பின்னாலிருந்த நாற்காலியில் நான் போய் உட்கார்ந்தேன். திரேசா சாடையாகத் திரும்பினாலும் என்னைப் பார்ப்பதானால்; பாவம்!—அவள் கணவர் என்னைப் பார்ப்பதானால் உடம்பை முறுக்கித் திரும்பிப்பார்ப்பதானால், கழுத்து வலியெடுக்கும்வரை!—நான் வேண்டுமென்றே இப்படி ஒரு நிலையை சிருட்டித்துவிட்டதாக நினைக்கவேண்டாம். நம் செயலாக இப்படி அமைந்துவிட்டது.

"மறந்து போனீர்களா மாஸ்டர்?....."

அவளுடைய குரலும் பாவமும் ஏதோ மிக உரிமையோடு கதைப்பதுபோலிருந்தது. 'பக்கத்திலே 'அவ'ர் இருக்கிறாரே; இவள் இப்படிக்கதைக்கிறாளே;—அந்த மனுஷன் என்ன நினைப்பாரோ!.....' என்று எனக்குக் கொஞ்சம் யோசனை. நான் தலையை அசைத்து அவரைச் சுட்டிக்காட்டி "அவருக்கு எங்கே வேலை?" என்று கேட்டேன்.

அவள்தான் சொன்னாள்: "கொழும்பிலேதான்—சாம்ஸ் கொம்பனியில் கிளாக். மூன்று நாள் வீவில் வந்தவர். நாளைக்குப் பின்னேரம் போகவேணும்....."—அவள் அவரைப்பற்றி அறிமுகப் படலத்தை நீட்டிக்கொண்டிருக்கையில் அவர் மெல்லத்திரும்பிப் பாதிமுகத்தைக் காட்டி ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தார். அந்த முகத்திலே 'இவர் ஒரு பாவம்; அப்பாவின்' என்று ஒருவரும் எழுதிவைக்கவில்லை. எழுதவேண்டிய தேவையுமில்லை. இந்த உலகத்திலே இதுவும் ஒரு இயற்கையா? இப்படி ஒரு 'மாதிரி' யான பெண்களுக்கு வந்து சேருகிற கணவன்மார் பெரும்

பாலும் அப்பானிகளாகத்தான் இருப்பார்களா? அல்லது சூராதிரூரர்களும் இத்தகைய பெண்களோடு வாழத் தொடங்கியவுடன் ஆணவம் கெட்டு விடுகிறார்களா?.....

படம் ஆரம்பித்துவிட்டது! தயிழ்ப்படமல்ல; ஆங்கிலப்படம். விழுவிறப்பாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அதலை திரேசாவைப்பற்றிய எண்ணம் சற்றே நெஞ்சில் உறங்கிக் கிடந்தது. அந்த உறக்கத்திலும், அவன் இரண்டு மூன்று தரம் திரும்பிப் பார்த்தது கனவு கண்டதுபோல ஞாபகம் வருகிறது.

இடையிலே 'இடைவேளை' வர, 'பளிச்சென்ற பிரகாசமான வெளிச்சம் தியேட்டரைப் பகலாக்கியது. அந்தப் 'பகல்' வெளிச்சத்திலே உட்கார்ந்திருப்பது என்மனத்திடத்தைக் கலைத்து—என்னைக் கோழையாக்கி, ஒரு பயத்தை உண்டாக்கிற்று. மெல்லச் சுற்று முற்றும் பார்த்தேன், யாராவது தெரிந்தவர்கள் வந்திருக்கிறார்களா என்று. நல்ல வேளை! அப்படி ஒருவருமே இல்லை....

திரேசா திரும்பிப் பார்த்தான். சிரித்தான். அந்த வெளிச்சத்துக்கும் மேலாக அவளுடைய சிரிப்பு வெளிச்சம் போட்டது.

"படம் எப்படி?" என்று கேட்டான். 'பரவாயில்லை' என்றேன்.

என்ன நினைத்தானோ தெரியாது; உடனே 'அவ்ருடைய பக்கம் திரும்பி ஏதோ இரகசியம் பேசினான்.

அவர் எழுந்தார். திரும்பி என்னைப் பார்த்து ஒரு புன்சிரிப்புச் சிரித்தார். ஏனோ எனக்குப்பரிதாபமாக இருந்தது. "இருங்கள்; வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு வெளியே நடந்தார்.

அவர் மறைந்ததும், "அவரை எங்கே கலைத்துவிட்டீர்கள்?" என்று நான் கேட்டேன்.

திரேசா தாராளமாக என் பக்கம் திரும்பிக்கொண்டு, "ஏன் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையா?" என்றான்!

இவன் இதுவும் கேட்பான்; இன்னமும் கேட்பான். நான்தான் தெரியாததனமாக வாயைக் கொடுத்துவிட்டேன். அல்லது தெரிந்துகொண்டுதான் — இப்படியான ஒரு பதிலை எதிர்பார்த்துத்தான் நானும் கேட்டேனோ! ...

திரேசா தன்னுடைய 'ஹான்ட் பாக்' கிறுத்து அவசர மவரமாக ஒரு கடதாசித் துண்டை எடுத்து அதில் ஏதோ எழுதினான். பிறகு அதை என்னிடம் தந்து "இதை வைத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

"இது என்ன மந்திரம்?"

"மந்திரமில்லை. இதில் எங்கள் வீட்டு விலாசம் இருக்கிறது நீங்கள் நாளைக்குக் கட்டாயம் எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேணும்"

"ஏன் நாளைக்கு ஏதும் விசேஷமோ?"

"நீங்கள் வருவதே ஒரு விசேஷத்தானே?"

"நாளைக்கு 'அவர்' பயணம் போகிறாரே; அந்த நேரத்தில் நான் வந்தால் இடைஞ்சலாயிருக்குமோ?"

"அவர் 4 மணிக்கு புறப்படுகிறார். மாங்குளத்தில் யாரையோ சந்திக்கவேணுமாம். நீங்கள்....."

"நானும் வருவதானால் 4 மணிக்குப் பிறகுதான் வர முடியும். அவர் போன பிறகு?"

"நீங்கள் அவரையா பார்க்க வரப்போகிறீர்கள்?"

"வேறு யாரைத்தான் அங்கே வந்து பார்ப்பீர்கள்?"

"என்னைக்கண்டால் உங்களுக்குப் பிடிக்காதாகும்?"

“ திரேசா.....”

“மாஸ்டர்!.....ஏதோ சந்தர்ப்பங்கள் எத்தனையோ பேரைப் பிரித்து, ஒவ்வொரு திக்கில் போட்டுவிடுகின்றன..... என்னுடைய நெஞ்சில் அன்று எழுதிய படம் இன்னும் அழியவில்லை.....ஸ்! அவர் வருகிறார்..... உங்களுக்கு எத்தனை குழந்தைகள் மாஸ்டர்?”

என்னுடைய பிடரியிலே யாரோ அடித்தது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி. ஆனாலும் அவன் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லத் தவறவில்லை.

“இரண்டு. மூத்தது ஆண்; பிறகு பெண் குழந்தை.”

‘அவ’ரும் வந்து அமர; வினக்குகளும் அணைந்தன. ‘இடைவேளை’ முடிந்துவிட்டது!

அவர் திரேசாவிடம் எதையோ கொடுத்தார். பிறகு என்னிடம் ஒரு சிகரட்டை நீட்டினார். “எதற்கு உங்களுக்கு வீண் சிரமம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே வாங்கினேன். சிகரெட்டை நான் பற்றவைத்ததும், திரேசா திரும்பி என்னிடம் கையை நீட்டி, “இந்தாருங்கள் மாஸ்டர்!” என்றாள்.

இருட்டு. அவளுடைய கணவரின் தலைக்குப் பின்புறமாக அவளுடைய கை என் பக்கம் நீண்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து ‘ரொவ்வீ’யை எடுக்க என் கை உயர்ந்தபோது,--வெறுங் கோழை!—அது உள்ளுக்குள் பதறிக்கொண்டிருந்தது!

நான் மெதுவாக ஒரு ‘ரொவ்வீ’யை எடுத்தேன். எடுத்து விடுகு முன்பே அவளுடைய விரல்கள் குவிந்தன. என்னுடைய விரல்கள் அவற்றுக்கிடையே அகப்படும் அகப்படாமலும் மீண்டும் வந்துவிட்டன!

இது என்ன, இவ்வளவு புழுக்கமா? — வெயர்த்துக் கொட்டுகிறதே!

கணநேர மயக்கம் -- இன்ப மயக்கம் — இல்லை. கயமை மயக்கம், திரைப்படத்தின் தொடர்பைக்கூட நினைவிருந்து அறுத்துவிட்டது!

ஏதோ ஒரு விதமாகப் படம் முடிந்துவிட்டது.—கதாநாயகனும் காதலியும் கட்டியனைத்து முத்தமிழுகின்ற அந்தத் தோற்றம் கண்களை விட்டு மறைவதற்கு முன்பே வினக்குகள் வெளிச்சம் போட்டுவிட்டன. வெளிச்சத்தைக் கண்டவுடனேயே திரும்பி என்னைப் பார்த்த திரேசாவின் கண் பார்வையில் இருந்தது நானா அல்லது அந்தக் கதாநாயகனா என்று சொல்லமுடியாது.....

எழுந்துவிட்டோம்.

என் மனத்திலே ஒரு நிம்மதியா, இந்த ‘மாயை’யை விட்டு நீங்கிப் போகிறேனென்று! அல்லது ஏக்கமா, கைக்குக் கிட்ட வந்த இன்பம் கலைந்துபோகிறதே யென்று! ...

வெளியே வந்துகொண்டிருந்தோம். அவர் முதலில்: பிறகு அவன்; அவளுக்குப்பின் நான். — நிச்சயம் இந்த வரிசை ஒழுங்கை அவன் வேண்டுமென்றே ஏற்படுத்தியிருப்பான்!

வாசற் கதவருகே—

ஒரு சிறு நெருக்கடி—அந்த நெருக்கடியில் ‘அவர்’ வெளியே போய்விட்டார். ஐயோ பாவம், திரேசாவும் போவதற்கிடையில் இரண்டு மூன்று பேர் புகுந்துவிட்டார்கள்!!

திரேசா டக்கென்று திரும்பினால் என்னிடம்.

“மாஸ்டர்! கட்டாயம் காத்திருப்பேன்.....”

“என்ன விசேஷமென்றால்?”

“.....எவ்வளவோ இருக்கிறது. சொல்லுங்கள், வருவீர்களா மாட்டீர்களா?”

“வருகிறேன்—”

இருவரும் வாசலை அணுகினோம். வளையலணிந்த ஒரு மென்மலர்க்கை திரும்பி வந்து என் விரலைப் பிடித்து ஒரு

நகக்கு நகக்கிற்று.... தொடர்ந்து இரு கயல் மீள் கள்
என்னைப் பார்த்து ஒரு கள்ள மயக்கம் செய்தன

அடுத்த நாள்.

நாயிற்றுக்கிழமை யாதலால் இரண்டு மணிக்குத்
தான் ஆடிப் பாடிச் சாப்பாடு முடிந்தது. நான் சாய்வு
நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு ஏதோ ஒருபத்திரிகையை
விரித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். — படிக்க முடிய
வில்லை; மனம் எங்கேயோ மேயப் போய்விட்டபின்,
வெறும் சதைப் பொருளான கண்ணுக்கு எங்கிருந்து
பார்வை வரும்?

என் மன அரங்கிலே திரேசா நாட்டியம் ஆடிக்கொண்
டிருந்தான்.

அவளுடைய பார்வை—

அவளுடைய சிரிப்பு—

அவளுடைய பேச்சு—

அவளுடைய செய்கை—என் விரல்களிலே அவள்
விளையாடியது!

எனக்குப் போதை ஏறிவிட்டது!

நான் எழுந்தேன், செல்லத்துக்கு ஏதாவது ஒரு சாட்
டுச் சொல்லிவிட்டுத் திரேசாவைச் சந்திக்கப் போவதற்
காக.

“பா... ஆ... ப்பா.....ஆ...” என்று ‘பா பா’
இராகம் போட்டுக்கொண்டு தத்தகப் பித்தக என்று
நடந்து வந்தான் என் அருமைச் செல்வன். அவனுக்கு
இரண்டு வயது கூட நிரம்பவில்லை. அதற்கிடையில் எவ்
வளவு சுட்டித்தனம்! நான் திரும்பிப் பார்த்ததும்—இந்த
உலகத்தின் அழகுச் சக்தி அத்தனையும் தன் முகத்திலே
தவழ ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தான். அந்தச் ‘சின்னஞ்சிறு
கிரியின்’ மோகனத்திலே என்னை — என்னுடைய எண்
னங்களைப் பறிகொடுத்துவிட்டு, “வா கண்ணு!” என்று
கையை நீட்டினேன். அவன் கையிலே ஒரு கட தா சி .

அதை வாசித்துக்கொண்டு ‘கா.....கா’ என்று என்னென்
னவோ அபிநயம் பிடித்தான். அந்த உயிர்த்துடிப்பை
வெறுமனே இந்த வரி எழுத்துகளிலே வார்த்து முடியுமா?

கடைசியில் அந்தக் கட தாசியை என்னிடம் தந்து
விட்டு ஏதோ ஒரு பெரிய காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டது
போல வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

இது என்ன? ஏதோ கடிதம்போலல்லவா இருக்கி
றது!—அதுவும் செல்லத்தின் எழுத்து.....ஓகோ, செல்லம்
கடிதத்தை எழுதி வைத்துவிட்டு, ஏதோ வேறு பாராக்
கில் மினைக்கேட, இவன் தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்
டான் போலிருக்கிறது!

செல்லம் யாருக்கு எழுதியிருக்கிறான், என்ன எழுதி
யிருக்கிறான் என்று நான் அறிய ஆவல் கொண்டதில்
வியப்பில்லை. கணவனும் மகிவியுமானாலுங்கூட ஒருவர்
கடிதத்தை மற்றொருவர் பார்க்கக்கூடாதென்ற ‘நாகரீக’ப்
பழக்கம் எங்களிடையே கிடையாது.

கடிதத்தை வாசித்தேன்:

‘அன்புமிக்க தோழி,

பல நாட்களாகச் சந்திக்காத உன்னை நேற்றுச் சந்
தித்தேன். அதுவும் நீயே என்னைத் தேடி வந்திருந்தாய்.
என்னுடைய நட்பைப் பெரிதாகக் கருதி அன்புடன் வந்த
உனது மனம் தோகும்படி நடந்துவிட்டேன். தயவுசெய்து
என்னை மன்னித்துக்கொள். நீயும்—தோழிகளும் சேர்ந்து
ஆரம்பிக்கப்போகும் ‘அகில இலங்கைத் தமிழ் மகனிர்
முன்னேற்றக்கழக’த்தில் நானும் நிச்சயம் பங்குபற்றுவே
னென்றுதான் நீ வந்திருப்பாய். நான் மறுத்தது உனக்கு
மிகுந்த ஏமாற்றத்தையும் வருத்தத்தையும் தந்திருக்கும்.
உனக்கு மாத்திரமல்ல; உன்னைப்போன்ற ஒரு அருமை
யான சினேகிதியின் வேண்டுகோளை மறுப்பதில் எனக்
கும் மிகுந்த கவலையே நான் என்ன செய்வேன்? உங்கள்
ச.ம. 10

கழகத்தில் சேருவதிலோ சந்தாப்பணம் தருவதிலோ எனக்கு ஆட்சேபமில்லை. ஆனால் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் கூட்டங்களுக்கு வந்து பங்குபற்ற வேண்டுமென்று கேட்டாயே, அதைத்தான் என்னால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியவில்லை வெட்கத்தைவிட்டுச் சொல்கிறேன். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையையும் நான் எவ்வளவு ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேனென்று உனக்குத் தெரியுமா? நீண்ட ஆறு நாட்களுக்குப்பிறகு ஒரே ஒரு ஞாயிறுதானே வருகிறது! இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒரு நாள்தானே என் கணவர் என்னோடு விட்டில் இருப்பார்..... தோழி, அவரைப் பிரியாமலிருக்கும் அந்த ஒரே ஒரு அருமையான தினத்தை எந்தக் காரணத்துக்காகவும் நான் இழக்க விடுப்பதில்லை..... நீ பரிசுசிக்கக்கூடும். எனக்குக் கிடைத்ததுபோல உனக்கும் 'உயிருக்குயிரான' ஒரு அன்புக் கணவர் கிடைத்தால் —பிறகு நீ பரிசுசிக்கமாட்டாய்....."

கடிதம் எழுதிமுடியாமல் இவ்வளவோடு நின்றுவிட்டது. கடிதத்தில் காணப்பட்ட ஒவ்வொரு சொல்லும் என் நெஞ்சிலே சாட்டைகொண்டு அடித்தது.....திரேசாவைப் பற்றியெழுந்த கயமை மயக்கம், செல்லத்தின் காதல் மருந்தினாலே கரைந்து இருந்த இடமும் தெரியாமல் ஒழிந்து போயிற்று.....

"இவன் பெரிய மோசம்; ஒன்றையும் வைக்க விடுகிறானில்லை. ஒ! இதை உங்களிடமா கொண்டு வந்து தந்துவிட்டான்!நீங்கள் பார்க்கக்கூடாது இங்கே தாருங்கள்!" என்று சொல்லிக்கொண்டே செல்லம் ஓடிவந்து என் கையிலிருந்த கடிதத்தைப்பறித்தான்.

என் கிட்ட வந்தவனை நான் விடவில்லை!

5. உள்ளும் புறமும்.

"தா—தெய்; தரிகிட—தரிகிட..." என்று தானக் காரர் ஆரவாரித்தார். பின்னையார் கோவிலின் வெளி மண்டபத்திலே சின்ன மேளக்காரி துகள் பறக்க ஆடிக்கொண்டிருந்தான். பெண்களும் குழந்தைகளும், அந்த வேடிக் கையைக் கண்டுகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அவளோ அடிக்கடி கண்ணை வெட்டி, பல்லைக் காட்டி, வெளிச்சம் போட்டுக்கொண்டிருந்தான், ஆண் பின்னையர்கள் இருந்த பக்கத்தைப் பார்த்து! கிழவர்களுக்கு மனதுள்ளே வாலிபம் துளிர்ந்துக்கொண்டிருந்தது. சிகழ்கால வாலிபர்கள் — குறிப்பிடத்தக்க புள்ளிகள் — பின்னாலே வரிசையாக, ஸ்ரீரலாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வரிசையிலே 'பெற்றோ மாக்ஸ்' லைற்றின் ஒளிமோத, அங்கிருந்து மோதிரக் கற்கள் டாலடித்தன; கைக்கடிக்காரங்கள் பளிச்சிட்டன. இடையிடையே கழுத்துச் சங்கிலிகளும் மின்னின.

'உனைக் கண்டு மயங்காத பேர்களுண்டோ' என்ற பாட்டின் அடியைப் படித்துவிட்டுச் சின்ன மேளக்காரி 'ஜீகு ஜீகு' என்று வட்டமாகச் சுழன்று வந்து கொண்டிருந்தான்...

ஆதிமூலத்திலே, அழுது வடிந்துகொண்டிருந்த தேவ்காடுவெண்ணெய் விளக்குகளும் தானுமாய்ப் பின்னையார் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தார்!

பின்னையாருக்கும் பெரியவராய், கண்கண்ட கல்நெஞ்சராய்ப் பிரசித்திபெற்ற டொக்டர் சந்திரமூர்த்தி அவர்களுக்கு இந்த அசலான சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு நப்பாசை

தோன்றிற்று. சதிராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்த பாதை வழியே சின்னமேளக்காரியின் பக்கமாக இங்கிருந்து மறு பக்கம் போய்ச்சேர வேண்டுமென்பதுதான் அந்த ஆசை. அந்த ஆசையின் வேகத்திலே முகம் பூசிக்க, அங்குமிங்கு மாய் நரைத்துக்கொண்டிருந்த மீசையைக் கையினால் தடவி விட்டுக்கொண்டு எழுந்தார். இடுப்பிலே மல் வேட்டி கச முசக்க, பட்டையாக மடித்து அரையிலே சுற்றியிருந்த சேலம் பட்டுச் சால்வையின் அகலச்சரிகை தக தகக்க, ஒரு ராஜ நடை போட்டுக்கொண்டுவந்தார். உடலெங்கும் ஒருவித புல்லரிப்பும், ஆயிரக்கணக்கான கண்கள் தம்மையே நோக்குவதுபோன்ற உணர்ச்சியினால் ஒரு பர பரப்பும் மோதிக்கொள்ள ஒருவிதமாகச் சின்னமேளக்காரியின் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார். அவன் வட்டம் போட்டுச் சுழன்றுவந்து இவரோடு மோதிக்கொள்ளப் போனவன் மெல்ல மரியாதையாக ஒதுங்கி, ஒரு மோகப் புன்னகையை உதிர்த்தி விட்டு ஆட்டத்தைத் தொடர்ந்தான். கூட்டத்தின் ஓரத்திலிருந்து 'உஸ்ஸ்' என்று மெல்ல ஒரு சிரிப்பொலி இலேசாகத் தலை தாக்கிற்று. டொக்டரும் அசட்டுச் சிரிப்புடன் இலட்சியத்தை எட்டிப் பிடித்துவிட்ட மன நிறைவுடன் அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்.

சின்னமேளக்காரியின் இந்த 'டான்'சையும் அதன் காரணகர்த்தாவான—திருவிழா உபயகாரரான டொக்டர் சுந்தரமூர்த்தியின் பக்திப் பெருக்கையும் பற்றி எழுதிக் கொண்டிருப்பதென்றால் - ஆஹா, ஆனந்தந்தான்! அதை எழுதிய எனக்கும், படிக்கிற உங்களுக்கும், படிப்பதைக் கேட்கிற உங்கள் நண்பர்களுக்கும் கூட மோட்ச உலகத்திலே இடமொதுக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால்,

சுந்தரமூர்த்தி அவர்களின் பக்திச் செல்வம் இந்த வருடம் ஏன் இவ்வளவு தூரம் கடல்மடை திறந்தாற்போலப் பெருக்கெடுத்து இருக்கிறது என்ற விஷயத்தைக் கொஞ்சம் ஆராய் புகுந்தால்—ஐயோ, நெஞ்சு துடிக்குதையோ, இந்த நிலைகேட்ட மாந்தரை நினைந்து விட்டால்!

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. சுந்தரமூர்த்தி அதிகாலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு, 'அனுட்டானம்' பார்த்து, விழுதியைத் தண்ணீரிலே குழைத்துப் பட்டையாகக் குறிகளை இழுத்துக்கொண்டு விட்டுக்குள்ளே ஒரு முலையில் புனிதமாக மாட்டப்பட்டிருந்த சுவாமி படங்களை ருக்கே போனார். அங்கே ஒரு தட்டில் பூக்களும், விழுதி, கற்பூரம், சாம்பிராணிக்குச்சி முதலியனவும் தயாராக இருந்தன. பூக்களை எடுத்துப் படங்களின் மேலிருந்த சிறு வளையங்களிலே சொருகினார். இரண்டு படங்கள்; ஒன்று பிள்ளையார்—வருகிற விக்கினங்களையெல்லாம் தீர்த்து வைப்பதற்கு; செய்கிற பாவங்களையெல்லாம் மன்னித்துக் கடைத்தேற்றுவதற்கு. மற்றது இலட்சுமி—செல்வத்தை அன்னிக் குவிப்பதற்கு.

பூக்களைச் சார்த்திவிட்டுச், சாம்பிராணிக் குச்சிகளைக் கொழுத்தி வைப்பதற்காக நிமிர்ந்தார். அட, தூண்டாமணி விளக்கைக் கொளுத்தவேயில்லை. போய்த் தொலைகிறது; அவர் தான் கொளுத்திவிடலாமென்றாலும் விளக்கில் திரி கூட இல்லையே! சுந்தரமூர்த்திக்குச் சற்றுக் கோபம் வந்தது. 'மீனாட்சி! மீனாட்சி!' என்று அவர் கூப்பிட சத்தத்தின் வேகத்தைக் கேட்ட அவருடைய இல்லான், "ஏன் ஐயா, கூப்பிட்டியா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே தொப்புத் தொப்பென்று நடந்து வந்து கதவருகே நின்றான்.

“இந்த வினக்குக் கொழுத்துகிறதில்லையோ? திரி கூடப் போடவில்லை!”

“திரிகூடப் போடவில்லையா? அந்தக் கழுதையிடம் எத்தனை தரம் சொன்னேன். மூதேவி வர வர மோசமாய்ப் போகுது! பாக்கி! பாக்கி!” என்று அந்த மீனாட்சியம்மாள் அலறினாள்.

‘பாக்கி’ என்று சொல்லப்பட்ட அந்தப் பாக்கியலட்சுமி ‘அம்மா!’ என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

“உனக்கு எத்தனை தரமடி சொல்கிறது? வினக்குக்குத் திரி போட உனக்கு என்ன கேட்டி வந்தது?” என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்தப் பத்து வயதுச் சிறுமியின் கையைப் பிடித்துத் தர தரவென்று இழுத்துக்கொண்டு பின்பக்க வீரத்தைக்குப் போனாள் மீனாட்சியம்மாள். அங்கிருந்து வந்த ‘கனீர் கனீர்’ என்ற பிரம்படியின் ஓசையும், “அம்மா! அம்மா! ஒரு நாளும் இல்லையம்மா! சின்னம்மாதான் பேப்பர் வாங்கி வரச் சொல்லிப் போகச் சொன்னு! ... ஐயோ, அம்மா! அம்மா!” என்ற பரிதாபமான குரலும் பூசையறையிலே இருந்த டொக்கடின் செவிகளில் புகுந்து மனத்திலே திருப்தியை உண்டாக்கின. படத்திலே—கண்ணாடிச் சட்டத்துள்ளே கிடந்த அந்தத் தெய்வங்கள் கூடத் திருப்திப்பட்டனவோ!

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் பாக்கியம் ஒருகையில் திரியும், மறு கையில் தேங்காயெண்ணெய்ப் போத்தலும், கண்களில் நீரும், கன்னத்தில் நகக்கீறலும், முதுகிலே பிரம்பின் அடையானங்களுமாக வந்து சேர்ந்தாள். அவளுடைய தலைமயிரை எப்படி வர்ணிப்பது, என்ன உபமானத்தைச் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. கார்மேகம் போன்ற கூந்தலையும், மயில் தோகை போன்ற—கடல்

அலைபோன்ற,—புகை போன்ற—இன்னும் எத்தனையோ விதமான கூந்தல்களைப்பற்றியெல்லாம் நிறையப் படித்திருக்கிறோம். ஆனால், இந்தப் பாக்கியின் கூந்தலை யாரே வர்ணிப்பார்! அழகான முகந்தான்; ஆனாலும் பேணுவா ரற்று பெட்பழிந்து போயிற்று. இருப்பிலே ஒரு சேலை. அதிலே ஒரு நீளப்பீற்றல். அதன் நிறம் ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒரு விஷயம்!

அதோ, அந்தக் கண்ணாடிச் சட்டத்திற்குள்ளே இருக்கிற உயிரற்ற—படமாகிய—பாக்கிய ‘லட்சுமி’யையும், இந்த உயிருள்ள பாக்கியலட்சுமியையும் ஒத்துப் பார்க்கும் போது ... ஐயோ இந்தப்பேதைப் பெண்ணும் அப்படி ஒரு படமாகப் பிறந்திருக்கக்கூடாதா? எத்தனை பூசைகள், படையல்கள்!... படமாக இல்லாவிட்டால், சிலையாக, கல்லாக, மரமாக, மண்ணுக்கட்டியாக, ஏதேனும் உயிரற்ற படமாகப் பிறந்திருக்கக் கூடாதா? இவளுக்கு உயிர் என்று ஒன்று இருந்ததால்தானே, எட்டு ரூபாவுக்கும் ராப்பாட்டுக்குமாகக் கண்கண்ட நரகலோகத்திலே கதி கெட்டுக் கலங்குகிறாள்!

கந்தர மூர்த்தி சாம்ப்ராணிக் குச்சியைக் கொழுத்திப் படங்களின் கீழ் ஆணியிலே மாட்டிவிட்டுக், கற்பூரத்தைக் கொளுத்தி விபூதித் தட்டிலே வைத்து விட்டு கண்களை மூடி, இருகைகளையும் ஏந்திக்கொண்டு—ஆகா, என்ன பரவச நிலை! .. என்னபரவச நிலை! .. அவர் வாய் ஏதோ முணு முணுத்தது:

“பொல்லாப் பிழையும் இல்லாப் பிழையும்.....”

திடீரென்று வாசலிலே, “சிவசிதம்பரம்! சிவசிதம்பரம்!” என்று வார்த்தைகள் கண்ணென்று ஒலித்தன. கந்தரமூர்த்தி டக்கென்று கண்ணெனியிழித்துத் திரும்பி,

“வாருங்கோ சாமி! வாருங்கோ சாமி!” என்று இருகைகளையும் நீட்டி உபசரித்தார்.

“சிவசிதம்பரம்... இன்றைக்கு என்னவிசேஷம், எல்லாம் கொஞ்சம் வெள்ளெனவே நடக்கிறதா?” என்று சிவானந்தசாமி விசாரித்தார்.

“ஆல்பத்திரிக்குப் போகுமுன்னே வேறு ஒரு இடத்துக்குப் போகவேணும் சாமி! அதனால்தான்...”

டொக்ரருக்குச் சிவானந்தசாமி என்றால் உயிர். அந்த வீட்டிலே சாமியின் சொல்லுக்கு உயர்ந்த மதிப்புண்டு. சாமி தள தள வென்றும் கொழு கொழு வென்றும் வேஷம் குறையாமல் பூமிக்குப் பாரமாய் டொக்ரரின் ஆத்மீக வழிகாட்டியாய் விளங்கினார்.

“இன்றைக்கு நானும் ஒரு பயணம் வெளிக்கிட உத்தேசம்.....”

“எங்கே சாமி? எனக்கு இதுவரை ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?”

“சிவசிதம்பரம்! . எனக்கே தெரியாததை நான் எப்படிச் சொல்லியிருப்பேன்? இராத்திரித்தான் கதிரமலையான் கணவிலே வந்தான். ‘என்னடா என்னை மறந்து விட்டியோ?’ என்றான்.....”

“சாமி கதிரமலையானை மறந்தாலும், அவன் சாமியை மறக்கவில்லை!” என்று டொக்ரர் பக்திப் பரவசமாய்ச் சிரித்தார்.

“சிவசிதம்பரம்!அவனுக்கு எப்போதும் பக்தவின் நினைவு இருக்குந்தானே!”

“அப்போ சாமிக்கு இருக்கோ சாமி, வந்து விட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு டொக்ரர் அந்த அறையை

விட்டு வெளியேயேபோனார். அடுத்த அறையில் பெட்டி திறக்கும் சத்தம்கேட்டது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் திரும்பி வந்த டொக்ரர், விழுதித்தட்டிலே பத்து ரூபா கோட்டுகளில் ஐந்து சேர்ந்த ஒரு மடிப்பை வைத்து அதைச் சாமியின் முன்பாக நீட்டி ‘சாமி!’ என்றார்.

“சிவசிதம்பரம் இது என்ன இது?”

“இல்லைச் சாமி! ஏதோ என்னும் ஆனது; ஏற்றுக் கொள்ள வேணும்!”

“ம்.. கதிரமலையான் சித்தம்!” என்று சொல்லிச் சாமி எடுத்துக் கொண்டார்.

கந்தர மூர்த்திக்கு ஒரு ஆறு தல். காலிலேதான் அந்தக் காசு வந்தது. அந்த ஐம்பதோடு இன்னும் ஒரு இருதாற்றைம்பது சேர்த்து முந்தாறுரூபாவாக வந்தது. அட்வகேட் முருகேசு அதிபாலையில் வந்து ஒரு இரகசிய வேலைக்காக அதைக் கொடுத்தார். அந்த இரகசிய வேலையைக் கவனிப்பதற்காகத்தான் இன்று ஆல்பத்திரிக்குப் போகுமுன்னர் அட்வகேட் முருகேசு வீட்டுக்கு அவர் போகவேண்டியிருந்தது. அந்த வேலையைச் செய்வது ‘பாவம் பழியோ’ என்று உன் நெஞ்சிலே இதுவரை ஒரு தாக்கமிருந்தது. அந்தக் காசிலே ஒரு பகுதியை இப்போது ஒரு ‘நல்ல’ விஷயத்தில் சாமிக்குக் கொடுத்து விட்டதால் மனம் ஆறு தல் அடைந்தது! அட்வகேட் முருகேசுவின் செல்வப் புதல்வி - கணவன் சிங்கப்பூரில் இருக்க, இங்கே அவளுக்கு வயிற்றிலே ஏதோ தொந்தரவாம். அதை நீக்கி விடவேண்டுமென்று அட்வகேட் பெரிதும் வேண்டிக் கொண்டார். இது பெரிய பாவமா? பழியா? அப்படித்தான் ஏதோ அற்ப-நினையத்தனை பாவம் வந்தாலும், டொக்ரர் செய்துவரும் எத்தனையோ பெரிய - மலையத்தனை புண்ணியங்களுக்கிடையே இது மறைந்து ஒழிந்து மண்ணாகிப் போகாதா?

டொக்ரரின் உள்ளம் பளிங்குபோலத் தெளிந்தது. ..

இங்கே சின்ன மேளக்காரி ஒருபாட்டை முடித்து விட்டு நிழ்கிறசமயம் - ஒருவாசிபன் எழுந்தோடிப்போய் ஆர்மோனியக்காரனின் அருகில் குத்தியிருந்து ஏதோ குச குசத்தான். ஆர்மோனியக்காரன் பெட்டியிலே புதிய பாட்டை வாசித்தான். சின்ன மேளக்காரியும் அதைக் கவனித்து விட்டு, "அய்யய்யய்ய-சொல்ல வெட்கம் ஆகுதே!" என்று ஆரம்பித்தான்.

சபையோர்-பக்த சிரோன்மணிகள்-ஆந்தப்புது ஆட்டத்தைச் சுவைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வசந்த மண்டபத்திலே எழுந்தருளிப் பிள்ளையார், தும்பிக்கையையும் முடி வரிந்து கட்டிவிட்டதால், முச்சு விடவும் முடியாமல் புதிதாய் முனைத்த கைகால்களுடன் கத்தரித் தோட்டத்து வெருளி மாதிரி 'ஜம்' மென்று உட்கார்ந்திருந்தார்!

6. பிள்ளையார் கொடுத்தார்?

பிள்ளையார் கோயிலிலே இன்று முன்றூத்திருவிழா. பகல் திருவிழாவை முடித்துக்கொண்டு சனங்கள் சற்று முன்புதான் ஆரவாரத்தோடு வீட்டுக்குப் போனார்கள். இடை நேரத்திலே 'விசேட ஒலிபரப்பி' சினிமாப்பாட்டுக்களைக் கிண்ணாரம் போட்டுக் கதறிக்கொண்டிருந்தது.

"கன்னியே மாமரி தாயே"

வீட்டிலே ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்த மூர்த்தி மாஸ்டரின் காதுகளில் இந்தப்பாட்டு விழுந்ததும் லேசாக ஒரு புன்முறுவல் பூத்தார். இது என்ன, மறு சமயங்கள் மானப் பேதகரு செய்யும் பிஞ்சுகள், எம்மதமும் சம்மதம் என்ற சமரச சன்மார்க்க நிலைக்கு வந்து விட்டாரா

மூர்த்திமாஸ்டரின் ஆச்சரியம் கரைகடக்கு முன்பே திடீரென்று பாதிப்பட்டில் ஒலிபரப்பி நின்றுவிட்டது. யாரோ ஒரு வீரசைவர் இந்தவிஷயத்தில் குறுக்கிட்டு விட்டாரென்பதை மூர்த்திமாஸ்டர் ஊகித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே வேறு பாட்டுக் கிளம்பிவிட்டது.

'ஒரு பெண்ணின் மனசைத் தொட்டுப்போனவரே...'

இந்தக் காதல் கீதத்தில் ஒருவரும் குறுக்கிடவில்லைப்போலும்! காதல் எல்லாருக்குமே சொந்தமானது தானே?

மூர்த்தி மாஸ்டர் பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கே பாடசாலையிலிருந்து வந்துவிட்டார். அதற்குப்பிறகுதான் பகல் திருவிழாவும் தொடங்கிற்று. இன்று திருவிழா உபயகாரரோ மூர்த்திமாஸ்டரின் சொந்த மாயா டொக்ரர் கந்தரமூர்த்தி. டொக்ரரின் பக்திப்பெருக்கும், தர்ம கைங்கரியங்களும், ஏன் கல்கெஞ்சத்தனங்களும் கூட அந்தப்

பக்கமெல்லாம் பிரசித்தம். டொக்டர் நான்தோறும் செய்துவருகிற தர்மாதிதர்மங்கள், அவர் செய்திற பாபகிருத்தியங்களைச் சமன் செய்துவிடுமென்றும், அவருடைய கண்கண்ட நெய்வமான விக்கிளேஸ்வரப் பெருமானுடைய முன்றல் திருவிழாவுக்கு மூவாயிரம் ரூபாவுக்குக் குறையாமலே செலவிடுவது வழக்கம். அச்சலான பெரியமேனம், 'உயர்தரமான' பின்னமேனம், முத்துச்சப்பம், மின்சார தீபம், விசேட ஒலிபரப்பு, வாணவேடிக்கை—என்னென்ன செய்யமுடியுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்யவதற்கு டொக்டர் தவறுவதில்லை. 'பின்னையாருக்குச் செய்ய உதவாத சொத்து வேறு யாருக்குத்தேவை? அவர் கொடுத்தது (?) தானே!'

இவ்வளவு கோலாகலமான திருவிழாவை சொந்த மாமனாரே நடாத்தியுங்கூட, மூர்த்தி மாஸ்டர் கோயிலுக்குப்போகவில்லை.—கோயிலுக்கு வெகு சமீபத்தில் அவருடைய வீடு இருந்துங்கூடப் போகவில்லை! அடுத்த வீட்டுச் சின்னச்சிக்கிழவி, "இன்றைக்கெல்லோ பின்னையாருடைய சாத்துப்படியையும் சிறப்பையும் பார்க்க வேணும்! என்ன சிறப்பு, என்ன சிறப்பு!" என்று வர்ணித்துங்கூட மூர்த்தி மாஸ்டரின் மனம் அதில் ஈடுபடவில்லை.

டொக்டர் சுந்தரமூர்த்தி மீது மூர்த்திமாஸ்டருக்குப் பெரிய வெறுப்பு. அவர் தம்முடைய மாமனாராக இருந்த காரணத்தினால் அந்த வெறுப்பு, கோபமாகவும் உருக்கொண்டது. எப்போதாவது வளமாகச் சந்தித்த நேரத்தில் பளார் பளார் என்று நாலு நொருக்குப் போடலாமா என்று நினைக்கும் அளவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. சுந்தரமூர்த்தி மீது மட்டுமல்ல; இந்தச் சமூகத்திலே அவரைப் போன்று சவடாலாக உலாவிவரும் குருவிச்சைகள் எல்லோரிலுமே மூர்த்திமாஸ்டருக்கு ஆத்திரந்தான்! 'உயிர்களிடத்திலே அன்பு செலுத்தும் தன்மையிலே உண்மை

யான தெய்வ பூசனை இருப்பதை மறந்து, ஈன இரக்கமற்ற கொடுமைகளை மனங்கூசாமல் நான்தோறும் செய்து கொண்டு, கல்லிலும் செம்பிலும் கடவுள் இருப்பதாகக் கற்பனைசெய்து, அந்தக் கடவுளையும்கூடக் காண்க்கும் பணத்துக்கும் வாங்கிவிடப் பார்க்கிறார்களே இந்த மூட்டாளர்கள்!' என்று பொருமுவார்.

படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டே யோசித்துக் கொண்டிருந்த மூர்த்திமாஸ்டர் கண்ணயர்ந்துபோனார். மறுபடி இடையில் கண்விழித்தபோது கோயிலிலிருந்து இன்னிசைக் கானங்கள் காற்றோடு வந்தன. 'ஆர்மோலியம், மத்தளம், தாளம், ஜல் ஜல் என்ற சலங்கைச் சத்தம்..... ஒகோ கோ! சின்னமேனம் தொடங்கிவிட்டது போலும்!

'நித்திரைகொன்னவும் வழியில்லைப்போலிருக்கிறது' என்று நினைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் படுத்தவர் 'கம்மா முன்பாத்தி பார்த்துக்கொண்டு வரலாம்; எத்தனையோ பக்த சிரோன்மணிகளின் தலைகள் சின்னமேனகாரியின் காலாட்டத்திலே உருகுகிற வேடிக்கையாவது பார்க்கலாம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

தெருவுக்கு வந்ததும் நேராகக் கோயில்வாசல் தெரிந்தது. ஒளிவெள்ளம்போல மின்சார வெளிச்சங்கள் கண்ணைப் பறித்தன. இரண்டு வீடு தாண்டியதும் மூர்த்தியின் கால்கள் தாமதித்தன. அடுத்த வீட்டில்—வீடா அது? அந்தக் கொட்டிலுக்குள் ஒரு மண்ணெண்ணை விளக்கு உயிருக்கு ஊசலாடுவது தெரிந்தது. மூர்த்திமாஸ்டரின் எண்ணமெல்லாம் அந்தக்குடிசைக்குள் அலுங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆச்சிக் கிழவியிடம்செல்ல, அவர் கால்களும் கோயில் முன்பாத்தியை மறந்து அந்தக் குடிசையின் பக்கமாகத் திரும்பின. ஆச்சிமுத்துவை 'ஆச்சிக்கிழவி' என்றுதான் சொல்கிறார்கள். ஐம்பது வயதைத் தாண்டி

விட்டாளென்றாலும்,—எதிர்ந்தாற்போலிருக்கும் அட்வக் கேட் முருகேசுவின் மனைவிக்குந்தான் ஐம்பத்தைந்து வயதாகிறது. அவளையும் கிழவியென்று சொல்லிவிடமுடியுமா? அவளுடைய மொழு மொழு வென்ற உடம்பும், நவ நாகரீகமான ஆடை அணிகளும்,—அந்தக் கொவ்வைக்கணி அதரங்களிலே பூசிக்கொள்ளும் 'லிப்லரிக்'கும்கூட அவளை ஒரு சினிமா நட்சத்திரம்போலல்லவா படம்பிடிக்கின்றன!—அவள் எப்படியாவது போகட்டும். ஆச்சி முத்து ஆச்சிக்கிழவிதான்! சாரம் கெட்டுப் பழுத்த இலை. எந்தச் சமயமும் அது சருகாக உலர்ந்து விழுந்துவிடும்!

மூர்த்தி மாஸ்டர் படலையடியில் நின்று கவனித்தார். லேசாகப் பேச்சுக்குரல் கேட்டது. படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனார். பத்து வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி உற்றுப் பார்த்துவிட்டு “ஆச்சி! வாத்தியார் வந்திருக்கிறார்” என்றான். ‘ஆச்சி’ என்றது அவளது தாயாரான ஆச்சிக்கிழவியைத்தான்.

“ஏன், பாக்கியம்! ஆச்சிக்கு இப்போ எப்படியிருக்கு?” என்று விசாரித்துக்கொண்டே மூர்த்தி மாஸ்டர் பக்கத்தில் போகவும், பாக்கியம் ஒரு பலகையைக் கொண்டு வந்து போட்டான். மூர்த்தி மாஸ்டர் அவருடைய மாமா வீட்டுச் சோபாவிலே உட்காருவதிலும் பார்க்க மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அந்தப் பலகையிலே உட்கார்ந்தார்.

“எனக்கென்ன வாத்தியார்! எப்படிப் போலும் சரிதான். பாவம், இந்தப் பெட்டையை நினைக்கும்போது தான்.....” என்று அந்த வாக்கியத்துக்கு ஒரு பெரு மூச்சையே முற்றுப்புள்ளியாகப் போட்டு நிறுத்தினான் ஆச்சிக்கிழவி.

“நீ இரண்டு நாளில் துள்ளிக்கொண்டு எழுந்து விடுவாய் ஆச்சி! பாக்கியத்துக்கென்ன, ஏதோ படைத்

தவன் படியளக்காமலா விட்டுவிடுவான்” என்று மூர்த்தி ஆறுதல் சொன்னார். படைத்தவன் அளக்கிற படி பாக்கியத்தைச் சேருவதுபற்றி அவருக்குச் சந்தேகமாகவே யிருந்தாலும், அதைவிட வேறு எதுவும் சொல்ல அவரால் முடியவில்லை. தொடர்ந்து, “இன்றைக்குத் திருவிழாவும்துவுமாய் பாக்கியத்தை இங்கே விட்டுவிட்டாரே மாமா! அதுவே பெருங்காரியம்!” என்று சொன்னார். டொக்ரர் கந்தரமூர்த்தி வீட்டிலேதான்— அங்கே அவனைப் ‘பாக்கி’ என்று சொல்கிறது— பாக்கியம் வேலைக்காரியாக இருந்தான்..

அழகைக்கும் அனுங்கலுக்குமிடையே ஆச்சிக்கிழவி சொன்னான்: “அதுதானே தம்பி இவன் கெடுத்துப்போட்டான். எனக்குச் சுகமில்லையென்று என்னைப் பார்த்து விட்டு வரவென்று நேற்றுக் கேட்டானாம். ‘அம்மா’ விடவில்லையாம். இன்றைக்குக் கேட்டானாம். இன்றைக்குத் திருவிழா நேரத்திலே விடுவார்களோ? இந்த ‘நாய்’ பேசாமல் வெள்ளென வந்துவிட்டான். மத்தியானம் திரும்பிப் போக, ‘அம்மா இனிமேல் வரவேண்டாமென்று கலைத்து விட்டாவாம்!..... மத்தியானம் கொஞ்சம் கஞ்சிகிடந்தது. பொழுதுபட அதுவுமில்லை. நாளைக்கு? இந்தக் ‘கழுதையும்’ என்னோடு கிடந்து செத்துப் போகப் போகிறானாக்கும்.....”

மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு உடம்பெல்லாம் ஓடி விரைத்தது. இங்கே பெற்ற தாய் தண்ணீருற்றுவார் இல்லாமல் சாகக் கிடக்கிறான்; நினைவை அவனிடம் போகவிடாமல் மறித்து வைத்து மாமாவும் மாயியுமாக விக்கினேன் வரப் பெருமானின் ஆனந்தக் காட்சியிலே நீந்த நினைக்கிறார்கள்! கடவுளே, பிள்ளையாரே! இதுதானா நீ படைத்த உலகம்? சி!... சி!..... சி!..... ஒரு பெரிய அணுக்குண்டாகச் செய்து இந்த உலகத்தின் தலையிலே போட்டு இதைச் சிநற அடித்தால்!.....

முர்த்தி மாஸ்டர் யோசித்தார். இன்னும் இரண்டு நாள் போனால் அ வருக்கும் சம்பளம் வரும். வீட்டிலே ஏதோ இரண்டு ரூபா சொச்சந்தான் இருந்தது. பரவாயில்லை; நாளைக்கு யாரிடமாவது கடன் வாங்கியேனும் ஒரு பத்து ரூபா கொடுக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்த பிறகுதான் மனம் சிறிது ஆறுதலைடைந்தது.

“ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே ஆச்சி! நீ வருத்தக்காரி; அவன் குழந்தைப்பிள்ளை. இரண்டுபேரும் சாப்பிடாமல் கிடக்கலாமோ? என்னிடம் ஒரு சொல்லுச் சொல்லியிருக்கலாம். நான் உனக்கு மகன்மாதிரி... ..உனக்கு வருத்தம் சுகமாகிற வரைக்கும் பாக்கியம் வேலைக்குப் போகவேண்டாம். பிறகு நான் சேர்த்துவிடுகிறேன்..... எல்லாவற்றுக்கும் நாளைக்குக் காலைலே வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு முர்த்தி மாஸ்டர் எழுந்தார். ஆச்சிக்கிழவி இரண்டு கைகளையும் எடுத்து கண்களை மேலே சொருகிக் கும்பிட்டாள்.

முர்த்தி மாஸ்டர் கோயிலுக்கு வரும்போது ‘சின்ன மேளம்’ முடிந்துவிட்டது. எழுந்தருளிப் பிள்ளையாருக்கும் விசேஷ அலங்காரச் ‘சாத்துப்படி’ முடிந்துவிட்டது. பூசைக்கு ஆயத்தம். திருவிழாவுக்கு வந்திருந்த பக்தர்களில் ருக்கால்வாசிக்கூமேல் வீட்டுக்குத்திரும்பிவிட்டார்கள். மீதியிருந்தவர்கள் வசந்தமண்டபத்தின் முன்பாகக் கூடியிருந்தார்கள். — அவர்களிலும் சரிபாதிக்குமேல் தெற்கு வீதியில் கும்மியையும், வடக்கு வீதியில் -மேளச் சமாவையும் எதிர்பார்த்து நின்றவர்கள்தான்!

முர்த்தி மாஸ்டர் வசந்தமண்டப வாசலுக்கு வந்ததும் தற்செயலாக டொக்டர் கந்தரமுர்த்தியின் கண்ணில் பட்டுவிட்டார்.

“என்ன தம்பி, இவ்வளவு கேரமும் கண்ணில் படவில்லையே? இங்கே வா!” என்று டொக்டர்.

முர்த்தி மாஸ்டர் கிட்டப் போனார்.

“ராஜகோபால் செந் மேளகாறர் வெளியிலே மிச்சக் காசு வாங்கிக்கொண்டு போவதற்காகக் காரடியில் நிற்கிறார்கள். நான் போனால் கரைச்சல். இந்தா, இந்த நூறு ரூபாவையும் கொடுத்துப் போகச் சொல்லிவிடு. நான் இங்கே ஏதோ அலுவலாக நிற்கிறேன், வரமுடியவில்லை யென்று சொல்லு” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒருமடிப்பு நோட்டுகளைக் கொடுத்தார்.

முர்த்தி மாஸ்டர் பணத்தை எண்ணிப் பார்த்தவர் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மறுபடியும் எண்ணினார்.

“ஏன் தம்பி, காசு குறைகிறதா?” என்று டொக்டர் கேட்கையிலேயே, எவ்வளவோ தரன் சிந்தனையை ஓடவிட்ட முர்த்தி மாஸ்டர் — நோட்டுகளை எண்ணிமுடித்துக் கொண்டு, “சரி; சரியாயிருக்கிறது” என்று சொல்லிக் கொண்டே வெளியே திரும்பி நடந்தார். கோபுரவாசலுக்கு வந்ததும் நோட்டுகளின் மடிப்பில் கூடுதலாக இருந்த ஒரு பத்து ரூபா நோட்டை எடுத்து மடியுக்குள் வைத்தார்.

‘பாக்கியத்துக்கும் அவனுடைய தாயாருக்கும் இந்த நிரக்கதியான நேரத்திலே ஒரு பத்து ரூபாயாவது கொடுத்து உதவவேண்டியது, மாமாவின் மிசக்குறைந்த பட்சக் கடமை. அவர் மனம் வைத்துச் செய்யாத கடமையை—ஓகோ! பிள்ளையார்தான் இதைச் செய்விக்கிறாரா? — ஒருவேளை நான் செய்வது பிழையான பாவ காரியந்தானோ? பரவாயில்லை. இப்படி வருகிற பாவங்களைச் சுமக்க வேண்டியதும் என் கடமைதான்!’

‘ராஜகோபால் செந்நிடம் நூறு ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டு, ஆச்சிக்கிழவியின் வீட்டை நோக்கி முர்த்தி மாஸ்டர் கெதியாக நடந்தார்.

7. வீரம்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போன போது—

கோயில் வெறிச்சென்று கிடந்தது. சென்ற பதினைந்து நாட்களாக 'திருவிழா' என்ற பெயரால் நடந்த ஆர்ப்பாட்டங்களெல்லாம் ஒரு கனவுபோல மறைந்துவிட்டன. தினம் தினம் நூற்றுக்கணக்காக வந்து கூடிய மக்கள் — பக்தர்! — கூட்டத்தினர், கோயில் என்று ஒன்றிருப்பதையே மறந்துவிட்டதுபோல, அவர் வாழ்க்கைப் பிரச்சினையில் இறங்கிவிட்டனர். பிள்ளையாருக்கும் கணபதி ஐயருக்கும் இனி அடுத்த சித்திரை மாதம் வரையும் ஓய்வுதான்.

பதினைந்து நாட்களுக்கு மேலாக ஐயரோடு ஆற அமரக் கதைக்காமலிருந்து மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு விடாய் எடுத்துவிட்டது. ஐயருக்கும் அந்தமாதிரி ஒரு மனநிலை தான். "வாருங்கோ மாஸ்டர்!" என்று மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார் அவர்.

"எல்லாம் ஒரு வழியாய் முடிந்துவிட்டது...." என்று மூர்த்தி மாஸ்டர் ஆரம்பிக்கவும், "எங்கே முடி கிறதது? இதுகளெல்லாம் அந்தந்த இடத்தில் ஒதுக்கி ஒழுங்குபடுத்திமுடிக்க இன்னும் பத்து நாளாவது செல்லும். அதற்குப் பிறகுதான் மனுஷனுக்கு நிம்மதி" என்று தமக்கிருக்கும் பொறுப்புக்களை எடுத்துச் சொன்னார் கணபதி ஐயர்.

"அது சரி ஐயா; முந்தையநாள் தேரிலன்று யாரோ ஒருவனைப் போட்டு அடித்துவிட்டார்களாமே?"

"ஓமோம், நானும் பார்க்கவில்லை. ஆனாலும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டேன்.....யாரோ ஒரு பிற ஊர்க்கா

ரன்; கீழ்ச்சாதி — தீண்டத்தகாதவன் — கோயிலுக்குள்ளே வந்து நின்றாலும்..."

"சாமியைக் கிட்ட நின்று பார்க்க ஆசைப்பட்டாலும்கூட!"

"அப்படியிருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அந்த மாதிரி ஒரு பக்தி, பக்குவம் உன்னவன் கட்டு மீறி வர மாட்டான். தெரியாதா, 'போனாலு என்ன' என்று ஒரு கெறுக்கு....."

"பிறகு?"

"இதையாரோ இனம் கண்டு பிடித்து, சீனித்தம்பி யருடைய மகன் வடிவேலன் இப்போது லீவில் நிற்கிற ரல்லவா, அவரிடம் சொல்லிவிட்டார்கள்..."

"நல்ல ஆள் சந்தித்தான்!"

"அவர் வந்து இரண்டாம் பேச்சுப் பேசவில்லையாம் அவனை மடியில் பிடியோடு இழுத்துக்கொண்டுபோய் வெளி வீதியில் வைத்துக் கும்பிடக் கும்பிடக் கொடுத்தாராம். அடியென்றால் அடிதானும். அகோரமாம்! — நேரில் பார்த்தவர்கள் சொன்னார்கள்..."

"இருக்கும். வடிவேலன் குத்துச்சண்டை மல்யுத்தம் என்று இப்படிக் கொஞ்சம் பழகின ஆளாம்... நல்ல பிள்ளை; தான் படித்த வித்தையை இப்படிச் சாமி காரியத்தில் உபயோகித்திருக்கிறான்"

"என்ன இருந்தாலும் அவனை இவர் அவ்வளவு மோசமாக அடித்திருக்கக்கூடாதென்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஏதோ கண்டும் காணாமலும் வந்துவிட்டுப்போகிறான். உங்கே 'திறந்துவிட்ட' கோயில்களிலெல்லாம் சாமிகள் எழும்பி ஓடிவிட்டனவா?...ஆனால் கோயிலடியில் வடிவேலன் மாதிரி ஒரு ஆளும் வேணுந்தான். கம்மா தொட்ட தற்கெல்லாம் நடப்பு நாட்டாண்மை காட்ட வெளிக்கீடு

கிற சண்டியன்மார் இம்முறை வடிவேலன் நிற்கிறார் என்ற தும் முச்சக்கூடக் காட்டவில்லை!"

முர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார்; ஏனனச் சிரிப்பு!

"என்ன சிரிக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்! வடிவேலன் அப்படி ஒன்றும் மோசமான ஆனல். ஓரளவுக்கு நீதி நியாயம் தெரிந்தவர். நான் கம்மா சொல்லவில்லை; பத்துப்பேருக்கு முன்னால் தனியாக நின்று வகை சொல்லக்கூடிய ஆள் உங்களுக்குத் தெரியாதா? கொழும்பிலேயே 'வடிவேலன்' என்றால் சிங்களக் காதையர் முதலாகக் குலைநடுக்கமாம். ஒருமுறை பத்துப் பதினைந்து காதையர் சேர்ந்து இவரை அடித்துக் கொல்லவென்று திட்டம் போட்டு வந்தார்கள். இவர் துவக்கெடுத்துச் சுட்டதில் அந்த இடத்திலேயே இரண்டு பேர் பிணமாய் விழுந்தார்களாம். மீதிப் பேர் நின்ற இடமும் தெரியாமல் ஓடிவிட்டார்களாம்..."

முர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார்; ஏனனச் சிரிப்பு!

"நீங்கள் என்ன நினைத்தாலும் சரி. வடிவேலன் ஒரு வீரன்தான்: அவருடைய தோற்றமும் ஆளும் உடம்புக் கட்டும..."

முர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார்; ஏனனச் சிரிப்பு!

கணபதி ஐயரால் 'வீரன்' என்று பாராட்டப்பட்ட— முர்த்தி மாஸ்டரின் ஏனனச் சிரிப்புக்கு ஆளான — இந்த வடிவேலன் சிறு வயதில் இதே கிராமத்துப் பழுதியிலே அலைந்து விளையாடித் திரிந்தவன். அவனுடைய நகப்ப லார் சினித்தம்பிக்கு கொழும்பிலே உத்தியோகம் பலத்துக் கொண்டதும், வெள்ளவத்தையிலே நல்லதாக ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு 'குடும்பத்'தையும் அங்கே அழைத்துக்கொண்டார். அதற்குப்பிறகு சென்ற வருடம் பென்சன் வாங்கியதோடுதான் ஊருக்கு வந்து குத்திக்கொண்டார். வடிவேலன் மட்டும் உத்தியோ

கத்தின் நிமித்தம் கொழும்பிலேயே தங்கிவிட்டான். பின்னாயர் கோயிலில் திருவிழா தொடங்கியதும் அந்த மகனைப்பார்க்க ஆசைப்பட்ட அவன் அம்மா, கடிதத்துக்கு மேல் கடிதம் எழுதி அவனை வரவழைத்துவிட்டார். அவன் வருமுன்பே அவனுடைய வீரப் பிரதாபம் ஊருக்கு வந்து விட்டது. இரண்டு பேரைச் சுட்டு விழுந்தியவன் என்று கன்; செத்தது ஏழுமட்டுப்பேர் என்று சிலர் விவரித்தார்கள்; இன்னும் சிலரோ, "ஐம்பது அறுபது பேரை ஒரே யடியாகச் சுட்டுப் பொக்கிவிட்டான்" என்று விரிவுரை நிகழ்த்தினார்கள்.

அது எப்படியிருந்தபோதிலும், அந்த வீர சிகாமலை? தன்னுடைய பிரதாபத்துக்குப் பங்குமில்லாமல் பின்னாயர் கோயில் திருவிழாவிலே அவ்வப்போது தன் டைய 'வீர'த்தைக் காட்டிவந்து, கடைசி நான் — தேரிலின்று அந்தத் 'திண்டத் தகாதவன்'மீது தன் கைவரிசையைக் காட்டி வீரத்தின் உச்சிக்கே ஏறிவிட்டான்!

இப்படியாக வடிவேலன் ஊரிலே ஒரு கதாநாயகனாக உலாவிக்கொண்டிருந்தபோது —

கயல் விழி—

கயல் விழியைப்பற்றிச் சொல்வதும், இளங்கோவைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். இளங்கோவைப் பற்றிச் சொன்னால் அவன் தானாக வந்து புரந்துகொள்வான்.

இளங்கோவைத் தெரியாதவர்கள் அந்த ஊரில் இல்லை. அதற்குக் காரணம் அவன் அந்த ஊர்ப் பாடசாலையில் ஆசிரியனாக இருந்தது மட்டுமல்ல. நல்ல குடும்பத்திலே பிறந்தவன். இன்னும் சொன்னால், அவனுடைய ஒழுக்கமும் நடத்தைபுமே அவனுடைய குடும்பத்தின் கௌரவத்தை ஒருபடி உயர்த்தி வைந்திருந்தன. அவன் இதுவரை யாரையும் வீரோத்திதவனல்லன். யாரைக் கேட்டாலும் 'நல்ல பிள்ளை' என்று சொல்வார்கள். அது

னுடைய உள்ளத்திலே எண்ணங்கள், கொள்கைகள் மலை போலக் குவிந்து கிடக்கும். ஆனால் மூர்த்தி மாஸ்டரைப் போன்ற இரண்டொருவரைத் தவிர வேறு யாரோடும் அவற்றை அளந்து கொட்ட மாட்டான். வேண்டுமென்று மறைப்பதில்லை; அநாவசியமாக வாக்குவாதம் செய்வதில்லை. இதனால் அவன் எப்போதாவது ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் அபிப்பிராயம் சொன்னால் மற்றவர்கள் நிச்சயம் அதற்கு மதிப்புக்கொடுப்பார்கள்.

இதைவிட அவன் ஒரு எழுத்தாளன்! உள்ளத்திலே குமுறிக் கொப்பளிக்கிற எண்ணங்களுக்கு எழுத்துருவம் கொடுத்துச் சிறு கதைகள் புனைவான். ஆனால் அவனுடைய கதைகளைப் படிப்பவர்களை அந்த ஊரில்— வீரல் வீட்டு எண்ணிவிடலாம்.

ஒன்று மூர்த்தி மாஸ்டர், அவரோடு சேர்ந்த பழக்கத்தால் கணபதி ஜயர்; மற்றது—

கயல் விழி!

கயல் விழி எஸ். எஸ். சி. படிக்கிறபோதே அவனுடைய புத்தகங்களுக்கிடையில் ஏதாவதொரு கதைப்புத்தகமும் இருக்கும். எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்த பிறகு சென்ற ஐந்தாறு வருடகாலமாக அவன் வீட்டிலிருந்து படித்தான்— அவ்வளவும் கதைகள், கதைகள், கதைகள்!

'கல்சியைப் படித்து, 'கு. ப. ரா'வைப் படித்து, 'புதுமைப் பித்தனையும் படித்துச் சுவைக்கிற அளவுக்கு அவன் வளர்ந்துவிட்டான்! வெறுமனே கதையை மட்டும் படித்து விட்டுப் போகாமல், கதாசிரியரையும் கவனிக்கிற போக்கில் புகுந்ததால், அவனுடைய கவனத்துக்கு — கவர்ச்சிக்கு—ஆளான இளங்கோ. 'ஆ! எவ்வளவு அருமையாக எழுதுகிறார்!' என்று வாய்றுவான்!'

இளங்கோவை அவன் காதலித்தான் என்று என்னால் எழுத முடியவில்லை. அவன் அவனுக்கு ஒரு காதல் கடபதம்

எழுதவில்லை, எப்போதாவது அருமையாகச் சந்தித்துக் கதைக்கும்போதுகூட 'காதல்' என்ற பேச்சுவந்ததில்லை. சம்மா ஒரு கவர்ச்சி; அவ்வளவுதான்.

இளங்கோவின் நிலையும் இதேதான். தன்னுடைய கதைகளை அவன் பாராட்டும்போது அவனுக்கு உச்சி குளிர்ந்துபோகும். கதைகளை எழுதும்போதே 'இதைக் கயல்விழி படிப்பான்' என்று எண்ணுகிற மனநிலை அவனுக்கு உண்டாயிற்று. யாராவது ஒரு நல்ல விமர்சகர் தன்னுடைய கதையைப்பற்றிப் பத்திரிகையில் அபிப்பிராயம் எழுதினால் அதைப் படிப்பதில் எவ்வளவு ஆர்வம் இருக்குமோ, அவ்வளவு ஆர்வம் கயல் விழியின் அபிப்பிராயத்தை அறிவிதிலும் ஏற்பட்டது.

இவர்கள் இருவருக்குமிடையில் இருந்த உறவில் சாதாரண 'எழுத்தாளன்— வாசகி' என்ற தொடர்போடு இனக்கவர்ச்சியும் சேர்ந்திருந்தது என்பதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் 'காதல்'—

அது இன்னும் வரவில்லை. இன்னும் சில மாதங்கள் இப்படிப் பழகி வந்தால் அது வந்துவிடக்கூடும் அதற்கிடையில் தான்—

ஷடவேலன் வந்து சேர்ந்தான்! அவனைப் பார்த்தது முதல், அவனுடைய வீரப்பிரதாபத்தைக் கேள்விப்பட்டது முதல், அந்தக் கம்பிரமான வாலிபனைத் தமது மருமகனாக ஆக்கிக்கொண்டால் நல்லதென்று கயல்விழியின் தகப்பனர் நினைக்கலானார். 'நல்ல குடும்பம்; உத்தியோகம்; அழகு; ஆன்மை'—இவற்றைவிட வேறென்ன வேண்டும் ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளைக்கு?

சாதையாக அப்பாவும் அம்மாவும் இதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது, கயல் விழியின் காதலும் விழுந்தது. அவனுடை மனம்—

அதிர்ந்து விடவில்லை! ஒரு கணம் இளங்கோவின் எண்ணம் வந்துபோயிற்று; ஆம், அது போய்விட்டது! அவனை அவன் காதலித்திருந்தால்தானே அது போகமாட்டேனென்று குழப்பம் செய்திருக்கும்? அது போய்விட்டதும் அவன் நெஞ்சிலே வடிவேலன் வந்து சிரித்தான் 'ஆம், இவர் அழகர்; வீரர்; கொழும்பிலே நல்ல உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்...'

கணபதி ஐயர் சொன்னார்:

"மாஸ்டர், சீனித்தம்பியருடைய மகள் வடிவேலனுக்கும் நடராசருடைய மகள் கயல்விழக்கும் ஒரு பேச்சுக்கால் இருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது..... இன்னும் கதை வெளியில் வரவில்லை....."

முந்தி மாஸ்டருக்கு யாரோ தாக்கியதுபோலிருந்தது. "ஆ! கயல்விழக்கா?—அவன் நல்ல பெண்ணல்லவா!....."

"ஓம்... வடிவேலனுக்கு மென்ன..."

முந்தி மாஸ்டர் சிரித்தார்; ஏனனச் சிரிப்பு!

வீட்டோடு இருந்த கதை இன்னும் வெளியே போகவில்லை. விரைவில் போக இருந்தது. அதற்கிடையில்—

அது 1958-ம் ஆண்டு ஆனிமாதம் 29ம் திகதி.

அன்றுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பேய்க்கூட்டம் வெறியாட்டம் ஆடிற்று. வருங்காலத்தமிழன் தன்னுடைய சரித்திரத்தைப் பார்த்து வெட்கித் தலைகுனியக் கூடியதாக அன்று ஒரு ரௌடிக் கூட்டம் தெருவெல்லாம் அட்டகாசம் செய்தது. கீழ்த்தரமான கொள்ளைக்காரர்களும், எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கியது இலாபமென்ற கருத்துடைய சில சுயநலப் பிரசாகளும் அந்த ரௌடிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டன.

எங்கெங்கு சிங்களவருடைய கடைகள் இருந்தனவோ, அங்கெல்லாம் இந்தப் 'போர்வீரர்கள்' படையெடுத்தார்கள்! எத்தனையோ கஷ்டமும் நஷ்டமும் பட்டுச் சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள்கள் நடுநேட்டிலே தீயிவிடப்பட்டன! விலைமதிப்புள்ள பொருள்களைக் குப்பைகஞ்சல்போல நெருப்பிலே போட்டு எரித்தனர் அந்தக் குப்பைகள்!

இந்தக் குப்பைக் கூட்டத்திலே இருந்தவர்கள் சில நூறுபேர்தான். ஆனால் இதைச் சகிக்காத ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் தனித்தனியாக நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்; இவர்களோ கூட்டமாகக்கூடத் திரண்டிருந்தார்கள்!

நல்லவேளையாகச் சிங்களவர்கள் அனைவரும் பொலீஸ் நிலையத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார்கள். அவர்களில் பலரை மனிதர்களான தமிழர்களே --- அங்கே கொண்டுவந்து போய்ச் சேர்த்துவிட்டார்கள்.

இந்தக் கொடுமை யாழ்ப்பாண நகரத்தில் நடந்த அன்று மாலையிலே—

இங்கே இந்தக் கிராமத்தில்—

பின்னையார் கோயிலுக்குச் சற்றுத் தள்ளிச் சந்தியில் ஒரு 'பேக்கரி' சென்ற பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக பண்டா தன்னுடைய குடும்பத்தோடு அந்தப் பேக்கரிக் குப் பின்னால் உள்ள வீட்டிலிருந்து, இந்த ஊரில் தானும் ஒருவரை—நன்மை தீமைகளில் பங்கு கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறான்.

அன்று மாலை பண்டாவின் வீட்டுக்கு முன்னால் ஒரு கூட்டம்; இருபது முப்பது பேர் இருக்கும். அந்தப் படைக்குத் தளபதியாக நின்று வடிவேலன்!

“சட சடவென்று வீட்டுக்குக் கல்லெறி வீழுந்தது.

வீட்டுக்குள் ஒருவரும் இல்லையென்று தெரிந்தது. வேலையை வெட்டிக் கதவுகளை உடைத்துச் சிலர் உள்ளே புகுந்துவிட்டார்கள்.

“எல்லோரும் வெளியே வாருங்கள்...டேய் கொண்டு வா நெருப்புப் பெட்டியை!” என்று வடிவேலன் உத்தர விட்டான்.

நெருப்புப் பெட்டி கைக்கு வருவதற்குள் —

யாரோ ஒருவன் ஓடி வந்து வடிவேலனின் காதுக்குள் சொன்னான்: “பண்டாவையும் பெண்சாதி பிள்ளைகளை யும் மூர்த்தி மாஸ்டர் கூட்டிக்கொண்டு போய்த் தன்ளுடைய வீட்டிலே வைத்திருக்கிறான்!”

வடிவேலன் ‘மூர்த்தி மாஸ்டர்?’ என்று ஒரு கணம் நின்றுள். பிறகு “அது எதுவாயிருந்தாலென்ன இந்த விஷயத்தில் எவருடைய முகத்தையும் பார்க்க இயலாது! அவர் தானாக விட்டால் சரி,.....” என்று சொல்லிக் கொண்டே திரும்பி நடைநடான். கூட்டமும் நெருப்புப்பெட்டியை மறந்து ஓட்டமும் நடைபுறமாக அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றது.

ஆம், அது மூர்த்தி மாஸ்டர் வேலைதான்! பட்டனத்தில் நடைபெற்ற அக்கிரமத்தை அன்று மத்தியாளம் கேள்விப்பட்டதும் அவர் ஆத்திரப்பட்டார். ஆனால் ஆத்திரத்திலும் சிந்தித்துச் செயலாற்றத் தவறவில்லை. உடனடியாக அவர் பண்டாளின் வீட்டுக்குச் சென்று, அவனுடைய குடும்பத்தையும், பெறுமதியுள்ள பொருள்களையும் தம்முடைய வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டார். பிறகும் நிலைமையைக் கவனித்துக்கொண்டு எச்சரிக்கையாகவே இருந்தார்.

பண்டாளின் வீட்டை நோக்கிப் ‘பட்டாளம்’ புறப்படப்போகிற செய்தியை எப்படியோ அறிந்துகொண்டு,

முன்னரே யோசித்து வைத்திருந்தபடி இளங்கோவைக் கூப்பிட்டுத் தம்முடைய வீட்டில் காவலிருக்கும்படி விட்டு விட்டு, தாம் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு விரைந்தார், முன்று மைல்களுக்கப்பாலுள்ள பொலீஸ் நிலையத்தை நோக்கி.

இங்கே—

மூர்த்தி மாஸ்டரின் வளவுக்குள் ஆரவாரத்துடன் நுழைந்தது கூட்டம். ஒழுங்கையில் சத்தம் கேட்ட போதே, பண்டாளின் குடும்பம் இருந்த அறையைப் பூட்டித் திறப்பை எடுத்து ஒளித்து வைத்துவிட்டு இளங்கோ தயாராக நின்று கூட்டத்தை வரவேற்றான்.

‘பண்டாவை வெளியே விடு!’

‘நமிழா, தமிழனுக்குத் துரோகம் செய்யாதே!’

‘பழிக்குப் பழி வாங்குவோம்!’

இந்தச் சத்தங்களுக்கிடையே ஒரு மிருகத்தின் குரல் கேட்டது:

‘அவனுடைய குமரியை மட்டும் என்னிடம் விடு; நான் போய்விடுகிறேன்!’

கூட்டம் ‘கொல்’ என்று சிரித்தது! ‘நாய்கள், இவர்கள் அக்கா தங்கைகளுடன் பிறந்ததில்லைப்போலும்!’

வடிவேலன் முன்னுக்கு வந்தான்.

இளங்கோ, எதிர்கொண்டான்.

“மூர்த்தி மாஸ்டர் எங்கே?”

“அவர் இல்லை.”

“பண்டாவுக்கு நீர்தான் காவலோ?”

இளங்கோவும் உணர்ச்சி நூடிக்கும் இளைஞன்தான். வடிவேலனின் கேவிக் குரல் அவனுக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டிற்று. ஆனால் அதை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னான்:

“வடிவேல், அவர்கள் யாருக்கு என்ன தீமை செய் தார்கள்? இவ்வளவு காலமும்...”

“உம்முடைய உபதேசம் எனக்குத் தேவையில்லை!” என்று வடிவேலன் வொடித்துச் சிறிதூன். பிறகு பின் னால் திரும்பி, “போங்கள்! உள்ளே போய் இழுத்து வாருங்கள்!” என்றான்.

“நில்லுங்கள்! ஒருவரும் உள்ளே நுழையக்கூடாது!” என்று இளங்கோ கைகளை அகல விரித்தான். ஆனால் இரு பது முப்பது கைகளுக்கு முன்னால் அவனுடைய இரண்டு கைகள் வலுவிறந்து மடிந்தன.

அவன் உடம்பெல்லாம் துடித்துப் பதறியது. எத்த னையோ விதமான உணர்ச்சிகள்!

உள்ளே போனவர்கள் திரும்பி “கதவு பூட்டியிருக்கி ருது!” என்றார்கள்.

வடிவேலன் இளங்கோவைப் பார்த்துக் கேட்டான்: “திறப்பு எங்கே?”

இளங்கோ, “என்னிடமே அதை வாங்கப்போகி றீரா?” என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

“மரியாதையாகக் கேட்கிறேன்...”

“நீர் எப்படிக் கேட்டாலும் சரிதான்.”

“ச்சீ, தழுழ்த்துரோகி!...”

ஆம். அந்த வீரசிகாமணி, தமிழ்த்தாதா, தமிழையே தன் முச்சாகக் கொண்ட வள்ளல் அப்படித்தான் வினித் தான்; அதுவும் இளங்கோவைப் பார்த்து வினித்தான்.

“ச்சீ, தமிழ்த் துரோகி! நீ சிங்களவனுக்கு உதவி செய்யப் போகிறாயா? .. கொட்டா திறப்பை”

இளங்கோ பதிலே பேசவில்லை. பேசும் சக்திக்கு அப் பால் நின்றான் அவன்.

மறுகணம்—

அவன் கன்னத்தில் வடிவேலனின் கை கேட்டது: “கொட்டா திறப்பை!”

யாரோ ஒருவன் பின்னால் நின்று உதைத்தான். ஒரு வன் குத்தினான். மற்றவன் அடித்தான்

ஒரு பாட்டம் முடிந்ததும் வடிவேலன் விலக்கினான்.

“எக்கேயடா திறப்பு?”

“நாய்களே! நீங்கள் என்னைக் கொன்றாலும்...”

வடிவேலன் கூட்டத்துக்குச் சொன்னான்: “இவனை! பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம். நீங்கள் கதவை உடையுங் கள். வருவதற்கெல்லாம் நான் இருக்கிறேன்!”

எல்லோருக்கும் முன்பாக இளங்கோ துள்ளி எழுத் தான்; ஓடினான் கதவடிக்கு; கதவின் முன்னால் முதற்கத வாக நின்றான்!

அவனை அடித்து இழுத்தார்கள். கதவிலே காந்தம் இருந்ததோ? அது இளங்கோ என்ற இரும்பைத் தன்வி டம் இழுத்து இழுத்து ஒட்டிக்கொண்டது!

கதவுக்கு விழுந்த உதைகளில் பாதி இளங்கோவின் மீது விழுந்தன. காலிலே, கையிலே, முதுகிலே, நெஞ்சிலே, வயிற்றிலே ..

வீரம்!

அந்த உணர்ச்சியைப் பார்க்க அகில உலகமுமே அங்கே வந்திருக்கவேண்டும்! உதவியற்ற ஒரு மனிதருடும் பத்தை. கொடூரமான இனவெறியர்களின் கையிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காகத் தன்னுடைய உடம்பிலே அவ்வ னவு வேதனைகளையும் தாங்கிக்கொண்டு நிமிர்ந்து நிற்கி றானே. அவனுடைய நெஞ்சிலே நிரம்பி நிற்கும் வீர உணர்ச்சியைப் பாடுவதற்குக் கம்பனால் முடியாது. அவன்

பாடிய 'வீரம்' வேறு! புதுயுகக் கவிஞர்கள், முடியுமானால் நீங்கள் பாடுங்கள்! மொழி என்ற ஒசையிலே அதற்கு உருவம் கொடுக்க முடியுமானால், பேனு மன்னர்களே! நீங்கள் செய்து பாடுங்கள்!

யாரோ ஒருவன் எதனாலேயோ அடித்த அடி இவங்கோவின் தலையில் பட்டு—

கேவலம், வெறும் இரத்தத்தைதான் அவர்களால் வெளிப்படுத்த முடிந்ததே தவிர, அவனுடைய உறுதியில், வீரத்தில் ஒரு துணியைக்கூட அவர்களால் வெளியேற்றமுடியவில்லை.

அவனுடைய உடம்பு என்ன இரும்பா? இன்னும் சில நிமிடங்களில்—

நல்ல வேளை!

வெளியே மோட்டார்ச் சத்தம் கேட்டது.

முர்த்தி மாஸ்டர் வந்துவிட்டார்!

'பொலீஸ்!' என்று ஒரு குரல்.

'பொலீஸ், பொலீஸ்' என்று அதைப் பிரதிபலித்துப் பல குரல்கள். 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று வீராதீவிரிகள் ஒடுகிற காட்சி—அது என்ன கனவா? ... எல்லாம் மங்கலாக ... மங்கலாக.....

இளங்கோவின் உடல் சோர்ந்து விழுந்தது!

* * *

ஆல்பத்திரியில் கிடந்த இளங்கோவை ஊரே திரண்டு வந்து பார்த்தது. அவனுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்தது. அவனை அடித்து உதைத்தவர்கள் கூடப் பலர் வந்து பார்த்தார்கள். நாங்களும் அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்ததாகச் சொல்லி மன்விப்புக் கேட்குமளவுக்கு அவர்கள் பெரிய

மனிதர்களல்லர்; ஆயினும் அதற்காக மனதுக்குள்ளே பச்சா தாபப்பட்டார்கள்— மனிதர்கள்தான்!

முர்த்திமாஸ்டர் இளங்கோவை விட்டு அகலாமெனின்தார். கூட இருந்து அவனைப் பார்ப்பது தமக்கு ஒரு பெறுபேறு என்று அவர் கருதினார். ஒரு வாரம் கழித்து அவனுக்குக்கொஞ்சம் தென்பு வந்த பிறகு முர்த்திமாஸ்டர் சொன்னார்: "அன்று நான் பிழைசெய்துவிட்டேன். நான் போனால் கையோடு பொலீசை அழைத்து வரலாமென்ற எண்ணத்துக்கு முதலிடம் கொடுத்து, உம்மை விட்டிலே விட்டு விட்டுப் போனேன். இவ்வளவு தூரம் நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால், நான் நின்றுகொண்டு உம்மை அங்கே அனுப்பியிருப்பேன்"

"நல்லவேளை மாஸ்டர்! அப்படிச் செய்திருந்தால் எனக்குக் கிடைக்க இருந்த ஒரு பெரிய இன்பம் எட்டாமல் போயிருக்கும்!"

இளங்கோவின் புன்சிரிப்பையும் முகமலர்ச்சியையும் கவனித்த முர்த்திமாஸ்டர், "எதைச்சொல்கிறீர்?" என்று கேட்டார்.

இளங்கோ மெதுவாகத் திரும்பி தலையணையை உயர்த்தி, அதற்குக் கீழிருந்த ஒரு கடிதத்தை எடுத்து முர்த்திமாஸ்டரிடம் கொடுத்து, "நேற்றுக் கயல்விழி என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தான். போகும்போது இதைத் தந்துவிட்டுப் போனான் பரவாயில்லை. நீங்கள் படித்துப் பாடுங்கள் மாஸ்டர்!" என்றான்.

முர்த்தி மாஸ்டர் படித்தார்:—

அன்பேரே, ஒரு கசாப்புக் கடைக்காரனை வீரனென்று நினைத்தேன். உங்கள் செயலை அறிந்த பிறகு எனக்கு என்ன எழுதுவதென்று தெரியவில்லை. இப்போது என்

மனத்தில் திரும்பத் திரும்ப நினைத்து இரசிப்பது உங்கள் கதைகளையல்ல; உங்களை! ... எனக்கு என்ன எழுதுவ தென்று தெரியவில்லை.

உங்கள்
கயல்விழி.

கடிதத்தை மனதுக்குள் படித்துவிட்டு மூர்த்தி மாஸ்டரும் முகமலர்ந்து சிரித்தார். “தம்பி! இனி உமக்கு எல்லா நேசவும் மாறிவிடும்!”

இளங்கோவுக்குச் சிறிது வெட்கமாகவும் இருந்தது. அதை மறைப்பதற்குப் போலும், “அவன் எழுதியிருக்கிற அழகைப் பார்த்தீர்களா? இரசிப்பது என்னுடைய கதைகளை யல்லவாம்....” என்றான்.

“இனி அவனும் ஒரு ‘எழுத்தாணி’ ஆகிவிடுவான்!” என்று சொல்லி மூர்த்தி மாஸ்டர் சிரித்தார். அது ஏனைச் சிரிப்பல்ல; மகிழ்ச்சியின் சிரிப்பு!

8. வெறி.

“கொஞ்சம் இங்கே பாருங்கள்! ... தலையைச் சாடையாக இந்தப் பக்கம் சாயுங்கள்; அந்தப் பக்கமல்ல, இந்தப் பக்கம்... போதும் சரி, சரி; எங்கே சாடையாகச் சிரியுங்கள்...”

பூவழகியினால் இதற்கு மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை. நெஞ்சக்குள்ளே நிறைந்து தொண்டைக்குழியில் பொங்கிக்கொண்டு நின்ற சிரிப்பை இதுவரையும் அடக்கி அடக்கி வைத்திருந்தான். சாடையாகச் சிரிக்கச் சொன்னதுதான் தாமதம், படரென்று சிரித்துக் கொண்டிட்டான். சிரிப்பு எப்போதும் தனித்து நிற்பதில்லையே! பக்கத்தில் நின்ற பூவழகியின் தோழி தங்கமலரும் சிரித்தான்.

பெரிய கமெராவுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டு போட்டோ எடுக்கத் தயாராக நின்ற சம்பந்தன் — ‘சரியான நல்ல ‘போ’சைக் கெடுத்துவிட்டீர்களே!’ என்று கோபப்படவேண்டியவன், அவனும் சிரித்தான். பிறகு, “நீங்கள் இப்படிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தால் இன்றைக்குப் போட்டோ எடுத்த மாதிரித்தான்; நான் ‘டபிள் சார்ஜ்’ போட்டுவிடுவேன்!” என்றான்.

“அப்படியானால் உடனே ஒரு ‘போட் பலகை’ எழுதி முன்பக்கம் தொங்க விடுங்கள்: ‘சிரிக்கிறவர்களுக்கு டபிள் சார்ஜ்; அழகிறவர்களுக்கு அரைச் சார்ஜ்’ என்று! - உங்கள் ஸ்ரூடியோ அமுது வடிந்துகொண்டிருக்கும்” என்று பூவழகி.

“அதனாலென்ன, உங்களைப் போன்றவர்கள் அமுதால்கூட அதிலும் ஒரு நல்ல ‘போஸ்’ இருக்குமே!” என்று சம்பந்தன்.

க ம 14

இந்த வார்த்தைகளை வெறும் வாயினால் அவன் சொன்னதாகத் தங்கமலர் நினைத்தான். ஆனால் பூவழகிக்கோ அவை வெறும் வார்த்தைகளாகத்தோன்றவில்லை. அவன் கருப்பு வில்லை வளைத்துத் தொடுத்துவிட்ட மலர்ப்பாணங்களாகத் தோன்றின. அவன் கன்னங்களில் சிவப்பேற்றிற்று. எங்கிருந்தோ ஒரு நாணம் ஓடிவந்து அவன் முகத்தில் படர்ந்து அழகு செய்தது.

பொதுவாகப் பெண்களின் உருவத்திலே கலை அழகைக் கண்டு ரசிக்கின்ற சம்பந்தனுக்கு, பூவழகியின் வடிவிலே அந்தக் கலைக்கும் மேலான ஏதோ ஒன்று இருப்பதாகத் தோன்றிற்று.

ஒரு வழியாகப் போட்டோ எடுத்து முடித்துக் கொண்டு தோழிகள் இருவரும் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய ஊரான நல்லபுரத்துக்குப் போகிற பஸ் சீக்கிரமே கிடைத்ததுமல்லாமல் இருவருக்கும் வசதியாக ஒரு ஆசனமும் கிடைத்துவிட்டது!

“என்ன பு., உன்னை உயிரை விடுகிறே அந்த ஸ்ரூடியோ மனேஜர்! என்ன சங்கதி?” என்று கேட்டான் தங்கமலர்.

“என்ன செய்துவிட்டார் அப்படி? அவர் ‘பிஸ்னஸ் காரர்; எல்லோரோடும் அப்படித்தான் நடந்து கொள்வார்” என்றான் பூவழகி.

“அதுதான் பார்த்தேனே, நாங்கள் வாசலில் தலை காட்டியவுடன் ஓடி வந்து உபசரித்தார். போட்டோ எடுப்பதற்கும் தானே வந்தார். அத்தனை ‘கிளாக்’மார் இருக்கவும் தானே வந்து பிஸ் போட்டுத் தந்தார். இவை தான் போகட்டும்; எங்களுக்கு முன்னால் போட்டோ எடுத்தவர்களுக்கு பத்து நாள் தவணை போட்டாரே. எங்களுக்கு மட்டும் எப்படி முன்றே நாட்களில் —சனிக்கிழமை

யே தருவதாகச் சொன்னார்?” என்று தங்கமலர் கேட்டான்.

தங்கமலர் சொல்லச் சொல்லப் பூவழகியின் உள்ளத்தில் இனந்தெரியாத ஒரு மகிழ்ச்சி துள்ளிக் குதித்தது. வெட்கமாகவும் இருந்தது. “நான் முன்பும் சில தடவைகள் அவருடைய ஸ்ரூடியோவில் வந்து போட்டோ எடுத்திருக்கிறேன். அதனால் கொஞ்சம் பழக்கமுண்டு. அதோடு எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் அவருடைய மாமா வீடு இருக்கிறது. எப்போதாவது அங்கே வரும்போது...”

“ஓ! அங்கே வரும்போது கதைத்துப் பேசிக் கா...”

“சீ, சம்மா இரு தங்கம், அப்படியொன்றுமில்லை. ஸ்ரூடியோவுக்கு வந்தபோதுதவிர ஒருநாட்கூட அவரோடு நான் கதைத்ததில்லை...”

இவ்வளவில் பூவழகிக்குக் கொஞ்சம் உசார் வந்து விட்டது. தோழியிடம் சாடையாக மனதைத்திறக்கவேண்டும் போல் ஒரு புழுகம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அவள் தொடர்ந்து, “தங்கம், அவரைப்பார்த்தால் மிக நல்ல பிள்ளையாகத் தோன்றுகிறது!” என்றாள்.

“ஓ! அதோடு மிக அழகாகவும் இருக்கிறாரே!” என்று கூறித் தங்கமலர் விஷமமாகச் சிரித்தான்.

“போ, போ; உனக்கு எப்பவும் கேலிதான்” என்று அவளை முழங்கையால் இடித்தான் பூவழகி

இதற்கிடையில் நல்லபுரம் வந்துவிட்டது.

தங்கமலரின் வீடு முன்னுக்கு வரவும் அவன் முதலில் இறங்கிவிட்டான். அவன் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கினானே தவிர, பூவழகியின் உள்ளத்தை விட்டு இறங்காமல், ‘அதோடு மிக அழகாகவும் இருக்கிறாரே;... அதோடு மிக

அழகாகவும் இருக்கிறாரே' என்று ஓயாமல் குககுசத்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

இதற்குப் பிறகு இலங்கையில் பத்துக் கோரமணங்கள் நடந்துவிட்டன; எழுபத்தைந்து பேர்கள் வரை காயமடைந்துவிட்டனர்.

அதாவது மூன்று நாட்கள் கழிந்துவிட்டன!

அன்று சனிக்கிழமை, தோழிகள் இருவரும் யாழ்ப்பாணம் போய், போட்டோப் பிரதிகளை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி வந்தார்கள். வரும்போது தங்கமலர் ஏதோ ஒரு விஷயத்தை அழகி வைத்துக்கொண்டு அதன் சாயலை விஷமச் சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொண்டே யிருந்தான். 'என்ன சங்கதி? என்ன சங்கதி?' என்று பூவழகி இரண்டு மூன்று தரம் கேட்டாள். 'ஒன்றுமில்லை' என்று தங்கமலர் மழுப்பினான். பிறகு 'வீட்டுக்கு வா; சொல்கிறேன்' என்றான்.

தங்கமலர் தன்னுடைய வீட்டருகில் இறங்காமல் பூவழகியுடன் இறங்கி அவளுடைய வீட்டுக்குப்போனான். அறைக்குள்ளே போனதும் மேசைமேல் ஸ்ரான்டில் சொருகியிருந்த பூவழகியின் போட்டோவை எடுத்தான். பிறகு, தான் மறைத்து வைத்திருந்த ஒரு படத்தை எடுத்து அதில் சொருகி மேசைமீது வைத்து விட்டு, "பூ, படம் எப்படியிருக்கிறது!" என்றான்.

பூவழகி பார்த்தாள். திறந்த கண்களை மூடாமல் — மூட முடியாமல் பார்த்தாள்.

அது சம்பந்தனின் போட்டோ!

"இது என்ன தங்கம்!" என்று கேட்ட பூவழகியின் குரலில் வெறும் பயம் மட்டுமல்ல, உள்ளே ஒரு மகிழ்ச்சியும் ஒளித்திருந்தது.

"இதுவா? தெரியவில்லையா உனக்கு? திருவள்ளூர் செல்வன் சம்பந்தன்; 'கலை ஒளி ஸ்ரூடியோ'வின் உரிமையாளர்,... என் தோழி ஒருத்தியின் உள்ளத்திலே..."

"போதும், போதும், உன்னுடைய ஆலாபனையை நிறுத்திக்கொள்... அது சரி தங்கம், இது உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?" என்று பூவழகி கேட்டாள்.

"திரடினேன்!" என்று பளிச்சென்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொன்னான் தங்கமலர். பிறகு "எனக்காகவல்ல;உனக்காகக் கண்ணே, உனக்காக!" என்று இராசம் இழுத்துச் சிரித்தான்.

"யாராவது பார்த்திருந்தால் எப்படியிருக்கும்? நீ பெரிய மோசம்!" என்று தோழியைக் கண்டித்தான் பூவழகி

"நீ பெரிய பயந்தாங்கொள்ளி ... கம்மா மனசுக்குள்ளேயே நினைத்து ஆசைப்பட்டால் போதும்மா? எல்லாம் காரியத்தோடுதான் செய்திருக்கிறேன். இனி திங்கட்கிழமை வருவேன். ஏதாவது புதினமிருந்தால் சொல்லு!" என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கமலர் போய்விட்டான்.

அவன் போனதும் பூவழகி கதவைச் சாத்திவிட்டு ஓடிப்போய் சம்பந்தனுடைய படத்தைக் கையில் எடுத்தாள். அப்படித் திருப்பிப் பார்த்தாள்; இப்படித் திருப்பிப் பார்த்தாள். 'அவருடைய கண்ணும், பார்வையும், தலை இழுப்பும், கன்னச் சிரிப்பும், ஆணைப்பார் ஆணை!' என்று; மனதுக்குள் செல்லம் கொஞ்சினான். பிறகு—

திங்கட்கிழமை பூவழகிக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது சம்பந்தன் எழுதியிருந்தான்.

“என் அன்பே,

உமக்குக் கடிதம் எழுதலாமா எழுதலாமா என்று ஆசைக்கும் பயத்துக்குமிடையே திண்டாடிக் கொண்டிருந்த எனக்கு, சனிக்கிழமை நீர் செய்த துணிகரமான வேலையால், உறுதி வந்துவிட்டது. அந்த ஸ்ரான்டிவிருந்த என்னுடைய படத்தை எடுத்துக்கொண்டு உம்முடைய படத்தை அதில் வைத்துச் சென்றீரல்லவா? உமது மன வீரப்பத்தை எவ்வளவு நுட்பமாகத் தெரிவித்திருக்கிறீர்!

சில நாட்களாக எனக்கு எந்த நேரமும் உமது எண்ணந்தான். எத்தனையோ பெண்கள் வருகிறார்கள், போகிறார்கள். அவர்களுள் உம்மைப்பற்றி மட்டுமே என் சிந்தனை செல்வதை நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். இருவருடைய கருத்தும் ஒருமித்தபோதுதான் இப்படி ஒரு மன நிலை ஏற்படும்போலிருக்கிறது!

இப்போது என்ன எழுதுவதென்று தெரியாமல் ஒரே மகிழ்ச்சிக்குழப்பமாக இருக்கிறது. நான் மாமா வீட்டுக்கு வரும்போது உமது வீட்டுக்கும் வரலாமா? எவ்வளவோ கதைக்க வேண்டும்போலிருக்கிறது.

அன்பான பதிலை மிக ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உமது
சம்பந்தன்.

கடிதத்தைப் படிக்கப் படிக்கப் பூவழகி மேலே மேலே பறந்துகொண்டிருந்தான். ஒரே புனகம்! திரும்பத் திரும்பப் படிக்கிறான், படிக்கிறான்; படிக்கிறான். அவன் என்ன தேனூறும் கவிதையா எழுதியிருக்கிறான்?

தங்கமலர் வந்தான். முதலில் வெகு நேரம் கடிதம் வந்த விஷயத்தைப் பூவழகி மறைத்துவிட்டுக் கடைசி

யில் ஒரு மாதிரி ஒப்புக்கொண்டான். ஆனாலும் அந்தக் கடிதத்தைத் தங்கமலருக்குக் காட்டவேயில்லை! பரவாயில்லை. நீ எனக்கு அதைக்காட்ட வேண்டாம். ஆனால் ஒழுங்காக உடனே ஒரு பதில் எழுதிப் போட்டுவிடு. பாவம், அவர் தபாற்காரன் வரும் வழிமேல் விழவைத்துக் கொண்டிருப்பார்” என்றுள் தங்கமலர்.

“பதிலா? எல்லாம் யோசித்துப் பார்த்துச் செய்யலாம்” என்று பூவழகி இழுத்தாளே தவிர, அன்றைய தினமே பதில் கடிதம் தயாரித்து அனுப்பிவிட்டான்.

இப்படியாகத்தானே இவர்களுக்கு காதல் நானொரு கடிதமும் வாரமொரு சந்திப்புமாக வளர்ந்துகொண்டு வருங்காலத்திலே,

பூவழகியின் தகப்பனர்—

உங்களுக்குத் தெரியுமே, முன்பு அரசாங்கத்திலே பெரிய பதவியிலிருந்து இளைப்பாறியிருப்பவர், இப்போது நல்லபுரம் கிராமச் சங்கத் தலைவராயிருக்கிறவர், திருவாளர் நல்லசிவம் பிள்ளை.— அவர்தான் பூவழகியின் தகப்பனர். புகழ்ச்சிக்காகச் சொல்லவேண்டியதில்லை. மிகப் பெரிய பணக்காரர் என்று சொல்லாவிட்டாலும் அந்தச் சுற்றுலாட்டாரத்தில் கொஞ்சம் பெரிய மனிதர் என்று பெயர் வழங்கியவர். பூவழகி அவருக்கு ஒரே பிள்ளை. அதைல் செல்லப் பிள்ளையும்.

இந்த வருடம் பூவழகிக்கு எங்கேயாவது ஒரு நல்ல இடத்தில் திருமணத்தை முடித்துவிடவேண்டுமென்று நல்லசிவம் தீர்மானித்துக்கொண்டார். இரண்டொரு இடத்தில் பேச்சுவார்த்தைகளும் நடக்கத் தொடங்கின.

பூவழகிக்கு இது தெரியவந்ததும் பகீரென்றது. எவ்வளவுதான் செல்ல மகளானாலும் அப்பா, நான் மிஸ்டர் சம்பந்தனைக் காதலிக்கிறேன். அவரைத்தான் திருமணம்

செய்துகொள்வேன்' என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு வளர்ச்சி பெறாத பேதை. என்ன செய்வான்? நெஞ்சக்குள்ளே குமைந்து குமைந்து வேதனைப்பட்டான்.

இவன் வேதனைப்படுவது தங்கமலருக்கு எப்படியோ மணத்துவிட்டது.

அவன் ஓடோடியும் வந்தான்.

"நீ ஏன் யோசிக்கிறாய் பூ? எல்லாம் ஒழுங்காக நடக்கும். சம்பந்தனைப்பற்றி எவ்வாறு விபரங்களும் நான் விசாரித்து வைத்திருக்கிறேன். அவருடைய தமக்கைகளுக்கி ஒருத்தி எங்களுடைய சொந்தத்துக்குள் கல்யாணம் முடித்து மலாயாவில் இருக்கிறா. சாதி, சமயம், பொருள், பண்டம், அறிவு, அழகு எல்லாவிதத்தாலும் உனக்குச் சம்பந்தம் மிகப் பொருத்தமானவர்தான். எப்படியாவது உன் அப்பாவுக்குத் தெரியப்படுத்திவிட்டால் அவரே பேசிச் செய்து வைப்பார்....." என்று தங்கமலர்.

"அப்பாவுக்குத் தெரியப்படுத்துகிறது! என்னால் முடியவே முடியாது!" என்றான் பூவழகி.

"அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே!" என்று சொல்லிவிட்டுத் தங்கமலர் போனான்.

'தங்கம், உன்னுடைய மனசு தங்கம்!' என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டான் பூவழகி.

தங்கமலர் சொன்னமாதிரியே செய்து விட்டான். பூவழகியின் பக்கத்து வீட்டிலிருந்த எழுத்தாளர் சிற்றம் பலத்தின் மனைவி மங்கையற்கரசியைத் தங்கமலருக்குத் தெரியும். மங்கையற்கரசி மூலம் சிற்றம்பலத்துக்குப் பாய்ச்சி, சிற்றம்பலத்திலிருந்து நல்லசிவத்துக்குப் போக விட்டான் செய்தியை. — ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டுதலை என்பார்களே, அப்படி!

ஒருவர காலமாக நல்லசிவம் இதை வேலையாகத் திரிந்தார். சம்பந்தனின் குடும்பத்தைப் பற்றிய விபரங்கள் திருப்தியாக இருந்தன. போட்டோ எடுக்கிற சாட்டில் ஒருநாள் கலை ஒளி ஸ்டூடியோவுக்குப் போய் சம்பந்தனைப் பார்த்தார். அவனைப் பிடிக்காமலிருக்குமா? ஸ்டூடியோவை நோட்டம் பார்த்தார். இருபத்தையாயிரமா வந்ததும் பூவழகியைக் கூப்பிட்டு, "பார்த்தால் பூனை மாதிரியிருக்கிறாய்; நீ சரியான ஆஷ்டி. பிடித்தாலும் பிடித்தாய் புனியங்கொம்பாகப் பிடித்திருக்கிறாயே!" என்று கேலி செய்தார். "போங்கனப்பா!" என்று வெட்கமும் மகிழ்ச்சியும் துள்ளக் கூறிவிட்டுப் பூவழகி உள்ளே ஓடினாள்.

பிறகு மிக விரைவாகக் காரியங்கள் நடந்தன. பூவழகிக்கு நாற்பதிலேயும் ரூபா பெறுமதியான வீடு வளவும், பதினையாயிரம் ரூபா ரொக்கப்பணமும், ஐயாயிரத்துக்கு நகையும் கொடுப்பதென்று பேசித் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆனால் முகூர்த்தம் வைப்பதற்கு மட்டும் இன்னும் ஐந்து மாதங்கள் காத்திருக்கவேண்டிமென்று சம்பந்தனின் தகப்பனர் கேட்டுக்கொண்டார். 'மலாயாவில் இருக்கிற என்னுடைய மகள், தான் இல்லாமல் தம்பியின் கல்யாணம் நடக்கக்கூடாதென்று எழுதியிருக்கிறாள். அவள் ஆயத்தம் செய்து வந்து சேர நாலு மாதமாவது செல்லும். இப்போது கார்த்திகையா? மார்கழி, தை போனால், மாசி மாதம் கூடாது; பங்குனிக்கு நான் வைக்கலாம்' என்றார். நல்லசிவம் ஒத்துக்கொண்டார்.

கல்யாணம் நிச்சயமானதும் சம்பந்தனுக்கும் பூவழகிக்கும் கட்டு அவிழ்த்துவிட்டது மாதிரியிருந்தது.

'பண்டாரநாயக்கா மாண்டாலென்ன, தகநாயக்கா ஆண்டாலென்ன, என்று காதலிருவரும் தாமும் தம்மு

டைய உலகுமாக இருந்தனர். பாவம் தங்கமலரைக் கவனிப்பாரேயில்லை!

இவர்கள் இப்படி இன்பமாக இருப்பது பிரம்மச்சாரி தகநாயக்காவுக்குப் பிடிக்கவில்லைப்போலும்! திடீரென்று ஒருநாள் அவர் பாரானுமன்றத்தைப் போட்டு உடைத்தார்.

ஆம், தேர்தல் வந்தது!

நல்லசிவம்பிள்ளை போகிறவர்களிடமெல்லாம் தேர்தலைப் பற்றியே கதைக்கத் தொடங்கினார். “தேர்தலில் போட்டியிடுவதைப்போல மடைத்தளம் வேறில்லை. உண்மையாகத் தன்னுடைய ஊருக்காகப் பாடுபடுகிறவர் பாரானுமன்றத்தில் போய் என்ன செய்யப்போகிறார்?—கிராமச் சங்க விஷயம் வேறு—பாரானுமன்றத்திலே பேரும், புகழும், லஞ்சமும், கட்சி வெறியுந்தானே கண்ட மிச்சம்!” என்பார்.

சில சமயம் “ஒரு படிப்போ, அறிவோ, அந்தஸ்தோ இல்லாத வெறுந் தடியன்களெல்லாம் கேட்கிறார்களே, இவர்களெல்லாம் நாட்டை ஆண்டால் நன்றியுத்தானிருக்கும்!” என்பார்.

நல்லசிவத்தின் உள்மனதுக்கும் உள்ளே ஒரு பாரானுமன்ற ஆசை கிடந்து நெளிவதை, சில கழுதூக்கண்காரர்கள் கண்டுகொண்டார்கள். விடுவார்களா!

“ஐயா, உங்களைப்போன்ற ஆட்கள் கட்டாயம் கேட்க வேண்டும்!” என்றார்கள்.

“சேச்சே!” என்று சொல்லி அவர் சிரித்தார். அடிமனத்திலே கிடந்து நெளிந்த அந்த ஆசையின் உருவம் அந்தச் சிரிப்பிலே தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“இதெல்லாம் பெரிய கோடி சீமான்கள் பார்க்க வேண்டிய வேலை. தேர்தல் என்றால் சும்மாவா? இல்லை யில்லையென்றால் முப்பதிலாயிரம் நாற்பதிலாயிரமாவது

வேண்டும். எங்கள் தரவளி ஆட்கள் இதிலே தலையிட்டால் நடுவழியில் கிடந்து மாயவேண்டும்.”

கிராமச் சங்கத்தில் ஏதாவது அலுவல் பெற வந்திருப்பவர் எப்படியாவது நல்லசிவத்தைப் ‘பிளீஸ்’ பண்ணுவதிலேயே கருத்தாக இருப்பார்:

“ஐயா, நீங்கள் கேட்கிறதானால் அந்த மாதிரியெல்லாம் தேவையில்லை. ஆகக் கூடுதலாகப் பார்த்தாலும் ஒரு பத்தாயிரம் ரூபா போதுமென்னப் போதும். நீங்கள் ஒரு சதம் செலவழிக்கவில்லையென்றாலும் எங்களுடைய பக்கம் முழுவதும் உங்களுக்குத்தான். நீங்கள் மட்டும் ‘ஓம்’ என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள். கட்டுக் காசுக்குக் கூட நானே நாலு ஐந்து பேரைச் சேர்த்துக்கட்டுகிறேன்” என்று தாபம் போட்டார்.

“சேச்சே, அப்படி ஒருவேளை நான் கேட்கிறதென்றாலும் வேறு ஆட்களை ஒரு சதம்கூடச் செலவழிக்க விட மாட்டேன். எனக்காகப் பாடுபடுவதுமல்லாமல் காசையும் செலவழிக்கலாமோ?” என்றார் நல்லசிவம். பூவழகிக்குச் சீதனம் பேசி வைத்த பதினாயிரத்தைவிட, வங்கியில் கிடந்த இன்னொரு பத்தாயிரம் ரூபா அப்படியே உருண்டோடி வந்து அவருடைய நெஞ்சிலே கல கல வென்று சத்தமிட்டது.

ஒரு கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தார். ‘வென்றாலும் சரி, தோற்றாலும் சரி; ஆறுதிரம் ரூபாவுக்கு மேல் ஒரு சதம் செலவளிக்கிறதில்லை’ என்று மனதுக்குள் சொல்லிக்கொண்டார். அடிமனத்திலே கிடந்து துடித்த ஆசை, வெளிமனத்திலே வந்து தாளம் போட்டது. பிறகு பகிரங்கமாக வெளியிலே வந்து கூத்தாடத் தொடங்கியது.

‘பூவழகியின் திருமணம் பங்குனியில் வருகிறதே’ என்று ஒரு நிமிஷம் யோசித்தார். ஒரு நிமிஷந்தான்.

பிறகு 'தேர்தல் மார்ச் 19ம் திகதிதானே; பங்குனிக் கடைசி என்றால் ஏப்ரலில் மாதமாகிவிடும். — அது நடத்தி விடலாம்' என்று சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டார்.

தை மாசத்தில் தேர்தலுக்குக் கட்டுப் பணம் கட்டிய வுடனேயே, நல்லசிவத்தின் தேர்தல் ஆசை பேராசை யாக மாறிவிட்டது!

'ஆறாயிரமென்ன, பத்தாயிரமே போகட்டும்! புவழகியின் திருமணம் முடிந்துவிட்டால் பிறகு எனக்கு ஏன் இந்தப் பணத்தை? சாக முன்னர் ஒரு 'எம். பி.' என்ற பெயரை எடுத்துவிட வேண்டும்' என்று நினைக்க லானார்.

தேர்தலுக்குப் பதினைந்து நாட்களிருக்கையில் இந் தப் பேராசை, ஆவேசமாக மாறிற்று. பத்தாயிரத்துக்கு மேல் இன்னும் மூன்று நாலு ஆயிரம் கடன்வாங்க வேண்டுமென்று ஓடித்திரிந்தார். வசதியாகக் கிடைக்க வில்லை. புவழகியின் சீதனப் பணம் பல்லைக் காட்டிச் சிரித்தது. 'தேர்தல் முடியட்டும்; எங்காவது மாறிக் கொடுக்கலாம்' என்று நினைத்துக்கொண்டு அதில் ஐயா யிரத்தை எடுத்தார்.

தேர்தலுக்கு ஒரு வாரமே இருக்கையில் நிலைமை சரி யான போட்டியாக இருந்தது. இன்னுமொரு ஐந்தே ஐந்து ஆயிரங்கள் இல்லாவிட்டால் தேர்தல் கண்டு விடுவார் போலத் தோன்றிற்று.

மனிதனுக்கு வெறி மூட்டுகின்ற வேலை மதுவுக்குமட் டும் ஏகபோகச் சொத்தல்ல; ஆசைக்கும், கோபத்துக்குங் கூட அந்த உரிமையுண்டு.

நல்லசிவத்துக்கு வெறி வந்துவிட்டது!

தேர்தலில் வெற்றி காணவேண்டுமென்ற ஒரே வெறி மயக்கம் தம்முடைய பொருளாதார நிலையையும், மக னின் திருமணத்தையுங்கூட மறைத்துவிட்டது.

1960-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 19-ம் திகதி.

476 வாக்குகளால் நல்லசிவம் தோல்வியடைந்தார்.

வெறி அடங்கிவிட்டது! ஆனால்—

வேதனை நிறைந்துவிட்டதே!

புவழகியின் சீதனப் பணத்தை இவர் கோட்டை விட்ட விஷயம் எப்படியோ சம்பந்தனின் தகப்பனா ருடைய செவிக்கு எட்டிவிட்டது. இனி இந்தச் சம்பந்தம் சரிவராது என்ற மாதிரி இடைஆட்கள் மூலம் அவர் சொல்லி அனுப்பினார்.

சம்பந்தன் பதறினார்.

புவழகி துடித்தார்.

அவளுடைய முகத்தை நிரிர்ந்து பார்க்கக்கூட நல்ல சிவத்துக்குத் துணிவில்லை. அவருடைய உள்ளம் காய்ந்து கறுத்து உக்கிக்கொண்டிருந்தது. அகத்தின் அவலம் முகத்தைச் சுட்டது. 'பொலிடோ'லைப் பற்றிய எண்ணம் முனையின் ஆழத்தில் தோன்றிப் பயமுறுத்த ஆரம்பித்தது.

"ஐயையோ!" என்னுள் கயல்விழி.—அவன் இந்தக் கதையைப் படித்துக்கொண்டிருந்தவன்.

"என்னது?" என்னுள் இளங்கோ.—இதை எழுதிக்கொண்டிருந்தவன்.

"பாவம், புவழகி! — அவளுடைய தகப்பனாரைக் கொன்றுவிடாதீர்கள்!"

இளங்கோ தன் மனைவியை நிரிர்ந்து பார்த்தான். "நான் என்ன செய்ய முடியும்? கதைபோகிற போக்கில் அவர் பொலிடோலைக் குடித்துவிடுவாரே!" என்னுள்.

"உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு அவரை அனுப்பி வையுங்கள். எப்படியாவது அங்கே அவரைக் காப்பாற்றிவிடுவார்கள்!"

“உடனே எப்படி அனுப்புவது? யாரையாவது பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவர் குடிக்கமுடியுமா? அல்லாமலும் பொலிடோல் மிகக் கொடிய விஷம். — ஆள் தவறவே முடியாது!”

கயல்விழி யோசித்தான். பூவழகியின் காதலை நினைக்க நினைக்க அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. பிறகு ஏதோ துணிந்தவள் போல் “உங்களால் முடியாவிட்டால் என்னிடம் விடுங்கள். நான் காப்பாற்றி, பூவழகிக்கும் சம்பந்தனுக்கும் கல்யாணமும் செய்து வைக்கிறேன்!” என்று சொன்னாள்.

“உன்னால் முடியுமானால் செய்!” என்று கூறி இளங்கோ விலகிக்கொண்டான். கயல்விழி எழுந்தத் தொடங்கினாள்.

1970-ம் ஆண்டு பங்குனிமாதக் கடைசியில் திருவள்ளூர் செல்வன் சம்பந்தனுக்கும் திருவள்ளூர் செல்வி பூவழகிக்கும் கருக்கமான முறையில் ஆனால் சிறப்பாகத் திருமணம் நடைபெற்றது.

“இது என்ன இது! கதையை நாசமாக்கி விட்டாயே!” என்று இளங்கோ குறித்தான்.

“ஏன், என்ன?” என்று கயல்விழி.

“சீதனப் பணம் இல்லாமல் சம்பந்தனுக்கும் பூவழகிக்கும் எப்படிக் கல்யாணம் நடக்கமுடியும்? சம்பந்தனின் தகப்பனர் ஒருபோதும் இதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டார். சம்பந்தனே தகப்பனருடைய முகத்தை முறித்துக் கொண்டு போகமாட்டான்!”

“அப்படியா?” என்று கேட்டார் கயல்விழி. பிறகு, “கொஞ்சம் பொறுங்கள். கதை இன்னும் முடியவில்லை!” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்தத் தொடங்கினாள்.

கல்யாணச் சந்தடி முடிந்து மூன்றாம் நாள். சம்பந்தன் தனியாக இருக்கும்போது நல்லசிவம்பிள்ளை சந்தித்தார்.

“தம்பி, நான் உமக்கு எவ்விதம் கைம்மாறு செய்யப் போகிறேனோ தெரியவில்லை!” என்றார்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் பெரிதாக நினைக்காதீர்கள் மாமா!” என்றான் சம்பந்தன்.

“அது சரி தம்பி; உம்மிடம் பத்தாயிரம் ரூபா இருந்த விஷயம் உமது தகப்பனுக்குத் தெரியாதா? நீர் அவரிடம் ஒளித்திருக்க மாட்டீரே!” என்று கேட்டார் நல்லசிவம்.

“உண்மைதான். அவருக்குத் தெரியாமல் நான் பணம் வைத்திருப்பதில்லை..... என்னுடைய ஸ்டூடியோவோடு ‘புனொக் மேக்கிங்’ பகுதி ஒன்று சேர்ப்பதற்காக வங்கியில் கடன் கேட்டிருந்தேன். அந்த விஷயம் அப்பாவுக்குத் தெரியாது. பணம் கிடைத்தபிறகு சொல்லலாய் என்று இருந்தேன். நல்லசாயத்தல் பணம் கிடைத்தது இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவரிடம் மறைத்து நடப்பதில் தவறில்லை என்று தோன்றியதால் உங்களிடம் அந்தப் பணத்தைத் தந்துவிட்டேன்” என்றான் சம்பந்தன்.

“அச்சா!” என்றான் இளங்கோ. “கள்ளி, நீயும் பூனைமாதிரி இருந்துகொண்டு புலியாகப் பாய்ந்துவிட்டாயே! இப்போது ஒரு சந்தேகம். இந்தக் கதையில் தேர்தல் வெறியா, பத்தாயிரம் ரூபாயைத் தாரை வார்த்த சம்பந்தனுடைய காதல் வெறியா முக்கிய இடம் வகிக்கிறது?”

“இரண்டு வெறிகளாகவுமே இருக்கட்டும்” என்றான் கயல்விழி.

9. கற்பு.

மாலை நாலரை மணி. பிள்ளையார் கோயில் கணபதி ஐயர் வீட்டின் முன் வீரூந்தையிலே மூர்த்தி மாஸ்டரும் ஐயரும் கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்கெங்கெல்லாமோ சுற்றி வந்து கடைசியில் இலக்கிய உலகத்திலே புகுந்தார்கள்.

“மாஸ்டர், நீங்கள் ‘கலைச்செல்வி’ யைத் தெடர்ந்து படித்து வருகிறீர்களா?” என்று கேட்டார் ஐயர்.

“ஓமோம், ஆரம்பத்திலிருந்தே ‘பார்த்து’ வருகிறேன். ஆனால் எல்லா விஷயங்களையும் படித்திருக்கிறேனென்று சொல்லமுடியாது. ஏன், என்ன விசேஷம்?”

“கலைச்செல்வி’ பழைய பிரதி ஒன்றை இன்றுதான் தற்செயலாகப் படித்துப் பார்த்தேன். அதிலே ஒரு சிறு கதை...”

“யார் எழுதியது?”

“எழுதியவர் பெயரைக் கவனிக்கவில்லை. அந்தச் சம்பவந்தான் மனத்தை உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது.”

“சொல்லங்கள், நினைவு வருகிறதா பார்க்கலாம்?”

“மூன்றாம் வருஷம் இலங்கையில் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டதல்லவா; அந்தச் சூழ்நிலையை வைத்துக் கதை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. குளக்கட்டை உடைத்துக்கொண்டு ஒரு கிராமத்துக்குள் வெள்ளம் பெருகி வருகின்றது; சனங்கள் உயரமான இடத்தைத் தேடி ஓடுகிறார்கள். அந்த ஊரில் ஒரு பணக்காரனின் வீட்டுக்கு ‘மேல்வீடு’ம் இருக்கின்றது; அங்கே அவன் தனியாக இருக்கிறான்; வெள்ளத்துக்கு அஞ்சி ஒரு ஏழைப்பெண் — இளம் பெண் அந்த மேல் வீட்டுக்குச் செல்கிறான்; பணக்காரன் அவளைப் பதம் பார்க்க முயல்கிறான்; அவன் இசையவில்லை; அவன் பலாத்

காரம் செய்தேனும் அவளை அடைந்துவிடத் துணிந்து விட்டான். அவன் உயிரைவிடக் கற்பையே பெரிதாக மதிப்பவன். மேல் வீட்டிலிருந்து கீழே குதித்து உயிரைத் துறந்தான். கற்பைக் காப்பாற்றிக்கொண்டான்..... இந்தக் கதையைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் மாஸ்டர்?”

“என்ன நினைக்கிறது? புராண காலத்தில் இருந்து திருப்பித் திருப்பிப் படித்த ‘கருத்து’த்தான். கதையை அமைத்த முறையிலும் வசன நடையின் துடிப்பிலுந்தான் இந்தக் கதைக்கு வாழ்வு கிடைக்கும். நான் படிக்கவில்லை. படித்தால்தான் அதைப்பற்றிச் சொல்லலாம்.”

“நான் கதைக்கு விமர்சனம் கேட்கவில்லை மாஸ்டர். புராண காலத்திலிருந்து படித்ததாகச் சொன்னீர்களே, அந்தக் ‘கருத்தை’ப்பற்றித்தான் உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன என்று கேட்கிறேன்.”

“எதைக் கேட்கிறீர்கள் ஐயா? தனது கற்பைக் காப்பாற்ற உயிரைத் துறந்தானே, அதைப்பற்றியா?”

“ஓமோம், அதையேதான்.”

“ஒரு பெண்ணின் — முக்கியமாகத் தமிழ்ப் பெண்ணின் சிறப்பே அதில்தானே இருக்கின்றது! மானம் அழிந்தபின் வாழாமையே இனிதென்பதல்லவா தமிழன் கொள்கை?”

ஐயர் பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு, “நீங்களும் இப்படிச் சொல்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்.

மூர்த்தி மாஸ்டர் திகைத்தார். தான் என்ன தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டாரா? இந்த ஐயர் என்ன இப்படிக்கேட்கிறார்?

ஒரு நிமிஷ நேரம் மௌனம் நிலவிற்று. ஏதோ எண் ணித் துணிந்துவிட்டவர்போல் கணபதி ஐயரே மீண்டும் மௌனத்தைக் கலைத்தார்.

“மாஸ்டர், எனக்கும் என் மனை விக்கும் மட்டும் தெரிந்த ஒரு இரகசியத்தை உங்களுக்குச் சொல்லப்போ கிறேன் — உங்களுக்குச் சொல்லலாம்; சொல்வதால் ஒரு திமையும் ஏற்படாது. இதைக் கேட்டபிறகு ‘கற்பு’ பிரச் சனையைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

போனவருவும் பெரியந்தனை முருகமூர்த்திகோயிலில் நான் பூசை செய்துகொண்டிருந்தது உங்களுக்குத் தெரியும். அங்கே தமிழர்கள் தொகை ஐம்பது பேர்கூட இருக்காது. விசேட தினங்களுக்கு மட்டும் பிற இடங்களிலிருந்தெல்லாம் வந்து கூடுவார்கள். சிங்களவர்கூடப் பலர் கோயிலுக்கு வந்து அருச்சனை செய்விப்பது வழக்கம்.

சிங்களவர் — தமிழர் கலகம் துவங்கினவுடனே அங்கே இருந்த தமிழர்களில் முக்கால்வாசிப் பேரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடி வந்துவிட்டார்கள். நான் பூசையை விட்டுவிட்டு எப்படிப் போகமுடியும்? என் மனை வியைப் போகும்படி சொன்னேன். எனக்கு வருவது தனக்கும் வரட்டுமென்று அவன் மறுத்துவிட்டான். சிங்களவரும் அக்கோயிலிலே கும்பிட வரும் வழக்கம் இருந்ததால் கோயில் விஷயத்தில் தலைபிடமாட்டார்கள். எங்களுக்கும் ஆபத்து நேராது என்ற துணிவில், அவனை மேலும் வற்புறுத்தாமல் விட்டுவிட்டேன்.

ஒரு புதன்கிழமை, அன்று பேபிரோனு என்ற சிங்களக் கிழவி—அவன் எங்கோரு நன்கு பழகியவன். கோயிலுக்கும் நான் தவறாமல் வருகிறவன்—அவன் சொன்னான், “நீங்கள் இனி இங்கேயிருப்பது புத்தியில்லை ஐயா. காஸியிலிருந்து சில முரடர்கள் மூன்று லொறிகளில் வருகிறார்

களாம். வருகிற வழியெல்லாம் தமிழர்களை இல்லாத கொடுமை செய்கிறார்களாம். இன்றிரவோ காணையோ இந்தப்பக்கம் வரக்கூடுமென்று கதைக்கிறார்கள். நீங்கள் இப்போதே புறப்பட்டு பொலீஸ் ஸ்டேசனுக்குப் போய் விடுங்கள். பிறகு பொலீஸ் துணையோடு கொழும்புக்குச் செல்லலாம்” என்னுள்.

அவன் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு ‘அப்பளே முருகா! என்னை மன்னித்துக்கொள்’ என்று மனதுக்குள் வேண்டிக்கொண்டு கையோடு கொண்டுபோகக்கூடிய பொருள்களை இரண்டு பெட்டிகளுள் சேகரித்தோம். என் மனைவியின் நகைகளையும்—நூலில் கட்டிய தாவிப்பொன்றைத் தவிர—எல்லாவற்றையும் கழற்றிப் பெட்டியில் பூட்டினோம். இந்த ஆபத்தங்கள் செய்வதற்குள் மாலை ஐந்து மணியாகிவிட்டது. நாய்களும் புறப்பட ஆயத்தமானபோது பேபிரோனு அவசரம் அவசரமாக ஓடிவந்தான். “ஐயா, ஐயா, சில்வாவும் வேறு இரண்டு பேருமாக வாருங்கள். அம்மாவை அவர்கள் கண்ணில் படாமல் எங்கேயாவது ஒளித்திருக்கச் சொல்லுங்கோ! கேட்டால் ‘நேற்றே ஊருக்குப் போய்விட்டா’ என்று சொல்லுங்கோ. நான் இங்கே நின்றால் எனக்கும் ஆபத்து; உங்களுக்கும் ஆபத்து, கவனம் ஐயா!” என்று சொல்லி விட்டு பேபிரோனு ஓடி மறைந்துவிட்டான்.

சில்வாவை எனக்குத் தெரியும்; ஆள் ஒரு மாதிரி. ‘ஐயா, ஐயா’ என்று நாய்மாதிரிக் குழைந்து ஐம்பது சதம், ஒரு ரூபா என்று இடைக்கிடை என்னிடம் வரக்கியிருக்கிறான். ஆள் காடைத் தரவணியாதலால் நானும் பட்டும் படாமலும் நடந்து வந்திருக்கிறேன். இரண்டொரு நாள் என் மனைவியை ரேட்டில் தனியாகக் கண்டபோது அவனுடைய பார்வையும் சிரிப்பும் நன்றாக இருக்கவில்லை யென்று அவன் சொல்லியதுண்டு.

இப்போது அவன் வருகிறனென்றால்...

எனக்கு ஒருகணம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. யோசிக்கவும் நேரமில்லை. விட்டுக்குள் உயரத்திலே பரண் மாதிரி மூன்று மரங்களைப்போட்டு அதன்மேல் சில பழைய பெட்டிகளைப் போட்டிருந்தது. என் மனைவியை நான் தூக்கி அந்த மரங்களின்மேல் விட்டு மெதுவாக அந்தப் பெட்டிகளின் பின்னால் மறைந்திருக்கும்படி விட்டேன். பிறகு எங்கள் பயணப் பெட்டிகளை எடுத்துச் சற்று மறைவாக ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டேன். பிறகு, முன் விருத்தைப் பக்கம் வந்தேன். நானும் வர அந்தக் காதையர்களும் வாயிலில் நுழைந்தார்கள். எனக்கு உன் மனது நடுங்க ஆரம்பித்துவிட்டது. இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, “என்ன சில்வா, இந்தப்பக்கம்?” என்று சிரிக்க முயன்றேன்.

“சும்மாதான், நீங்கள் இருக்கிறீர்களா, இல்லாவிட்டால் யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கம்பி நீட்டி விட்டீர்களா என்று பார்க்கத்தான் வந்தேன்” என்றான்.

“முருகனை விட்டு நான் எங்கேதான் போகமுடியும்?” என்று சொன்ன என் குரலே தெளிவாக இல்லை.

“எங்களுக்குக் கொஞ்சம்தண்ணீர் குடிக்கவேண்டும்” என்றான் சில்வா. நான் சரியென்று குசினிப் பக்கம் போனேன். எனக்குப் பின்னால் அவர்கள் தொடர்ந்து வருவதை உணர்ந்தேன். ஆனாலும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. ஒரு செம்பில் தண்ணீரை வார்த்துக்கொண்டு நியிர்ந்தேன். எனக்கு முன்னால் அந்த மூன்று காதையர்களும் நின்று கள். செம்பைப் பிடித்த எனது கையில் நிதானமில்லை.

“அதுசரி ஐயா, எங்கே அம்மாவைக் காணவில்லை?”

நான் திரும்பித் திரும்பி மனத்துக்குள் ஒத்திகை பார்த்து வைத்திருந்த வசனங்களை ஒப்புவித்தேன்: “அவ நேற்றே ஊருக்குப் போய்விட்டாவே.”

‘பலீர்’ என்று என் கன்னத்தில் ஒரு அறை விழுந்தது! செம்பும் தண்ணீரும் உருண்டு சிதறிற்று. என் கண்களுக்குப் பார்வை வருமுன்பே என் மடியில் கையைப் போட்டு ஒருவன் இழுத்தான்; மற்றக் கையினால் வயிற்றில் ஒரு குத்து விட்டான்.

“தமிழ்ப் பண்டி, பொய்பா சொல்லுகிறாய்? இன்று சாலையிற்கூட உன் பெண்டாட்டியைப் பார்த்தேனே!”

மற்றவன் கேட்டான்: “சொல்லடா! அவனை யார் வீட்டில் கொண்டுபோய் ஒளித்து வைத்திருக்கிறாய்?” எனக்கு நெஞ்சிலே கொஞ்சம் தண்ணீர் வந்தது. இந்த முடர்கள் நான் அவனை வேறு யார் வீட்டிலோ ஒளித்து வைத்திருப்பதாக நினைத்துவிட்டார்கள். ஆகையால் இந்த வீட்டில் அதிகம் பார்க்கமாட்டார்கள். என் உயிர் போனாலும் சரி; அவன் மானம் நிலக்கட்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன்.

“என்னடா பேசாமல் நிற்கிறாய்?”

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!

குத்து! அடி! உதை!.....

நான் இயக்கமின்றிக் கீழே விழுந்துவிட்டேன். அம் மட்டிலும் அவர்கள் விடவில்லை. இரண்டுபேர் என்னைப் பிடித்துத் தூக்கினார்கள்.

“அவன் இருக்கிற இடத்தை நீ சொல்லமாட்டாய்?... கடைத் தெருப்பக்கம் காலியிலிருந்து லொறியில் வந்திருக்கிறான்கள். அவன்களிடம் உன்னைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தால், உன்னைத் தலை கீழாகக் கட்டித் தூக்கித் தோலை உரித்த பிறகு கீழே நெருப்பைக் கொழுத்தி கடுவான்கள், உனக்கு அதுதான் சரி!.....வாடா!” என்று சொல்லி இழுத்தார்கள். என்னால் நடக்கவும் முடியவில்லை. அவ்வளவு அடி அகோரம். அவர்கள் என்னை இழுத்துக்

கொண்டு நடு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்கள். மேலே என் மனைவி.....அந்த அறையையும் கடந்து வெளியே காலை வைத்து விட்டார்கள்.

“நில்லங்கள்! நில்லங்கள்!” என்ற கூச்சலோடு என் மனைவி பரணிலிருந்து குதித்தாள்.

“அவரை விட்டு விடுங்கள்!” என்று அலறிக்கொண்டே என்விடம் ஓடி வந்தாள்.

அவர்கள் என்னை விட்டு விட்டார்கள். ஆறு முட்டுக்கரங்கள் அவளை மறித்துப் பிடித்தன.

பிறகு.....

என்னை ஒரு மேரையின் காலோடு பின்கட்டாகக் கட்டினார்கள். அவளை —என் மனைவியை —குசினிப்பக்கம் இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். இரண்டொரு நிமிஷங்களில் அவளுடைய அலறல் கேட்டது. பிறகு அவள் அலறவில்லையோ, அல்லது நான்தான் இரத்தம் கொதித்து, மூளை கலங்கி, வெறிபிடித்து, மயங்கிவிட்டேனோ!

மறுபடி எனக்கு நினைவு வரும்பொழுது அதே மேசையடியில் யாரோ ஒருவருடைய மடியில் படுத்திருப்பதை உணர்ந்தேன். என்னை அவ்விதம் ஆதரவாகத் தூக்கி மடிமீது வைத்திருப்பது யாரென்று அறிய ஒரு ஆவல். கண்களைத் திறந்து பார்த்தேன்.

என் மனைவி!

மானம் அழிந்த என் மனைவி

எத்தனையோ நாற்றூண்டுகளாக ஊறிப்போன ‘கருத்து’ என்னைச் சித்திரவதை செய்தது. மானத்தை இழந்த என் மனைவியின் மடிமீது தலை வைத்துப் படுத்திருக்கிறேனே; என் உடம்பு கூனிக்கூறுகியது. எழுந்து வெளியே சிலத்தில் விழுந்துவிட வேண்டுமென்று மனம் உன்னிற்று.

என் முகத்திலே ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்; இன்னொன்று, இன்னொன்று, என் முகமும் அவன் கண்ணீரால் நனைய, மனம் சிந்திக்கத்தொடங்கியது.

முன்று விஷப் பாம்புகள் அவளைக் கடித்து இன்பத்தை உறிஞ்சின. அவன் உடலும் உன்னளும் வேதனையால் துடித்தன. எரிந்து போகிற உடலை யாரோ என்னவோ செய்தார்கள். மனம் சிறிதும் சம்பந்தப்படாதபோது அவளுடைய மானம் போய்விடுமா? செய்யாத குற்றத்துக்கு அவள் தண்டனை அடைய வேண்டுமா? மனம் சம்பந்தப்படாதபோது வெறும் உடலுக்கு நேர்ந்த தீங்கினால் மானம் ஆழிந்துவிடுமென்றால் பிரசவத்துக்காக டாக்டரிடம் போகும் பெண்களெல்லாம்—

என் மனத்தில் எழுந்த அருவருப்பை வெளியே இழுத்தெடுத்துத் தூர விசினேன். பரிதாபப்படவேண்டிய, பாராட்டப்படவேண்டிய என் மனைவியின் பெருமை என் நெஞ்செல்லாம் நிறைந்தது. மெதுவாக அவள் கைகளைப் பற்றி என் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டேன்.

பிறகு பொலீஸ் வந்தது. பேபி நோலூதான் அந்த உதவியைச் செய்தாளென்று பின்னால் தெரிந்துகொண்டேன். என்னவோ கஷ்டங்களெல்லாம் பட்டு, அகதி முகாமில் கிடந்துமுன்று எப்படியோ இங்கே வந்து சேர்ந்தோம்.....

“இப்பொழுது சொல்லுங்கள் மாஸ்டர். பலாத்காரத்தினால் ஒரு பெண்ணின் உடல் ஊறு செய்யப்பட்டால் அவன் மானம் அழிந்துவிடுமா? அதற்காக அவன் உயிரையும் அழித்துவிடவேண்டுமா?..... அப்படி உயிரை விட்டவளைப் பத்தினித் தெய்வமென்று சும்பிடவேண்டுமா? ஊவன் இறந்தவுடன் உடன்கட்டை ஏறியவன்-அப்படிச் செய்வதே கற்புடைய மகளிர் கடமை என்ற சமூகக் கருத்தினால் உந்தப்பட்டு ஏற்றப்பட்டவன் பத்தினித்தெய்வமா,

அல்லது பகுத்தறிவற்ற சமுதாயத்துக்குப் பவியான பேதைமா? சொல்லுங்கள் மாஸ்டர்!...”

கணபதி ஐயர் உணர்ச்சிமேலீட்டால் பொருமினர்.

“என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் ஐயா! இப்படித்தான் பரம்பரை பரம்பரையாக இரத்தத்தில் ஊறிப் போன பல விஷயங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்காமலே அபிப்பிராயம் கொண்டுவிடுகிறோம். நான் கூட எவ்வளவு முட்டாள் தனமாக அபிப்பிராயம் சொல்லிவிட்டேன்.....ஐயா, பகுத்தறிவு, பகுத்தறிவு என்று சொல்லிக்கொண்டு தேவையில்லாத விஷயங்களிலெல்லாம் வாய்விச்ச வீசுகிற பலரை எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உண்மையான ஒரு பகுத்தறிவுவாதியை இன்றைக்குக் கண்டு பிடித்து விட்டேன்” என்று சொன்னார் மூர்த்தி மாஸ்டர். ஐயர் வீட்டுச் சுவரிலே இருந்த மகாத்மா காந்தியின் படம்— அதிலே ஐயரின் சாடை தெரிவதுபோலத் தோன்றிற்று மூர்த்தி மாஸ்டருக்கு.

10. ஒரு கணம்.

மேசையிலே வெள்ளைக் கடதாசி கிடக்க, ஒரு கையிலே பேனாவைத் தயாராகவைத்துக்கொண்டு—ஆனால் ஒன்றும் எழுதாமல், மற்றக் கையால் நாடிமைத் தடவிக்கொண்டு கண் பார்த்ததை மனம் பார்க்காமல்— ஆமாம், கற்பனையுலகிலே மிதந்துகொண்டிருக்கிறாரே—

இவர் பெரிய எழுத்தாளர். இலங்கையில் மட்டுமன்றி, தமிழ்நாட்டிலும் தமது சிறுகதைகளை உலவவிட்டுப் புகழ்பெற்றவர். ‘சிற்றம்பலம்’ என்று இவருடைய பெயரைச் சொன்னால் உங்களுக்குத் தெரியாது. இவருடைய வாழ்க்கையில் வந்து போன இந்த ‘ஒரு கணம்’ நிகழ்ச்சி இவருக்குப் பெருமை தரத்தக்கதல்ல; ஆதலால் இவருடைய பிரசித்திபெற்ற புனைபெயரை இங்கே உபயோகப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை.

சிற்றம்பலம் என்ற இந்தப் பெயரும் இவருடைய சொந்தப் பெயரல்ல; இது ‘ஒரு’ பெயர்; புனை பெயரென்றே சொல்லலாம். இவர் எழுதிய ஒரு கதையில்— நூற்றுக்கணக்கான இவருடைய கதைகளில் நீங்கள் அதை எங்கே தேடிக் கண்டு பிடிக்கப் போகிறீர்கள்? — ஒரு கதையில் ‘சிற்றம்பலம்’ என்று ஒரு கதாபாத்திரம் வருகிறார். மிக நல்ல உயர்ந்த பாத்திரம். அதைப் படித்து விட்டு அந்தச் சிற்றம்பலம் இவர்தான் என்று பூவுழகி—

ஓ! பூவுழகியைப்பற்றி இப்போது சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. பூவுழகி, சிற்றம்பலம் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் இருப்பவள். அழகி; மென்மையானவள்; இனிமையானவள். அதோடு குறுகுறுப்பும், குறும்புத்தனமும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ரசிகத்தனமும் — அவளைச் சிற்றம்பலம்

லத்துக்கு மிகவும் பிடிக்கும்; மிகவும் பிடிக்கும்!—இங்கே காதல் கூதல் ஒன்றுமில்லை. சிற்றம்பலம் கல்யாணமானவர்; நல்ல மனிதர்; பண்புள்ளவர். அவன் கன்னிப்பெண்களையகமில்லா நெஞ்சினன்.

இந்தப் பூவழகிதான் இவருக்குச் 'சிற்றம்பலம்' என்ற பெயரை வைத்தான். அந்தக் கதாபாத்திரமாகத் தம்மை அவன் மதிப்பிடுவதுபற்றி இவருக்குக் கொஞ்சம் பெருமையுமுண்டு.

சிற்றம்பலம் 'வெறும்' எழுத்தானரல்லர்; அடாவது எழுதுவதை மட்டுமே தொழிலாகக் கொண்டவரல்லர். இவர் ஒரு அரசாங்க உத்தியோகத்தர். எழுதுவது சொந்த மனத்திருப்திக்காக. ஆனாலும் அதன்மூலம் மாதம் ஐம்பது, நூறு என்று 'அன்பளிப்பு'களாகப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். — அது ஒரு கௌரவமும்.

இப்பொழுது இந்த மாலைப் பொழுதிலே இவர் நாடியைத் தடவிக்கொண்டு கற்பனைக் குதிரையில் பறந்து கொண்டிருப்பது 'கதை'க்காகவல்ல. இங்கிருந்து இருபத்தைந்து மைல்களுக்குப்பால் உள்ள ஒரு கிராமத்தில் இவர் பறந்துபோய் நிற்கிறார். அங்கே ஒரு வீட்டில் இவருடைய 'செல்லக்கிளி'—

இவருக்கு அவன் 'செல்லக்கிளி.' 'மங்கையர்க்கரசி' என்ற அழகான பெயரை விட்டு விட்டு, 'செல்லக்கிளி' என்று கூப்பிடும்போது இவருடைய இதயத்தின் ஒலி அதிலே கேட்கும். 'மனைவியைத் தலையிலே தாக்கி வைத்திருக்கிறார்' என்று சிலர் கேளியாகச் சொன்னார்கள். 'ஓமோம், அவன் இதற்குத் தகுதியானவன்தான்' என்று இவர் மனதுக்குள்ளே பெருமைப்பட்டார்.

இவருடைய செல்லக்கிளிக்கு இது முதற் பிரசவம்.— முதற் பிரசவமென்ன, முப்பதாவது பிரசவமாயிருந்தாலும்

அவன் தாய் வீட்டுக்குப் போயிருக்க வேண்டியவன்தான். சிற்றம்பலம் அவன் மீது உயிரையே வைத்திருந்தார் என்பதில் சிறிதளவும் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் வீட்டுக் காரியமென்று ஒரு துரும்பை எடுத்துப் போட்டறியாதவர். அவனை இங்கே வைத்துக்கொண்டு பத்திய பாகமாக எல்லாம் கவனிக்க இவருக்குத் தெரியாது. தெரிந்ததையும் உசாராய்ச் செய்கிற ஆளுமல்ல.

ஒரு மாதத்துக்கு முன்னால் மங்கையர்க்கரசி காமாஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றுவிட்டாள். இதற்கிடையில் மூன்று நாளு தரம் சிற்றம்பலம் போய் பார்த்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். சென்ற நாயிற்றுக்கிழமை போயிருந்தபோது, வீரையில் தன்னை யும் கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி அவன் விண்ணப்பம் செய்திருந்தான்.—பேதை அந்தச் சொகுசான இடத்தை விட்டு விட்டு, இங்கே இந்த—ஒரு துரும்பை எடுத்துப் போட்டறியாத கணவருடன் வந்துவிடவேண்டுமென்று எதற்குத்தான் துருதுருக்கிறோர்!

சிற்றம்பலத்துக்கும் இங்கே ஒரேயடியாய் 'வெறிச்' சென்று கிடந்தது. சில நேரங்களில் பைத்தியம் பிடித்த மாதிரியிருக்கும். இருந்தாலும் அவளுடைய நன்மையைக் கருதி இன்னும் சில வாரங்களுக்காவது அங்கே இருக்கட்டுமென்று நினைத்தார். இங்கே இவருக்குச்சாப்பாட்டுக் கரைச்சல் இல்லை. பக்கத்தில் பூவழகி வீட்டில் அதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத்தான் மங்கையர்க்கரசி போனாள். மத்தியானம் அலுவலகத்துக்குப் பக்கத்தில் எங்கேயோ சாப்பிட்டுக்கொள்வர். காலையும் மாலை யும் பூவழகி கொண்டு வந்து கொடுத்தது. இவர் சாப்பிடுகிறவரையும் கூட இருந்து இலக்கிய சர்ச்சை செய்துவிட்டுப்போவான். சில நேரங்களில் சாப்பாடு முடிந்தாலும் சர்ச்சை முடியாது.

இப்போது, இந்த மாலிப்பொழுதிலே, இவர் நாடியைத் தடவிக்கொண்டு யோசித்து — ர சி த் து எழுதிக் கொண்டிருப்பது ஒரு கடிதம், — இவருடைய செல்லக் கிளிக்!

‘..... இங்கே வருவதற்கு என்ன அவசரம் இப்போது? என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு குறைவுமில்லை இங்கே. குழந்தையையும் வைத்துக்கொண்டு இங்கே கதனியாகப் பெரிய கஷ்டமாக இருக்கும் உமக்கு! இன்னும் சில நாட்களாவது உவ்விடமிருந்து விட்டுப் பிறகு வரலாம். நான்தான் வாரந்தவராமல், வந்து பார்க்கிறேனே!...’

—இப்படி எழுதலாமா என்று மனதுக்குள்ளே சொல்லி ஒத்திகை பார்த்தார்.

‘கிளிக்!’

திடீரென்று மின்சார விளக்கின் ஒளி பளிச்சிட்டது சிற்றம்பலம் திடுக்கிட்டு ‘அந்த’ உலகத்திலிருந்து இந்த உலகத்திற்கு வந்து திரும்பிப் பார்த்தார்.

எதிரே—
பூவழகி!

கையிலே சாப்பாட்டுத் தட்டுடன் ஒரு வானத்து மோகினிபோலச் சிரித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

ஏனோ, அவளைப் பார்த்ததும் அவரால் உடனே ஒன்றும் பேச முடியவில்லை.

“என்ன, இருட்டியதுகூடத் தெரியாமல் ‘எழுத்து’ நடக்கிறதா?” — பூவழகி கேவியாகக் கேட்டாள்.

“இல்லை. எதையோ யோசித்துக்கொண்டிருந்தேன்...”

“நேற்றுச் சொன்னீர்களே, அந்தக்கதை—தொடங்கி விட்டீர்களா?”

“இல்லை. இது வேறே!”

“வேறு கதையா?”

“இல்லை. வேறு விஷயம்: கடிதம்—மங்கையர்க்கரசிக்கு.”

“ஓ!”

“என்ன, ஓ?”

“ஓவ்வொரு நாளும் எழுதுகிறீர்களே பக்கம் பக்கமாக... ‘அவ’ கொடுத்து வைத்தவ; நீங்கள் கவையாக எழுதுவீர்கள். எழுத்தாளரல்லவா?”

“உமக்கென்ன தெரியும்! அவ எழுதுகிற கடிதங்கள் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் தெரியுமா?”

“இருக்கும், உங்களுக்கு மட்டும்தான்!”

சிற்றம்பலம் சிரித்தார்; பதில் சொல்லவில்லை.

இதற்கிடையில் சாப்பிடவும் தொடங்கிவிட்டார்.

பூவழகி சொன்னாள்: “நீங்கள் ‘அகில’னின் ‘பாவை விளக்கைக் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும்!”

“படிக்காவிட்டால் விடமாட்டீர்போலிருக்கிறதே?”

“என் சினேகிதி ஒருத்தி ‘கல்கி’யில் வந்ததை எடுத்துக்கட்டி வைத்திருக்கிறாள். அதை இரவல் கேட்டிருக்கிறேன், உங்களுக்காக!”

“நன்றி ... என் நண்பர்கள் சிலரும் அந்தக் கதையைப் பற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர் அந்தக் கதையையே எனக்குச் சருக்கிச் சொல்லிவிட்டார்!”

“அதை ஏன் கேட்டு வைத்தீர்கள்?...பிறகு படிக்கும் போது கவை குறைந்து போகும்!”

“திருப்பித் திருப்பிப் படித்தாலும் கவைக்கும் என் றீர்களே!”

“ஓமோம். என்ன அருமையாக எழுதியிருக்கிறார்...”

“அதிலே கதாநாயகனுக்கு-அவன் பெயரென்ன?...”

“தணிகாசலம்.”

“அந்தத் தணிகாசலத்திற்கு முன்று நான்கு காதலிகளாமே?”

“கதையைப் படித்தீர்களானால் இப்படித் தணிகாசலத்தைக் கேலி செய்யத் தோன்றுது. ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் எந்த ஒரு ஆண்பிள்ளையும்...”

“ஆண்பிள்ளைகளைப்பற்றி அதிகம் தெரிந்து வைத்திருக்கிறீரா...” — சிற்றம்பலம் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் தெரிந்தது கேவியா, அசடா? அவர் தொடர்ந்து சொன்னார்: “அந்தப் பெண்களில் ஒருத்தி முக்கியமானவள்—ஒரு ரசிகையாமே?”

“ஓமோம். பாவம்...”

“அவளைப்பற்றி அந்த நண்பர் சொன்னபோது எனக்கு உம்முடைய நினைவுதான் வந்தது...” — இதைச் சொன்னபோது அந்தக் கதாநாயகன் — எழுத்தாளன் தணிகாசலமாகத் தம்மையே நினைத்துப்பார்த்தார் சிற்றம்பலம். மறு நிமிஷம் ‘சை!’ என்று உள்ளத்தை உதறி அந்த நினைவைக் கலைத்தார்.

“சம்மா போங்கள். உங்களுக்குக் கேலிதான்” என்று பூவழகி முகத்தை நெனித்தாள். சிற்றம்பலம் சாப்டிட்டு முடிந்து தட்டில் கையைக் கழுவியவர், நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தார். அவருக்கு எதிரே மேசையில் சாடையாகச் சாய்ந்துகொண்டு அவன் சின்ற அழகு கதை பேசும் அவளுடைய கண்கள்; பட்டுப்போன்ற அழகிய கன்னங்கள்; இளிய உதடுகள்..... இவை இவை அவரை என்ன செய்கின்றன...?

சிற்றம்பலம் சடாரென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு, வேறு ஏதாவது கதைக்கலாமென்று முயற்

சித்தார். என்னவோ உடம்பெல்லாம் பதறுவதுபோன்ற ஒரு உணர்ச்சி, உடம்பல்ல. உள் மனத்தான் பதறிக் கொண்டிருந்தது...

சிற்றம்பலத்தின் இதயத்திலே இப்படி ஒரு புகைப் படலம் பொங்கி எழுந்து குமுறுவதைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாத பூவழகி, தன்னுடைய தோற்றத்திலே இப்படித் திடீரென்று ஒரு ‘கவர்ச்சி’ சிற்றம்பலத்தின் கண்களுக்குத் தெரிவதைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாத பூவழகி சொன்னாள்: “போன கிழமை நானும் தங்கமும் சேர்ந்து போட்டோ எடுத்தோமென்று சொன்னேனல்லவா? அந்தப் போட்டோ இன்றைக்கு வந்திருக்கிறது...”

“எங்கே பார்ப்போம்” என்று வாய் திறந்து கேட்கச் சிற்றம்பலத்தினால் முடியவில்லை. குரல் நடுங்குமோ என்ற பயம். பேசாமல் கையை நீட்டினார்.

பூவழகியும் படத்தை நீட்டினார்.

சிற்றம்பலம் அதை வாங்கியபோது—

நிச்சயமாக அவர் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை. கை பதறிக் கொண்டிருந்ததாலோ — தற்செயலாகவோ அவளுடைய வீரல்களோடு அவருடைய வீரல்கள் உராய்ந்தன.

அவர் கையை எடுக்கவில்லை.

அவனால் எடுக்க முடியவில்லை.

அவளுடைய முகத்தை அவர் பார்க்கவில்லை. குனிந்து அந்த மெல்லிய அழகிய வீரல்களைப் பார்த்தார். அவற்றை மெதுவாகப் பற்றினார். குனிந்து முத்தமிட்டார் ...

முத்தமிட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தவர், பூவழகியின் முகத்தைச் சந்தித்தபோது—

ஐயோ!

உதயத் தாமரை இப்படி உருக்குலந்துவிட்டதே! அந்த முகத்தில் அவர் கண்ட உணர்சிகள்.....

உணர்ச்சியா!

உணர்ச்சி எங்கேயிருந்தது? அதன் உயிரே போய் போய்விட்டதே!

அதைப் பார்க்கமுடியாமல் படாரென்று முகத்தை மேசைமேல் கைகளுக்கிடையில் புதைத்து விட்டார்.

பூவழகி—

அவளுடைய நிலை அசாதாரணமானது. இரத்த ஓட்டமே நின்றுவிட்டதுபோலத் தோன்றிற்று.

தானே தடவி வளர்த்த பசு என்றாவது ஒருநாள் புலியாகி மாறிக் கடித்துவிட முடியுமா?

என்ன இது!

அவருடைய பிடியிலிருந்து விடுபட்ட கையிலை, அவருடைய கன்னத்தில் 'ஒன்று' வைக்க அவளால் முடியவில்லை. வைக்கக்கூடியவன்தான்; ஆனால் அவரிடமா!

'பேயே, பிசாசே!' என்று அவளால் ஏசு முடியவில்லை. ஏசுக்கூடியவன்தான்; ஆனால் அவரிடமா!

உணவு கொண்டு வந்த பாத்திரங்களை அவளுடைய கைகள் ஒன்று சேர்த்தன.

"நான் போய் வருகிறேன்" என்று அவளுடைய வாய் சொல்லிற்று.

அவருக்கு அது கேட்டதோ?

அவன் போய்விட்டான்.

"கதை எப்படி முடியப்போகிறதென்று எனக்குத் தெரியும்!" என்றான் கயல்விழி. இதுவரை அவன் இந்தக் கதையை வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

"எப்படி?" என்று கேட்டான் இளங்கோ. அவன் தான் இதை எழுதிக்கொண்டிருந்தவன்.

"கு. ப. ரா. எழுதியிருக்கிறாரே 'மோகினி மயக்க' மோ என்னவோ என்று ஒரு சிறுகதை. அதிலே ஒரு பெண். அடுத்த விட்டுப் பையன் ஒருவன்; அவளை மாமி மாமி என்று அழைக்கிறவன். ஒருநாள் அவள் ஊஞ்சலிலே ஒய்யாரமாக உட்கார்ந்திருக்க, அந்த இளைஞன் வந்து எதிரே இருந்த ரவி வர்மா படத்து மோலிவி போல அவள் இருக்கிறாள் என்று சொல்ல, அவளுடைய உள்ளத்திலும் ஒரு சலனம் ஏற்பட்டு, 'நெற்றியில் பொட்டு வைத்திருக்கிறேனா பார், என்று கேட்கிறான். அவன் அவளை நெருங்கியபோது... ..எப்படியோ திடீரென்று மாயைவிட்டுப் பட்டு அவள் திரும்பி ஓடிவிடுகிறான் — அந்த இருவரும் இனிமேல் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கமாட்டார்கள்; சந்திக்க விரும்பமாட்டார்கள், என்ற தத்துவத்துடன் கதை முடிகிறது. உங்கள் கதைக்கும் வேறு கதி ஏது?"

"கொஞ்சம் பொறு. 'கு. ப. ரா.' ஒரு கோணத்திலிருந்து பார்த்தார். வேறு கோணங்களும் இருக்கின்றன" என்று சொல்லிவிட்டு இளங்கோ எழுதத் தொடங்கினான்.

* * *

மேசைமீது விழுந்த சிற்றம்பலத்தின் தலை வெகு நேரம் அப்படியே கிடந்தது. அது கனத்து இருண்டு பெரும் பாரமாகத் தோன்றிற்று.

அவர்மீது அவரே கொண்ட வெறுப்பு 'ச்சி' ... என்று இரண்டு மூன்று தரம் வாய்வழியே வெடித்தது. ஒவ்வொரு தரமும் தலையைத்தூக்கி மறுபடியும் மேசைமீது கிடந்த கைகள் மீது மோதிக்கொண்டார்.

வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு எழுந்து அறைக்குள்ளாகவே அங்கு மிங்குமாக நடந்தார்; மீண்டும் அறைக்கு வந்

தார். எங்கெங்கே நடந்து திரிந்தாரென்பது அவருக்கு நினைவில்லை.

வேதனைக்கு விவில்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக அவர் எங்கேயோ ஓடிக்கொண்டிருந்தார்; கால்கள் அங்கு மிங்குமாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தன.

'ஐயையோ, நானு இதைச் செய்தேன்! நானு? நான் தானு?...'

கைகள் தலைமயிரைப் பற்றி இழுத்துச் சிதறிவிட்டிருந்தன. அழுது அழுது கண்கள் வீங்கிவிட்டன.

'செல்லக்கிளி இதை அறிந்தால்—

'அவள் என்னைத் தேவாதி தேவனாக நினைத்திருக்கிறாளே, நான் நாயினும் கேடாகி நிற்கிறேனே'

அவர் உடம்பு நடுங்கி நெளிந்தது.

பூவழகி—

'அவள் என்னை இலட்சிய மனிதனாக எண்ணியிருந்தாளே, ஆண் குலத்தையே அவள் நம்பாதபடி செய்து விட்டேனே!...

'ஏன் செய்தேன்?

'அவளுடைய பெண்மையைச் சூறையாட வேண்டுமென்ற வெறி எனக்கு ஏற்பட்டதா?

'இல்லை; ஒருபோதும் இல்லை!

'பின்?

'ஒரு அன்பான குழந்தையை — அழகான குழந்தையை அணைத்துக்கொள்கிறேமே, அப்படியா?

'ஆல்லை; அப்படியும்ல்ல!

'பின்?

'என்னவோ ஒன்றும் புரியவில்லை. உள்ளணர்ச்சி எப்படியிருந்தபோதிலும் வெளிப் பார்வைக்கு

'கடவுளே, நான் ஏன் அப்படி நடந்தேன்? நானு? நான் தானு?'

நல்லவேளை! எப்படியோ கடைசியில் நித்திரை என்ற நிம்மதி உலகத்திலே சிற்றம்பலம் புகுத்துவிட்டார். இல்லாவிட்டால் மூளை கலங்கியிருக்கும்!

அடுத்தநாட் காலை பூவழகி சாப்பாடு கொண்டுவந்த போது—

சிற்றம்பலம் திகைத்துப்போனார். அவர் அவனைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவளுடைய முகத்தில் வழக்கமான — களங்கமற்ற அதே புன்சிரிப்பு.

சிற்றம்பலத்தினால் அவளுடைய முகத்தை எதிர்ப்பொன்ற முடியவில்லை. கொஞ்சநேர மெளனத்திற்குப் பிறகு, எங்கேயோ பார்த்தபடி "என்னை மன்னித்துவிட்டீர் மர?" என்று கேட்டார்.

"முதலில் என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. இரவு வெகு நேரம் வரை அதைப்பற்றியே மனத்தை அலட்டிக்கொண்டிருந்தேன். விடிந்து கண் விழித்தபோது மனமும் தெளிந்தது...."

நன்றிப் பெருக்காலோ என்னவோ சிற்றம்பலத்தின் கண்கள் கலங்கி, நீரால் நிறைந்தன. தளதளத்த குரலில் அவர் சொன்னார்: "ஓமோம். அது நானல்ல... அந்தக் கயவளை அடுத்த கணமே கொன்று தீர்த்துவிட்டேன், இனிமேல் எழுந்திருக்க முடியாதபடி!"

"நானும் ... அந்த 'ஒரு கண'த்தை என்னுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியிலிருந்து எடுத்துத் தூர விசினிட

டேன்... விட்டுத் தள்ளுங்கள்; இனி அந்தப் பேச்சு வேண்டாம்; நினைக்கவும் வேண்டாம்.”

சிற்றம்பலம் சிமிர்ந்து அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தார். ஒளியைக் கண்டதும் ஒடிவிடும் இருளைப்போல அவளுடைய உள்ளத்தில் கவிந்திருந்த இருளெல்லால் மறைந்து ஒரு நிறைவு ஏற்பட்டது.

அன்று அவர் தமது மனைவிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் ‘செல்லக்கிளி, இனி என்னால் உம்மைப் பிரிந்திருக்க முடியாது. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வருவேன்; புறப்பட்டேன் ஆயத்தமாக இரும்’ என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

11. புதுயுகப் பெண்.

அந்தப் பெரிய வீட்டின் மரண அமைதியைக் கலைத்துக்கொண்டு சுவர்க்கடிசாரம் ஒலமிட்டது. இரவு மணி பதினென்று. சமைப்பகார ‘ஆயா’வும் வேலைக்காரப் பையனுங்கூடத் தூங்கிவிட்டார்கள்.

கடிசாரத்தின் ‘டிக் டிக்’ ஓசை பெரிதாக கொதித்துப் போய்கிய அந்த வீட்டு ‘எஜமானி’யின் இதயத் துடிப்புப் போலக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. தானேதான் அந்த வீட்டு ‘எஜமானி’ என்று நினைத்தபோதே அந்த நிலையிலும் கண்மணிக் குச்சி சிரிப்பு வந்தது.

சிரிப்பா அது? இதயக் குமுறவில் வெடித்த குமிழி.

அந்த நகரத்திலேயே செல்வாக்கான, ‘கௌரவமான’ குடும்பங்களில் அவளுடைய குடும்பமும் ஒன்று. அவளுடைய கணவர் முகாந்திரம் நல்லநாதர் என்றால் — ஆகா, எவ்வளவு பெரியமனிதர்!

நல்லநாதர் செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலும் பெரியமனிதரல்லர்: வயதாலும் பெரிய மனிதர்தான். அவருக்கு வயது நாற்பத்தைந்து. ஆனால் ஏழைத் தமிழாசிரியரின் பெண்ணாகப் பிறந்த கண்மணியினால் அவரோடு சேர்ந்து ‘பெரிய மனுஷியாக வாழமுடியவில்லை. அந்தப்பேதைக்கு வயது இருபத்தொன்றுதான். இரண்டாந் தாரர்தான். அதனுலென்ன, எவ்வளவு பெரிய மனிதர்! எவ்வளவு கௌரவம், செல்வம்! ... அவளே முழு மனத்தோடு விரும்பித்தானே— அதாவது காதலித்து? — முகாந்திரத்தாரைக் கல்யாணஞ்செய்துகொண்டாள்!

இப்போது இரவு. இரவு பதினெரு மணிக்குப்பிறகு—

அந்த அருமைக்காதலனின் நல்வரவுக்காகக் காத்தாக்கிடக்கிறான் இந்தக் 'காதலி'.

ஆனால், இவளுடைய இதயம் ஏன் கொதிக்கிறது? இந்தப் பெரிய வீடு முழுவதும் இவளுடைய பெருமூச்சின் காற்று நிரம்பிப் புழங்குவதேன்? மூன்றே வருட இல்லாழ்வுக்குள் முப்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்துவிட்டவள் போல இவள் சலித்துக்கொள்ளுவதேன்? ஏன், ஏன்?.....

'நார்பத்தைந்து வயதுக் கணவனுக்கு இருபத்தொரு வயது மனைவி' என்றதும், அவளுடைய பெருமூச்சுக்கு இளம் கதாசிரியர்கள் வேறு காரணம் கற்பிக்கக்கூடும். கெம்பிர நடைபோடும் அந்த அரசிக்குதிரையின் லகாளை அவள் கணவனால் சரியாகப் பிடிக்க முடியவில்லை என்று சொல்வார்கள்; அவளுடைய உடற் பசியைத் தீர்க்க அவரால் முடியவில்லை என்று எழுதுவார்கள். உண்மை அப்படி அல்ல. உலகில் எத்தனை எத்தனையோ விதமான மனிதர்களைப் பார்த்தபிறகு இந்த உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையில் அவளுடைய உடல் பசித்து ஏங்கவில்லை. அந்தப் பசி எப்போதோ செத்துவிட்டது! அவள் முன்பு எதிர் பார்த்தது கணவனின் அன்பு; ஆதரவு. இப்போது அதைக்கூடக் கேட்கவில்லை. ஒரு சாதாரண மனிதத்தன்மையை மட்டுமே அவரிடம் வேண்டி நிற்கிறான். அதுகூடக் கிடைக்காதபடியால்தான் அவளுடைய உள்ளம் குமைகிறது; கொதிக்கிறது; பெருமூச்சுப் பிறக்கிறது.

முன்று வருடங்களுக்கு முன்னால்—

அப்போது கண்மணியும் இன்பக்கனவுகள் கண்டு கொண்டிருந்தவள்தான். அவள் நல்ல அழகி. அவளைச் சிறு குழந்தையாகவே விட்டுவிட்டு மறைந்துபோன தாயாரின் மறு உருவமென்று தகப்பனார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறான்.

அவளுடைய அறிவும் பண்பும் இருக்கின்றனவே, அவற்றை அவள் தகப்பனார்—ஏரம்பு வாத்தியாயர்—நானாக்கு நான் மெல்ல மெல்ல அவளிடம் புகுத்தி வைத்திருந்தார்.

ஏரம்பு வாத்தியாரை 'ஏழைத் தமிழாசிரியர்' என்று நான் குறிப்பிட்டதற்காகத் தமிழாசிரியர்கள் மன்னிக்கவேண்டும். அவர் இக்காலத்து ஆசிரியரல்லர்; அவருடைய காலத்தில் 'சம்பள உயர்வுப்போராட்டம்' என்பது கதைகளில்கூட வந்ததில்லை. ஓய்வு நேரத்தில் 'பிசினஸ்' செய்கிற வித்தையையும் அவர் கற்றவரல்லர்; ஐந்து பரப்பு நிலத்தைக் கொத்திப் பார்த்திருக்கிறார். ஏதோ கொஞ்ச நெல் விளைந்ததே தவிரப் பொன் விளையவில்லை. இந்த நிலையில் தராதரப்பத்திரமற்ற ஏரம்பு வாத்தியாயரை 'ஏழைத் தமிழாசிரியர்' என்று சொல்லாமல் வேறென்ன செய்வது?

ஏரம்பு வெறும் பணத்தினால் ஏழையே தவிர, அறிவுச் செல்வத்திலே தீண்டாதவர். அவருடைய அருமை மகன் கண்மணியும் அந்தச் செல்வக்கடலிலே நீச்சலடித்தான். பாடசாலை மாணவர் சங்கத்திலே 'பேச்சு' என்ற நிகழ்ச்சியிலே பங்கு கொள்ளத் தொடங்கிய அவன், தன்னுடைய பதினேழாவது வயதிலே சமூகத்தொண்டுச் சங்கங்களின் ஆண்டு விழாக்களிலே சொற்பொழிவாற்றும்படிக்கு முன் வந்துவிட்டான். கூட்டங்களிலே அவன் வெறுமனே பாடம் ஒப்புவிப்பதில்லை. அவன் உள்ளத்திலே உண்மை ஒளி இருந்ததாலே அவன் வாக்கினிலும் ஒளிபிறந்தது. பொது மக்கள், அறிஞர்கள், பெரியோர்களின் மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள் அவனை மேலும் மேலும் உயர்த்தின.

அந்தக் காலத்திலே ஒருநாள்—

பாரதி விழாவிலே கண்மணி சொற்பொழிவாற்றினான்: முகாந்திரம் நல்லநாதர் அந்த விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். அன்று அவன்மீது அவர் வைத்த கண்—

அவளுடைய கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுகிறவரையும் அவர் ஓயவேயில்லை!

நல்லநாதரின் விருப்பத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் முதலில் கண்மணி திடுக்கிட்டான். எரிச்சலும் வெறுப்பும் கூட வந்தன. பிறகு மெல்ல ஆறுதலாக யோசித்துப் பார்த்த போது, அவளுடைய குடும்பத்தின் வறுமை; தம்பி தங்கைகளின் எதிர்காலம்; ஏன், அவளுடைய எதிர்காலத்தை யுமே சிந்தித்துப் பார்த்தபோது, தேடிவந்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவு விடுவது புத்திசாலித்தனமாகத் தோன்றவில்லை. அதோடு, நல்லநாதர் எவ்வளவு நல்ல வராக, உண்ணியமானவராகத் தோன்றுகிறார். சமூக விழாக் களிலே பங்கு பற்றுகிறவர்—தலைமை தாங்குகிறவர் நிச்சயம் நல்லவராக, பரந்த மனப்பான்மையுள்ளவராக இருப்பாரென்றே அவன் நம்பினான்.

பேதை! பிரமுகத்தனம் செய்யும் பெரிய மனிதருக்குள் வெறும் சுயநலம், சுயநலம், சுயநலமாகவே புழுத்துக் கிடப்பதை அவன் அறியவில்லை. அவன் புத்தகங்களைப் படித்திருந்தான்; பரந்த உலகத்தைப் படிக்கவில்லை. படித்தவர்களை யெல்லாம் பண்பாளர்களென்று நம்பினான்; அவர்களுள்ளே வெறும் பதர்களும் கிடப்பதை அவன் அறிந்ததில்லை.

கண்மணியின் சம்மதம் கிடைத்ததும் வெகு விரைவிலேயே திருமணம் நடந்துவிட்டது. எதிர்ப்பதற்கு ஏரம்பு வாத்தியாரிடம் மணம் இருந்ததே தவிர, சக்தி இல்லையே!

திருமணம் நடந்த பிறகு—

வெகு விரைவிலேயே கண்மணி உலகத்தையும் படித்துவிட்டான்!

'சீவகாருண்ய'த்தைப் பற்றிக் கூட்டங்களிலே சொற்பொழிவாற்றுகிற முகாந்திரத்தார் சனிக்கீழமை முழுக்குவதற்கு ஆயத்தம் செய்கிறபோது, 'அம்மே அம்மே!' என்று மரண ஓலமிடும் ஆட்டுக்கடாவின் கதறலைக் கேட்டான்.

மதுலிலக்கின் அவசியத்தைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளுக்கு அறிக்கைகள் விடுகிற 'பிரமுகர்', 'விநண்டி' இல்லாமல் உயிர் வாழ முடியாத நிலையிலிருப்பதைக் கண்டான்.

இவற்றுக்கு மேலாக—

'பெண்ணுரிமை'பற்றிப் பொதுக்கூட்டத்திலே குரலெழுப்புகிற பெரிய மனிதர், 'கற்புநிலையென்று சொல்ல வந்தார்—இருகட்சிக்கும் அஃதைப் பொதுவில் வைப்போம்' என்று கர்ச்சிக்கின்ற களவான், சொந்த வாழ்க்கையிலே நடந்துகொள்ளும் கேவலத்தைப் பார்த்த போது—

கண்மணி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

அவன் அழகி; அதோடு இளமை அவளுக்கு மெருகிட்டிருந்தது.

நல்லநாதருக்கு அவளுடைய அழகும் இளமையும் ஏன் தெரியவில்லை? அவைகள் ஏன் அவரைக் கவரவில்லை? அவளைவிட முதியவர்களான, அவளைவிட அழகில் குறைந்தவர்களான பிற பெண்களை அவர் தேடி ஓடுவதேன்?

ஆம், அவன் அவர் 'மனைவி'!

வீட்டிலே இரும்புப் பெட்டிக்குள் கிடக்கும் அசல் வைரமாலையைவிட தெருவிலே போகிறவன் அணிந்திருக்கும் போலி முத்துமாலையைப் பார்த்து ஆசைப்படுகிற சில பெண்கள் உண்டல்லவா? அதே மாதிரித்தான் சில ஆண்

கனம். வீட்டிலே அழகான மயில் இருக்க, அதை விட்டு விட்டுத் தெருவிலே போகிற வான்சிகாழியைப் பார்த்து வாயைப் பிளப்பார்கள்! திருவாளர் நல்லநாதரும் இந்தத் திருக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்தான்!

“டிங்!”

மணி பதினொன்றரை.

‘இவருக்காக நான் ஏன் காத்திருக்கவேண்டும்? நான் ஒருத்தி இருக்கிறேன்— நானும் இரத்தமும் சதையும் உணர்ச்சியும் சேர்ந்த ஓர் உயிர்ப் பிண்டம் என்ற எண்ணம் சிறிதுகூட இல்லாமல் சுற்றித்திரிகிற இவருக்காக நான் ஏன் காத்திருக்கவேண்டும்?’

எழுந்து போய்ப் படுக்கையில் விழுந்தாள் கண்மணி.

வெறும் உடம்பைத்தான் படுக்கவைக்க முடிந்ததே தவிர, உள்ளத்தைப் படுக்கவைக்க முடியவில்லையே!

உணர்ச்சி குழறிக்கொப்பளித்தது.

ஒரு விபரீதமான சிந்தனை.

‘இவருக்காக நான் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? இன்றுமட்டுமல்ல, எப்போதுமே— எப்போதுமே ஏன் வாழவேண்டும்?’

கண்மணி எழுந்தாள். நல்லநாதரின் மேசையண்டை போய் ஒரு கணம் தாமதித்தாள். பிறகு வெறிபிடித்தவன் போலச் சடாரென்று அதன் லாச்சிகளில் ஒன்றைத் திறந்து கையை விட்டு எதையோ எடுத்தாள்.

அது ஒரு கைத்துப்பாக்கி— ‘றிவோல்வர்!’

தன் நெற்றிப் பொட்டிலே அதன் முனையை வைத்து அழுத்தினள்.

மறு கணம்

‘கிர்-ர்-ர்.....’ என்ற மோட்டார்ச் சத்தம். —நல்லநாதர் வந்துவிட்டார்!

கண்மணி இந்த உலகத்துக்கு வந்துவிட்டாள். என்ன செய்கிறேனென்ற உணர்ச்சியில்லாமலே துப்பாக்கியை இருந்த இடத்தில் வைத்து லாச்சியை முடினள். பிறகு வாசலை நோக்கி நடந்தாள்.

வாசலில் —

நல்லநாதர் தனியாக வரவில்லை. எவனோ ஒரு ‘சித்திராங்கி’ அவரை நெருங்கி அணைத்துக்கொண்டு வந்தான்!

கண்மணிக்கு உடம்பிலுள்ள இரத்தமெல்லாம் உறைந்துவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி.

நிலைமை இவ்வளவுக்கு வந்துவிட்டதா!

அவளுடைய வீட்டுக்கு, அவளுடைய கணவன், அவளுடைய கண்ணெதிரில், மாணசுமற்ற வேசையை அணைத்துக்கொண்டு வருவதா?

இதையும் பார்த்துக்கொண்டு ‘கணவனே கண்ட தெய்வம்’ என்று இருந்துவிட வேண்டியதுதானா? ‘பொறுமையே பெண்ணின் அணிகலன்’ என்ற பொன் மொழி இந்த இடத்திலும் பொன் மொழிதானா?

சீ!

நல்லநாதரின் வெறியைத் துச்சமென்று சொல்லக் கூடியதாக கண்மணிக்கு வெறி வந்துவிட்டது!

இந்த யுகத்தில் ‘நளாயினி’க்கு இடமில்லை.

கண்மணி மறைந்து, ‘கண்ணகி’ உதித்துவிட்டாள்!

“நிலலுங்கள்!”

அவன் போட்ட சத்தம் அந்த மயக்க நிலையிலும் நல்ல நாதரின் நெஞ்சிலே அடித்தது. அந்தத் தேவடியாள் திடுக்கிட்டு அவருக்குப்பின்னால் இடந்தேடினாள்.

நல்லநாதர் கண்ணை மிடித்திப் பார்த்தார்.

“நீயா? உனக்கு என்ன வந்தது? பேசாமல் போய்ப் படு!”

கண்மணியின் உதடுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வார்த்தைகள் வெளிவருவது கஷ்டமாக இருந்தது. வெடித்து வெடித்துச் சொன்னாள்:

“நீ நீங்கள்..... அவனைக்கொண்டு இங்கே நுழைய முடியாது!”

“த்தா!..... சனியனே!..... ஏன் குரைக்கிறாய்?..... என்ன செய்து விடுவாய்?” — ‘அவனையும் இழுத்துக் கொண்டு நல்லநாதர் முன்னுக்கு வந்தார். கண்மணி இரு கைகளையும் அகல விரித்து மறித்தாள்.

‘பனார்!’ என்று அவன் கன்னத்தில் ஒரு அடி!

ஒரு நிமிஷம் — அதற்குள் எவ்வளவோ உணர்ச்சிக் கொதிப்புகள்.

கண்மணி விடு விடென்று உள்ளே ஓடினாள்.

தோற்றுவிட்டாளா? பாரதியுக் பெண், பழங்காலத்துக்குப் போய்விட்டாளா?.....

இல்லை. இதோ திரும்பி வருகிறாள். அவன் கையில் அந்தத்துப்பாக்கி! நல்லநாதரின் மார்புக்கு நேரே அதன் முனை!

நல்லநாதர் கெக்கட்டம் போட்டுச் சிரித்தார்.

அந்த வெறி மயக்கத்திலும் கூட, ‘தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிப் பெண் கொண்ட கணவனையே சுட்டுக் கொல்

வாளா?’ என்ற—இரத்தத்தில் ஊறிப்போன—நம்பிக்கை அவருக்கு.

“கட்டி! கட்டி!.....உம்..... என்ன தாமதம்?..... கட்டி!.....” அவர் மீண்டும் நகைத்துக்கொண்டே, கூடவந்தவனை நெடுக்கமாக இழுத்து அணைத்து அவன் கன்னத்தில்.....

டுமில்!

ஆம், கண்மணி சுட்டுவிட்டாள்!

[கண்மணி! உன்னை என்னுடைய ‘கதாநாயகி’ என்று சொல்வதில் எவ்வளவு பெருமைப்படுகிறேன் தெரியுமா?

நீ சுட்டது நல்லநாதரை மட்டுமல்ல; ‘கணவன் என்னதான் கொடுமை செய்தாலும்’ அவன் பாதத்தைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துப் பூசை செய்யவேண்டுமென்ற புராணக் கொடுமைபயமல்லவா சுட்டுவிட்டாய்!]

12. வாத்தியார் அழுதார்.

பன்னிக்கூடம் விடுவிறநேரம். நாலாம் வகுப்புக்குக் கடைசிப்பாடம் வரைதல். முருகேசு உபாத்தியாயர் கரும் பலகையில் ஒரு பெரிய பூசினிக்காயின் படம் வரைந்திருந்தார். அதைப்பார்த்து மாணவர்கள் கொப்பிகளில் வரைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

கந்தரம் அந்த வகுப்பிலேயே முதலாம் பிள்ளை. அவனுடைய 'ஆட்டுப்புழுக்கைப்' பென்சிலாலே ஒருமாதிரி பூசினிக்காய்க்கு உருவம் போட்டுவிட்டான். அதன் ஒருபக்கம், மற்றப்பக்கத்திலும்பார்க்கக் கொஞ்சம் 'வண்டி' வைத்துவிட்டாற்போலிருந்தது. அழித்துக் கீறலாமென்றால் அவனிடம் நப்பர் இல்லை. பக்கத்திலிருந்த 'தாமோரி' யிடம் இரவல் கேட்டான். தாமோரி, தன்னுடைய பெரிய 'ஆட்டிஷ்' ரேய்ங்' கொப்பிலே புத்தம்புதிய வீனஸ் பென்சிலால், பூசினிக்காபென்று நினைத்துக்கொண்டு பனங்காய் மாதிரி ஏதோ ஒரு உருவம் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். கந்தரம் வடிவாகக் கீறியிருப்பதைப் பார்க்கப் பார்க்க அவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. ஒரு பக்கம் கொஞ்சம் வண்டியாக இருப்பதையும் கந்தரம் அழித்துத் திருத்துவதை அவன் பொறுப்பானா? "போடா! என்னுடைய நப்பர் தேய்ஞ்சபோம்; நான் தரமாட்டேன்" என்றான்.

கந்தரம் வீரலிலே சாடையாக எச்சியைத் தொட்டு பிழையான கோட்டை அழிக்க முயன்றான். இதுகூடப் பொறுக்கவில்லை தாமோரிக்கு. டக்கென்று எழுந்து, "வாத்தியார்!" என்று ஒரு பெரிய சத்தம் போட்டான்.

மத்தியான இலவச போசனத்தை அரசாங்கத்தார் நிறுத்தப் போவதைப்பற்றிப் பத்திரிகையிலே வாசித்துக்கொண்டிருந்த உபாத்தியாயர் தாமோரி போட்ட சத்தத்தில் நிமிர்ந்து "என்னது?" என்றார்.

"வாத்தியார், இங்கே கந்தரம்..... எச்சிலைத் தொட்டுப் படத்தை அழிக்கிறான்!"

முருகேசு உபாத்தியாயர் அந்த ஊர் மனுஷர்தான். அவருக்குப் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையான தாமோரியையும் தெரியும்; தந்தையை இழந்தவுடன் ஏழைப் பிள்ளையாகிவிட்ட கந்தரத்தையும் தெரியும். அதோடு இருவரின் குணத்தையும் நன்றாக அறிவார்.

"இங்கே வா கந்தரம்!" என்றார்.

படபடக்கும் நெஞ்சோடும், அதைப் பிரதிபலிக்கும் முகத்தோடும், இயற்கையாகவே மெலிந்த உடம்போடும் கந்தரம் வந்தான்.

"நீ எச்சில் தொட்டு அழித்தாயா?"

கந்தரம் பதில் சொல்லமுன்பே தாமோரி எழும்பி, "நான் பார்த்தேன் வாத்தியார்!" என்றான்.

"நீ இரடா அங்கே! உன்னை யாரடா கூப்பிட்டது?" என்று விழித்துப்பார்த்த உபாத்தியாயரின் கண்ணில் பொறிபறந்தது! அதைப் பார்த்ததும் கந்தரத்தின் உடம்பு பதறத்தொடங்கிவிட்டது.

ஆனால் திரும்பிச் கந்தரத்தைப் பார்த்த உபாத்தியாயரின் முகத்தில் கருணை தவழ்ந்தது. "இங்கே வா, கந்தரம்" என்று அவனைப் பக்கத்தில் கூப்பிட்டு முதுகில் லேசாகத் தட்டினார். "நீ எச்சில் போட்டாயா?" என்றார்.

"என்னிடம் நப்பர் இல்லை வாத்தியார்; அம்மாவிடம் காகம் இல்லை!" என்ற கந்தரத்தின் கண்ணில் நீர் நிறைந்துவிட்டது.

"நப்பர் இல்லாவிட்டால் எச்சில் போடக்கூடாது." என்றார் உபாத்தியாயர். ஆனால் வேறு என்ன செய்யச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தவருக்கு ஒரு யோசனையும் ஓடவில்லை. குனிந்துபார்த்தவர் கந்தரத்தினுடைய கால்சட்டைப் பையுக்குள்ளே என்னவோ மொத்

தமாகத் தள்ளிக்கொண்டு கிடப்பதைக் கவனித்தார்: “கால்சட்டைப் பையுக்குள்ளே என்ன வைத்திருக்கிறாய்?”

சுந்தரம் பரிதாபமாக உபாத்தியாயரைப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வை அவரை என்னவோ செய்தது. “ஏன் பயப்படுகிறாய்? நீ நல்ல பையன்; பிழையான காரியம் செய்யமாட்டாய். பயப்படாமல் சொல்லு!” என்றார்.

சுந்தரம் அப்போதும் பதில் சொல்லவில்லை. தலையைக் குனிந்தான். பொல பொலவென்று நாலு சொட்டுக் கண்ணீர் அவன் காலடியில் விழுந்தது. உபாத்தியாயர் அவனை இன்னும் கிட்ட இழுத்து அவன் முதுகைத் தடவிக்கொடுத்து “அழாதே சுந்தரம். அதற்குள்ளே என்ன, புத்தகமா?” என்றார்.

சுந்தரம் இல்லைவென்று தலையைசைத்தான். பிறகு துடித்துக் கொண்டிருந்த உதடுகளைக் கஷ்டத்துடன் திறந்து மெதுவாக, “வாத்தியார்..... அது..... அது..... கொஞ்சப் பாண்!” என்றான்.

“ஏன், நீ சாப்பிடவில்லையா?..... பசிக்கவில்லையா?”

“கூப்பன் அரிசி விலை கூடிப்போச்சென்று அம்மா அரிசி வாங்கவில்லை. வீட்டிலே இருக்கிற தங்கச்சிக்கு சாப்பிடக் கொடுக்கத்தான் அதை வைத்திருக்கிறேன்...”

‘நீ போ சுந்தரம்’ என்று உபாத்தியாயர் வாயால் சொல்லவில்லை; அவரால் சொல்லமுடியவில்லை. ‘அண்ணை பள்ளிக்கூடத்தால் வரும்போது பாண் கொண்டு வருவார் என்று, பசியோடு வழி பார்த்திருக்கும் அந்த மூன்று வயதுக் குழந்தையின் வயிறுமல்லவா இனிமேல் துடிக்கப்போகிறது!’ சுந்தரத்தைப் போகும்படி தலையைசைத்து விட்டு, உபாத்தியாயர் சால்வைத் தலைப்பினால் தமது கண்ணை ஒற்றிக்கொண்டார்.

சுந்தரம்!.....உன்னைப்போல எத்தனை சுந்தரங்கள்!